C:\Users\Plazma\Desktop\301\Romany_Perry_Rhodan_05-Mahr_Kurt-Robotova_dcera.PDB

PDB Name: Romany_Perry_Rhodan_05-Mahr_Kur
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.8.2003
Modification Date: 26.8.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Romány Perry Rhodan 5

KURT MAHR

ROBOTOVA DCERA

Předehra

Ten dům připomínal nálevku ostatně jako většina domů na Arkonu. Čtyři metry nad zemčněl silný sloup, z něj se pak zvedala do výše dvaceti metrů vlastní "nálevka", která měla nahoře průměr skoro čtyřicet metrů.
Poručík Bargh'aron rozmístil kolem sloupu osm policejních robotů. Potom k němu osobně přikročil a stiskl červené tlačítko u dveří, aby tak obyvatelům ohlásil svou návštěvu. Miliony červených tlačítek na milionech sloupů na Arkonu ničemu jinému nesloužily, takže poručík nebyl v žádném případě připraven na účinek, který tím vyvolal.
Dům vyletěl do vzduchu. V té setině sekundy, jež mu ještě zbývala ze života, viděl poručík Bargh'aron, jak se sloup před ním rozletěl. Exploze proměnila noc v den.
Hromovou ránu už neslyšel ani on, ani jeho roboti. Jejich těla rozervaná na mikroskopické částice splynula s ohromným mračnem prachu a dýmu, jenž se zvedal nad místem výbuchu.
Arkonský policejní aparát, úsek Fathom, podušek Thapmoor se rozběhl, robotizovaná část jako vždy první.
Ukázalo se, že poručík Bargh'aron se dopustil těžké chyby. O své akci nikoho neinformoval, ani bezprostředně nadřízeného robota.
Nadřízený robot to nechápal. Ale o něco výše po služební linii, mezi organickými úředníky úsekového ústředí, byl jeden dost chytrý na to, aby uhodl, co Bargh'arona k tomu vedlo.
Byl na stopě! Měl pocit, že po ní musí jít. Stopa patrně nebyla příliš jasná. Bargh'aron měl spíš tušení než kloudné důkazy. A co udělá poručík v takovém případě? Podle služebních řádů má uvědomit svého nadřízeného a vyžádat si u něj souhlas s dalším postupem A co když nadřízený je robot, který nedá na tušení?
A právě v takové situaci byl Bargh'aron. O tom byl onen úředník v centru přesvědčen. Pečlivě prohledal poručíkovu žalostnou pozůstalost a našel, co hledal.
Bargh'aron na jeden pozitronický kódový formulář napsal: Kdyby se mi něco stalo, otevřete prosím mou schránku v soukromé úložně Morrazal, podúsek Thapmoor, číslo 110010, a přečtěte si mé záznamy
Následoval kód, jímž se schránka 110010 dala otevřít.
Onen úředník z úsekového centra si byl svou věcí náramně jist. Na to, co bylo uloženo ve schránce, tak jako tak nemohl nikdo, kdo neznal kód. Jestliže Bargh'aron měl nepřátele, kteří chtěli po jeho smrti zahladit stopy, pak se jim to těžko podaří.
Následujícího dne se měla otevřít Bargh'aronova schránka. Jenže ještě téže noci vyletěla soukromá úschovna do vzduchu. Útočník byl naprosto bezohledný, neboť ve chvíli exploze se v úschovně nalézalo asi dvě stě lidí.
Úsekovému centru začínalo docházet, že půjde o něco vážnějšího. Bargh'aron píchl do vosího hnízda. Bylo sporné, zda arkonská policie dokáže takovým nezákonným rejdům zamezit. Na takové věci zkrátka nestačila. Na Arkonu se už tisíce let nestalo nic, co by přesahovalo duševní schopnosti toho nejprostšího policejního robota.
Úředník, který uhodl důvod Bargh'aronova jednání, navrhl policejnímu prezidentovi, aby požádal o pomoc Zemi. Nevěřil, že jeho návrh přijme. Navrhl to však, aby ulevil svému svědomí.
Velice ho proto překvapilo, když hned nazítří odešla na Zem dlouhá a pečlivě zakódovaná zpráva.

1.

Boólun se spokojeně díval na oválnou obrazovku. Ezza ležela na zemi. A nutno říct, že ve velice svůdné póze. Už ale nikdy nikoho nesvede, protože je mrtvá.
Nepotřeboval bůhvíjaké znalosti, aby to poznal. Oči měla vytřeštěné, bulvy zamodralé. Zabili ji niktomarem. Za dvě hodiny jí bulvy opět zbělají, za tři hodiny se jí oči zavřou. A zítra, až ji přátelé začnou postrádat, ani ta nejlepší lékařská pozitronika nedokáže určit příčinu Ezziny smrti jinak než jako infarkt.
Boólun přístroj vypnul a zrušil zvláštní zapojení, jež mu umožnilo dálkově zapnout Ezzin přístroj.

To by teda bylo, pomyslel si a opřel se v pohodlném křesle. Nedbale přelétl pohledem vzácnosti, kterých měl plný obývací pokoj. Zvedl hlavu a na pár vteřin se zahleděl do klidného, zeleného svitu psycholampy a relaxoval
Byla to vážné hračka, uvažoval. Štěstí že mám po ruce tak schopné lidi. Lidi, kteří byli na tisíci planet a znají desetitisíce způsobů, jak odstranit nepohodlnou osobu z cesty a nevzbudit pozornost Ozo by se mnou byl spokojen
Ať už je Ozo kdokoli...
A teď dál. Chtěl se podívat na ty, kdo si včera pronajali ten velký dům o kus dál. Pro muže v jeho postavení bylo vždy velice výhodné, když znal své sousedy. Pokaždé když Boólun zjistil, že se někdo usadil v jeho blízkosti, obával se, že jsou mu na stopě.
Kontakt se dá navázat nenápadně Nebylo arkonským zvykem starat se o své sousedy Ale Boólun nebyl Arkonidan
Mohl se vždy vymluvit na to, že se cítí osaměle a touží po společnosti lidí, kteří stejně jako on nejsou Arkonidany.
Ti čtyři cizinci jsou prý Pozemšťané.

* * *

Když se ozval bzučák, Ron v prvním okamžiku nevěděl, který knoflík má stisknout. Arkonský dům byl plný pozitronových servomechanismů. Chtělo to několik dní, abyste dokázali rozeznat rozdíly mezi jednotlivými signály a naučili se správně reagovat na každý signál.
Nakonec zjistil, že je to videofon. Zapnul ho a napjatě se díval na svítící kovový prstenec, který visel od stropu uprostřed velké místnosti.
Normálně se dalo dívat skrz něj. Bylo vidět pestrý abstraktní vzorek protější stěny. Teď se však prstenec jakoby zaplňoval bílou mlhou. Vzorek se ztrácel. Ron měl pocit, že se dívá kulatým oknem do jiné místnosti. Obrysy byly zpočátku rozmazané, ale rychle se zaostřovaly. Obraz měl skvělou perspektivu. Nechtělo se mu ani věřit, že vzniká jen souhrou elektromagnetických a hypertronických impulzů.
Místnost, do níž Ron hleděl, byla i na arkonské poměry velice blahobytně zařízená. Majitel všeho toho bohatství seděl v pohodlném křesle a pozorně se na Rona díval. Kdyby šlo o Pozemšťana, Ron by ho odhadoval tak na padesát. Těžko říct, jak byl velký. Rozhodně měl široká ramena. Obličej měl úzký a dlouhý, rty pevně sevřené, oči posazené hluboko v důlcích. Hlavu měl holou až na věneček řídkých pískově hnědých vlasů. Nebyl to pohled, který by vzbuzoval sympatie na první pohled. Ron však dost cestoval po Galaxii, aby věděl, že existují národy, které jsou pozemskému oku odporné. Ale když s nimi byl člověk delší dobu, zjistil, že se s nimi dá vyjít stejně dobře jako s kýmkoli jiným.
"Jsem Ron Landry," představil se. "S kým mám tu čest?"
Muž se pousmál. "Jsem Boólun," odvětil. "Asi se vám musím omluvit. Doslechl jsem se, že jste tady v sousedství noví, a trápila mě zvědavost. Tedy nejen ona. Jak vidíte, nejsem Arkonidan. V téhle části země nenarazíte na mnoho zástupců jiných národů. Žiji dost izolovaně, a tak jsem si myslel, že budu mít teď trochu změnu."
Ron se předklonil. "Chápu vás," řekl. "Jsme tady sice už den, ale ještě jsme nikoho neviděli. Je to pro nás tak trošku nezvyk."
Boólun spráskl ruce. Zřejmě to znamenalo přitakání, ale tohle gesto Ron odnikud neznal.
"Takoví už jsou Arkonidané," prohlásil Boólun. "Zůstávej doma a neukazuj se nikomu."
"Něco vám navrhnu," pokračoval Ron. "Proč se u nás zkrátka nestavíte? My čtyři vás docela rádi trochu obveselíme."
Boólun se zatvářil, jako by mu spadl kámen ze srdce. "O to jsem vás chtěl právě požádat," odpověděl skromně. "Vím, že je to neslušné, ale..."
"Na to zapomeňte," mávl Ron rukou. "Zkrátka přijďte. Takže... kolem pětadvacáté dneska?"
"Dobře. A moc děkuji."
"Budeme se těšit," ujistil ho Ron. Potom vypnul přístroj. Obraz se ztratil a znovu se ukázal pestrý vzorek.
Vzadu cosi cvaklo. Ron se otočil. Bude muset nahrávání nastavit na tišší chod.

* * *

Ron Landry si k polednímu pustil komerční televizi a ze zpráv se dozvěděl o smrti Ezzy Marlainové. Ezza od té doby, co se usadila na Arkonu, napsala asi dvě stovky psychoprogramů a jeden lepší než druhý. Některé stanice vysílaly výhradně její programy. Krom pověsti geniální autorky měla pověst ještě lepší, pověst čarovně krásné ženy.
"Společenský život podúseku Thapmoor je o jednu zářivou hvězdu chudší," říkalo se ve zprávách.
Ron poslouchal a nechápal, proč jinak tak rezervovaní Arkonidané dělají takový rozruch kolem smrti jedné ženy. O smrti člověka se zpravidla dozvídali jen nejbližší příbuzní. Ti se pak snaží vyřídit pohřeb v co největší tichosti a co nejrychleji. Ezza Marlainová byla zřejmě velice zvláštní žena, když její odchod vyvolal takovou pozornost.
Celé zprávy trvaly půl hodiny. Potom se na obrazovce ukázala běžná série psychoprogramů, symfonie barev, geometrické obrazce a šikovně komponovaný pohyb. Arkonidan se mohl takovým programem bavit hodiny a neunavilo ho to. Psychoprogram údajně aktivuje mozkovou činnost, zbavuje stresu a zachovává mládí. Ron to zkusil a zjistil, že změť čar, kruhů a mnohoúhelníků zabraňuje jakémukoli soustředěnému myšlení.
Takže program přerušil a rozhodl se, že si raději projde dům. Vstal a rozhlédl se. V duchu srovnával zařízení místnosti s tím, které zahlédl při hovoru s Boólunem. Ušklíbl se. Nic se tady nemohlo měřit s nádherou Boólunova obývacího pokoje. To ho přivedlo k otázce, kdo asi ten Boólun je. Podle jména se nedalo určit, odkud pochází, a jako on vypadali zástupci dobré desítky jiných národů. Zřejmě se topí v penězích. Mezi lidmi, kteří mají dost peněz, patřilo k dobrému tónu, když část života strávili na Arkonu. Boólun je patrně jedním z nich a toužebně čeká na to, až si ta léta odkroutí.
Ron přistoupil ke dveřím a díval se, jak se před ním odsouvají. Za nimi byla jen skromně zařízená místnost se skleněnou

stěnou. Skleněnou stěnou bylo vidět protější balkon, který se trochu křivě táhl zleva doprava a byl vzdálený asi třicet metrů. Mezi skleněnou stěnou a balkonem byl vnitřek nálevky.
Ron šel podél skleněné stěny doprava a došel ke vstupu na nezasklený balkon, který se podobal protějšímu. Nahnul se přes zábradlí a podíval se do nálevky.
Byl to fantastický pohled. Po stěnách nálevky se táhla jednotlivá patra, částečně zasklené verandy, částečně otevřené balkónové chodby. Dno nálevky tvořila zahrada. Byl v ní rybníček, který napájelo pět zurčících potůčků. Pečlivě udržované záhony se střídaly s volně rostoucími skupinami keřů. Stezky byly různě široké a zdánlivě nesmyslně se vinuly křovinami a záhony.
Tohle je tedy životní styl! uznal v duchu Ron. Dům měl osm pater, z nichž tři zabírala zahrada. V pěti dalších bylo dohromady pětačtyřicet různě velkých místností. Skutečně velkorysé pojetí!
Odrazil se od zábradlí a chtěl se nechat antigravitační šachtou vynést do vyššího patra.
V té chvíli se však ozval bzučák u dveří. Ron se podíval na hodinky. Přátelé to být nemohli. Larry Randall, Meech Hannigan a Lofty Patterson ještě přesvědčovali robotské úřady, že přicestovali na Arkon podle předpisů a že není důvod nevydat jim povolení k pobytu. Arkonská byrokracie je komplikovaná a neobejde se bez zpětných dotazů na služebny mimo arkonské impérium. To vše stojí čas.
Jeden z těch tří to tedy mohl být stěží. Ron si řekl, že se půjde podívat. Vrátil se do pokoje, v němž prve hovořil s Boólunem, a tlačítkem spustil kameru u vchodu.
Kruhová obrazovka se zablýštěla a v ní se ukázala dívčí tvář. Ron na ni vytřeštil oči. Okamžitě si uvědomil, že vypadá na pětadvacetiletou Pozemšťanku a že se dívá tak zděšeně, jako by měla v patách vrahy.
"Haló," řekl. "Co pro vás můžu udělat?"
"Otevřete, prosím. Je to důležité."
Přimhouřil oči. "Co je důležité?"
"Nechci to říkat do mikrofonu, ale souvisí to se smrtí Ezzy Marlainové."
Zapřemýšlel, kdo je to Ezza Marlainová. Aha, ta žena, co o ní hovořili ve zprávách. Ale co on s ní má společného?
"Jste si jista, že jste na správné adrese?"
"Ano. Otevřete, prosím."
V hlase měla naléhavost a Ron se už dál neptal. Přerušil spojení a stiskem jiného tlačítka otevřel dveře ve sloupu.
Dívka se v arkonských domech zřejmě vyznala. Ron sotva došel k nejbližší antigravitační šachtě a dívka už z ní vycházela. Měla na sobě běžný arkonský oděv, pytlovité, nicméně rafinovaně střižené šaty. Ve skutečnosti byla ještě krásnější než na obrazovce.
Ron jí podal ruku a představil se. "Ze Země," dodal ještě, "proto ta ruka."
Podle toho, jak mu odpověděla na pozdrav, poznal, že není Pozemšťanka. Ruky se dotkla jen konečky prstů, ale nestiskla ji.
"Mockrát vám děkuji, že jste mě pustil dovnitř," vzdychla si. "Mám pocit, že jsem si v posledních hodinách vybudovala docela pěkný stihomam."
"A proč?"
"Protože," odvětila vážně, "jsem jediná, kdo ví, že Ezza Marlamová nezemřela přirozenou smrtí, ale byla zavražděna. Tedy samozřejmě kromě vraha," dodala ještě.
Rona to na okamžik překvapilo. Potom se pousmál. "I kdybyste měla pravdu," zeptal se přívětivě, "proč si myslíte, že by mě to mělo zajímat?"
Vycítila jeho nedůvěru. "Protože jste Pozemšťan," vypadlo z ní. "Když půjdu na policii, dostanu se leda k robotovi. Ten přešetří mé podezření a rozhodne, že nemám dost důkazů. A než přemluvím vyššího, organického úředníka, všechno už odplyne."
Podle toho obratu ji Ron určil. Odplynout místo upadnout v zapomnění používají lidé na Arauce. Teď si uvědomil, že ve zprávách říkali, že Ezza Marlamová byla Araučanka.
"Vy jste ji znala?" zeptal se.
"Byly jsme přítelkyně."
Vzal ji za loket a zavedl ji do obýváku.
"Posaďte se."
Poslušně si sedla. Nabídl jí pití, ale odmítla. Nalil si tedy brčálově zelený lassarp a uvažoval. Aniž by se na dívku podíval, vrátil se doprostřed velké místnosti a posadil se proti ní.
"Rád bych vám něco upřímně řekl...," začal a zaváhal, protože nevěděl, jak ji oslovit.
"Jmenuji se Aina," řekla. "Ama Karpeenová."
"Tak dobře, Amo. Obávám se, že vám nemůžu pomoci. Jsme na Arkonu teprve pár hodin a ještě se tady nevyznáme Ale pokud se vám tím uleví, rád si vás poslechnu."
Zatvářila se smutně a upřeně se zahleděla do podlahy. Levou rukou dala najevo nesouhlas. Zvolna vstala.
"Ne," řekla tiše, "pak nemá smysl vám cokoli říkat. Jenom jsem si myslela..."
Zmlkla a podívala se na něj. Ronovi jí bylo líto. Musel se držet, aby jí neřekl něco, čím by v ní vzbudil naději. Nepřiletěl na Arkon proto, aby se stal kdekomu nápadný tím, že se stará o fantazii mladých děvčat. Nebyl tu pro zábavu. A případ Ezzy Marlamové se nehodil do jeho programu - ať už zemřela jakkoli.
"Doprovodím vás dolů, Amo," nabídl se.
Jako by ho neslyšela. Nic nenamítala, když ji odvedl k šachtě. Spolu pak klesali domem. Dole ve sloupu byl východ do prostorné polokruhovité místnosti, do které ústilo ještě šest dalších šachet.
Naproti byly velké vchodové dveře. Ron je otevřel, aby Amu pustil ven, a ke svému překvapení zjistil, že je už tma. V

dálce viděl osvětlený pruh silnice. Domy, které stály poblíž ní, strměly do noci jako temné stíny. Mezi Ronovým domem a ulicí byla tma tmoucí.
Ama vyšla ze dveří. Ron vnímal, jak se zachvěla.
"Kde máte vůz?" zeptal se.
"Přišla jsem pěšky."
"Cože? Počkejte, hodím vás domů, nebo kam budete chtít"
Energicky mávla rukou. "Ne, děkuji Nenamáhejte se Přišla jsem pěšky a pěšky zas odejdu."
Vstoupila na běžící pás, který vedl ze schodů těch pár centimetrů k zemi. Ron chtěl na ní ještě něco zavolat.
A v tom okamžiku to začalo.
Náhle se vzduch rozbzučel. Tichý hluk ulice zanikl. Bzučení sílilo. Byl to nepřátelský zvuk, který jako by vše pohlcoval. Ronovi přeběhl mráz po zádech.
Ama se zastavila dole u pásu. Váhala co dál.
V dálce se ukázalo chladné modré světlo. Vycházelo ze země. Nejdřív bylo malým bodem, ale rychle se rozptylovalo a ztrácelo na intenzitě. Jako by mířilo k domu. Během chvilky zabralo půlku obzoru a velkou rychlostí se šířilo.
"Vraťte se!" vykřikl Ron.
Ama ho neslyšela. Bzučení bylo stále silnější.
Viděl, jak se po zemi žene bledý svit. Byl od nich už jen sto metrů a blížil se rychlostí vznášedla. Ron byl třemi skoky dole. Když se Amy dotkl, trhla sebou. Popadl ji oběma rukama a co nejrychleji ji vytáhl po pásu nahoru. Viděl, jak to podivné světlo dospělo k pásu a pohltilo jej. Ucítil pod nohama tvrdou podlahu vchodu a vrhl se dovnitř. Na vteřinu se svět kolem něj potápěl. Pohltilo je modré světlo a bzučení se změnilo v divý proud, který s sebou vše strhával.
Pádem se vzpamatoval. Dopadl tvrdě. Aina dopadla na něj. Vyrazil si dech. Za chvíli se však vzpamatoval, vstal a s úlevou zjistil, že dveře se za nimi automaticky zavřely. Modrý přísvit a ďábelský bzukot zůstaly venku.
Otočil se a pomohl Amě na nohy. Zděšeně na něj hleděla.
"Co... co to bylo?"
"Teleportní pole," odvětil suše "Kdybyste mi rovnou řekla, že je o vás takový zájem, ušetřili bychom si spoustu námahy."
Vyjeli opět nahoru. Ron si zapnul kameru a konstatoval, že onen podivný jev už zmizel. Nic jiného neočekával. Něco mu však působilo starosti.
"No tak začněte," pobídl Amu.
Ama si zřejmě už mnohokrát všechno znovu procházela, protože bez váhání spustila: "Patrně víte, že Ezza tvořila psychoprogramy. Byla velice úspěšná. Prostě věci rozuměla, vyznala se v tom. Já osobně nemám psychoprogramy ráda, ale na ty Ezziny jsem se většinou dívala. Především také jeden dávali. Lehla jsem si na kanape a dívala se. Začínal úplně jinak než normálně. Bylo v něm hodně neklidu a méně harmonie než jindy. Připadalo mi, jako by chtěla diváky vzrušit a polekat.
Připadalo mi to napínavé. Já se jen tak nepolekám jako Arkonidané. Ale čím déle jsem se dívala, tím víc jsem měla dojem, že mi Ezza chce něco říct. Soustředila jsem se na program. Po chvíli jsem začala chápat. Když jsem vypnula všechny ostatní myšlenky, slyšela jsem, jak na mě Ezza mluví:
Arkon je ve velkém nebezpečí Mocná skupina plánuje útok na
A na tom místě to skončilo. Program byl přerušen. Hlasatel se sladce omluvil za poruchu, a když se obrazovka znovu rozsvítila, dávali už něco jiného.
Vypnula jsem přístroj a snažila se zavolat Ezze. Nepodařilo se mi to. Volala jsem jí každou půlhodinu - až jsem se dneska v poledne dozvěděla, že ji našli mrtvou."
Ron se díval do země. Tušil, že Aina na něj vyčkávavě hledí. Nesmí jí dát najevo, že její vyprávění v něm vzbudilo vážné podezření. Možná přišla skutečně sama od sebe. Ale co když je to léčka?
"A vy se tedy domníváte," zeptal se opatrně, "že Ezza byla zavražděna?"
Rozpřáhla ruce. "To je snad jasné, ne? Něco věděla Byla v nebezpečí. Nemohla to říct otevřeně, a proto se to snažila vyjádřit v tom pořadu."
"Mluvila jste i s jinými lidmi, jestli z toho pořadu měli stejný pocit jako vy?"
Přikývla. "Většinou to byli Arkonidané. Nechápavě kroutili rukama a nevěděli, o čem mluvím."
"Je možné, že by šlo o halucinaci, tedy vaši halucinaci?"
Sekla rukou, energicky a trochu zlostně. "Ne."
Ron se k ní naklonil. "Tohle je velice vážné obvinění, Amo," řekl. "Pokud chcete, aby vám někdo pomohl, pak mu musíte dovolit, aby se vás vyptával Chci vám pomoci. Ale když za každou otázkou budete vidět urážku, nikam se nedostaneme."
Zvedla hlavu a podívala se na něj "Promiňte," řekla tiše. "Víte, v posledních dnech a hodinách nade mnou vrtělo hlavou už tolik lidí a tak často mě považovali za blázna..."
Usmál se na ni. "Já vás za blázna nepovažuji. A ti, co nad vámi vrtěli hlavou, by jí už asi nevrtěli, kdyby viděli, co se před chvílí stalo."
"Říkal jste teleportní pole," ožila. "Co je to?"
Potřásl hlavou. "Těžko se to vysvětluje Pole, které obklopí předmět a odnese ho ze čtyřrozměrného časoprostorového kontinua do jakéhosi meziprostoru. V tom meziprostoru platí jiné souřadnice než v našem vesmíru. Pak je snadné změnit souřadnice polapeného tělesa Když se pole vypne, těleso se vrátí do čtyřrozměrného kontinua, ale na jiné místo než prve."
Ama si přejela po vlasech "Někdo mne chtěl unést," hlesla tiše.

"Asi ano. K vytvoření teleportního pole je potřeba velká energie. A když si někdo dá takovou námahu, aby se zmocnil pěkného děvčete, pak už na tom pěkném děvčeti musí něco být Tedy něco, co je pro onoho neznámého nebezpečné."
Ama na lichotku nereagovala Ron se napil a pokračoval: "Takže nepochybuji o tom, co jste mi povídala, Amo. Buďte tak hodná a řekněte mi, co vás napadá. Máte představu, do čeho se Ezza mohla zaplést?"
Chtěla pohnout levou rukou
"Pozor psychologie nás učí, že ukvapené odpovědi utkvívají v paměti a zatemňují vzpomínku na to, co se skutečně stalo Nespěchejte. Je čas. Přemýšlejte o mé otázce a odpovězte mi na ni, až si budete naprosto jistá."
Ostře ji pozoroval. Oči se jí zúžily, panenky se zmenšily. Aina se opřela v křesle a podívala se ke stropu.
Ron si vydechl Existovala jedna metoda: Zvolil se sled slov a vět, k tomu odpovídající spád řeči. Řečené tak získalo silný sugestivní účinek. Tuto metodu mohl po příslušném tréninku zvládnout každý. Obvykle byla zapotřebí delší průprava. Ale teď neměl čas. Mluvil takřkajíc spatra. Cíle však dosáhl. Dívka se nyní soustředila na jeho povel. Uvažovala.
Tiše vstal Odnesl poloprázdnou sklenici k baru a dopil ji. Lassarp byla skvělá věc. Jsou však okamžiky, kdy člověk potřebuje pivo.
Otevřel si plechovku a naráz ji vypil. Chladný nápoj ho osvěžil. Jako by mu dodal inspiraci.
Jak se vyhodí taková soukromá úložna do vzduchu?
V soukromých úložnách si Arkonidané ukládali vše, co bylo natolik důležité, že by si to netroufali mít doma. Na Arkonu neexistuje bezpečnější místo než sejf v soukromé úložně
Už tisíce let se nikomu nepodařilo vloupat se do úložny.
Jenže úložna Morrazal jednoduše vyletěla do povětří, a to ještě zrovna když se to hodilo Stejně jako by zmizela Aina ve správnou chvíli, kdyby Ron včas nepoznal teleportní pole
Jak se může těm neznámým v podstatě obratem ruky podařit něco, na čem aspoň stovka generací arkonských lupičů a banditů beznadějně troskotala?
Odpověď byla nasnadě
Teleportním polem se do úložny dala vpašovat jakákoli bomba a poplašná zařízení nestačila zareagovat. Jiné vysvětlení nebylo možné A vzhledem k tomu, že lidé, kteří měli k dispozici přístroje nutné k vytvoření takového pole, nepobíhají po desítkách, bylo víc než pravděpodobné, že mezi výbuchem v úložně a pokusem o Ainin únos je nějaká souvislost. Přinejmenším se zdálo, že za oběma událostmi jsou titíž lidé.
Ron vypil ještě jednu plechovku a cítil se dobře. Domníval se, že bude trvat týdny, než narazí na nějakou stopu. Namísto toho přišla Aina za ním sama a předložila mu část svého příběhu.
Znovu nastoupila podezřívavost. Není Aina agentka?
Ne, nezdálo se, že by lhala. Byl to jen pocit, ale on pocitům věřil.
Ama je v nebezpečí. Její strach je skutečný.
A on bude dívku chránit, a to v zájmu Země i z jiných důvodů.
"Vím to!" vyhrkla. Hned nato přibrzdila. "Tedy doufám, že to má s věcí něco společného."
Sugestivní kouzlo se prolomilo. Ron si opět sedl proti ní. "Povídejte," požádal ji.

2.

"Měla jsem prve říct," začala Aina, "že Ezza a já jsme byly velice dobré přítelkyně. Pocházely jsme obě ze stejného světa. Jistě i vy si rozumíte lépe s Pozemšťany, i když perfektně ovládáte řeč Arkonidanů."
Ron přikývl "Je to tak," přiznal.
"Je to způsobem myšlení," pokračovala. "Ať tak či onak, s Ezzou jsem si velmi rozuměla."
Ron pozorně poslouchal.
"Vyzval jste mě, abych uvažovala," vysvětlovala. "Chtěla jsem prve říct, že jsem vůbec netušila, do čeho se Ezza mohla zaplést. Ale něco mě napadlo. Jednou večer jsem ji navštívila a ona vypadala sklesle. Byla smutná, možná i trochu ustrašená. Ptala jsem se jí, co je, a ona mi dala odpověď, které jsem nerozuměla. A hned změnila téma. Překonala svou tíseň a já se nechtěla k té věci vracet. Přirozeně jsem byla zvědavá." Pousmála se. "Ale někdy i já dokážu dát přednost dobré náladě druhých před vlastní zvědavostí."
"Co vám odpověděla?"
"Ona to nebyla ani odpověď. Spíš protiotázka. Víš, kdo to byla Helena? Krásná Helena?"
Ama se na Rona podívala. "Je vám to k něčemu?" zeptala se.
Pokrčil rameny. "Nevím," odpověděl upřímně. "Aspoň momentálně. Víc neřekla?"
"Ne. Nic neobvyklého."
Věděl, že nemá smysl se Amy dál ptát. Chvíli bylo ticho, Ron přemýšlel o Ezziných podivných slovech.
"Vy víte," ozvala se nakonec plaše Aina, "kdo byla krásná Helena?"
"Ovšem. Postava z jedné pozemské báje. Žena, kvůli jejíž kráse se vedla válka a bylo zničeno město Troja."
Ama sepnula ruce. "To je zvláštní, že se zmínila o pozemské báji, že? Pokud vím, tak Ezza nikdy na Zemi nebyla."
"Naše příběhy a legendy jsou v Galaxii dost rozšířené."
Vstal a chvíli přecházel po pokoji, ale na dívku se nedíval. "Tahle věc mě moc zajímá," prohlásil vážným hlasem. "Rád bych zjistil, kdo Ezzu Marlamovou zavraždil a proč. Vadilo by vám, kdybyste zůstala v tomto domě?" Zvedl hlavu a podíval se na m.
Ama se ironicky pousmála. "Typicky pozemšťanská otázka," konstatovala "Máte strach o mou pověst?"
Ron nechtě zrozpačitěl "To taky," přiznal

"O tu se nebojte. Lidé na Arkonu žijí velkoryse."
"Tak dobře. V osmém patře vám uvolníme pár pokojů. Máme někoho informovat o vašem novém bydlišti?"
"Ne," odvětila rozhodně.
"Dobře." Ron spokojeně přikývl. "Byl bych rád, kdybyste ze všeho nejdřív udělala seznam."
"Seznam?"
"Ano, seznam lidí, s nimiž jste mluvila o tom přerušeném pořadu."

Doprovodil ji nahoru a tam se s ní rozloučil. Dal jí dvě tři hodiny klidu, aby se mohla plně věnovat svému úkolu. Chvíli nato se ozval bzučák. Vrátili se Larry, Meech a Lofty a byli v dobré náladě. Larry a Lofty zářili jako sluníčka, zatímco Meech se jako správný konformista pobaveně usmíval.
"Kamaráde," vzdychl si Larry, když zapadl do křesla, "já si vždycky myslel, že pozemská byrokracie je něco non plus ultra. Ale proti Arkonské je těžce druhá. To máš někdy pocit, že s deseti schopnými úřednicemi by toho dokázali víc než se všemi těmi pětadvaceti tisíci robotů."
Lofty si dal u baru pivo. Jako obyčejně nabídl skleničku i Meechovi. A Meech jako obvykle zdvořile odmítl.
"Někdy bys to zkusit měl, Meechi," chichotal se Lofty. "Určitě by ti to udělalo dobře."
Lofty Patterson byl malý starší muž Jeho skoro sněhové vlasy jako by nikdy nepřišly do styku s hřebenem. Stejně divoce vypadal i jeho deseticentimetrový vous. V očích mu věčně svítily veselé ohníčky a vysoký, někdy až mečivý hlas doplňoval dojem veselého stařík, který už to nemá v hlavě tak docela v pořádku. Lofty Patterson pocházel z Passy, jedné koloniální planety Pozemšťanů, a měl neuvěřitelný instinkt na stopy všeho druhu. Už několik operací bylo úspěšných hlavně proto, že Lofty v mrtvém bodě objevil stopu.
"Měli tři automatické hovory se Zemí," pokračoval Larry. "Teprve po třetím uvěřili, že jsme Zemi skutečně před pěti lety opustili na palubě Thespis a od té doby jsme byli na různých světech Arkonského a Solárního impéria hlášeni jako tranzit. Zajímalo je, co jsme těch pět let dělali Vyprávěl jsem jim, že jsme několik let pracovali jako hledači pokladů a zbohatli jsme z toho. Slovo zbohatli na ně velice zapůsobilo Možná doufají, že nás pěkně oberou na daních. Na každý pád..."
"Kdo? Ty stroje?" přerušil ho se smíchem Ron.
"No a proč ne? Třeba mají něco jako občanské povědomí. Nemožné to není. Na každý pád jsme teď právoplatně zaregistrovaní. Jsme legální přistěhovalci s právy a povinnostmi arkonských občanů Povolení k pobytu máme na tři planetární roky, a kdybychom chtěli zůstat déle, musíme si je úředně prodloužit. Celá ta sranda stála v přepočtu osm set solarů. Není to za hubičku?"
Ron se ušklíbl. "To ti povím. Když si vzpomenu na Quintův tlak, dostávám strach o jeho zdraví. Hlavně až uvidí vyúčtování."
Larry Randall se věnoval sklenici. Larry byl typ dobře vyhlížejícího mladého muže střední postavy, který se rád baví a na život se dívá zpravidla z té úsměvnější stránky. Nikdo by v jeho charakteru netušil závratné hlubiny. Nikdo však také nevěděl, že existují psychošablony, které dokáží vnější vzhled člověka přizpůsobit skoro každému účelu.
Čtvrtý v partě byl Meech Hannigan. Jmenoval se vlastně Mitchell a říkalo se mu Mitch. Měl drobnou vadu řeči, jež se projevovala pouze ve výslovnosti jeho jména, nikde jinde. Nedokázal i mezi m a tch vyslovit dostatečně krátce, takže to vždycky znělo jako Míč. Jeho přátelé tu výslovnost přejali, dokonce psali Meech místo Mitch.
Jeho věk se dal těžko odhadnout. Mohlo mu být stejně tak dobře dvacet jako čtyřicet. Předstíral věčný klid. Jen těžko jste si mohli představit, že by se kvůli něčemu skutečně vzrušil. To by skoro souhlasilo. Až na to. že Meechovi nebylo ani dvacet, ani čtyřicet, ani něco mezi dvaceti a čtyřiceti. Bylo mu šest a půl. U androidů věk nepoznáte.
Ron Landry je podrobně informoval o podivných událostech, ke kterým došlo Byl si jist, že v domě není odposlech Meech by na něj okamžitě přišel.
"Tak se mi zdá, že jsme v tom až po krk," konstatoval Larry zamyšleně, když Ron skončil
"Přesně tak. A při bezohlednosti, s jakou ti chlápci postupují, by bylo už dávno po všem, kdybych sem jako první kus nábytku nenastěhoval generátor ochranného silového pole. Energie, kterou použili na Ainin únos, byla obrovská. Chtěli ji za každou cenu. Nevěřím, že by zdi vydržely."
"A neznámý už zjistil, že náš dům má silové pole," konstatoval Lofty.
"V nejlepším případě jsme na sebe upozornili a vzbudili jsme podezření. To je nevýhoda. Ale myslím si, že ji Aina vyváží "
Larry se zvedl z křesla. "Ostatně, to děvče...," začal, ale přerušil ho bzučák u vchodu. Podíval se na hodinky. Bylo krátce po pětadvacáté "Propána," zabručel. "Já na toho Boóluna úplně zapomněl. Máme návštěvu. Meechi, to nahrávání je moc slyšet Udělej s tím něco, prosím tě. Já zatím přivítám hosta."
Meech Hannigan seřídil nahrávání, aby už nevydávalo žádné zrádné zvuky. Potom se vrátil do místnosti, kde Larry Randall a Lofty Patterson čekali na hosta, a nenucené si sedl do křesla Zapálil si cigaretu, natáhl kouř a zatvářil se, jako by to byl pro něj kdovíjaký požitek
Jinak naslouchal Měl množství čidel citlivějších než pět lidských smyslů Poznal by, kdyby Boólun byl rovněž android. Meech ho považoval za naprosto normálního, dokud se s ním Ron neukázal ve dveřích. Ono podivné záření, jež z Boóluna vycházelo, bylo příliš slabé a nemohlo proniknout masivními stěnami antigravitační šachty. Ale teď je Meech vnímal naprosto zřetelně.
Meech věděl pouze jedno Boólun je paranormál Mutant.
Boólun se zdravil s Ronem a zároveň zkoumal vnitřek domu, do kterého se vlastně sám pozval S uspokojením konstatoval, že jsou tam čtyři myslící mozky. Jeden patřil onomu muži před ním, muži, s nímž se bavil po videofonu, a tři byly nahoře. Jeden mu připadal o něco vzdálenější, ale to mu nevadilo V tomto domě měli být čtyři obyvatelé a on

registroval čtyři mozky.
Vkročil za Pozemšťanem do antigravitační šachty. Míjeli osvětlené vchody do jednotlivých pater. V pátém Pozemšťan vystoupil Boólun za ním elegantně proskočil, prošel malou, skromně zařízenou předsíní a po boku hostitele vstoupil do místnosti, kde čekali ostatní Pozemšťané.
A to byla chvíle, kdy se málem přestal ovládat
Kromě něj byli v té místnosti čtyři lidé. I nadále vnímal čtyři myslící mozky, ale jeden z nich byl pořád někde dál To by znamenalo, že jeden z těch čtyř nemá myslící mozek
"Pojďte dál," požádal ho Ron zdvořile. "Na hosty nejsme ještě zařízeni, jak vidíte, ale můžeme vám nabídnout něco k pití a popovídat si."
Boólun se pousmál Leknutí už překonal. Jeho složitý rozum se horečně přizpůsoboval nové situaci a pokoušel se ji prozkoumat.
"Jsem vám velice vděčný," odpověděl a sedl si do křesla, které mu Larry Randall nabídl "Netušili byste, jak se člověk může na tomhle světě někdy cítit osamělý."
Ron přinesl něco a rozběhla se nenáročná přátelská debata. Boólun to zvládal skvěle a udržel si pozornost navzdory čtyřem Pozemšťanům se třemi mozky.
Jeden z nich by mohl být robot, napadlo ho.
Jeho schopnosti mu nedovolovaly zjistit, který muž je bez mozku. Vyzařování se spojovalo v celek, v němž se daly rozeznat jen tři myšlenkové vzorce.
Boólun začal Pozemšťany studovat jednoho po druhém. Jestliže jeden z nich je robot, pak se to musí poznat na jeho chování. Žádný robot se nedokáže dlouho chovat jako člověk. Technika výroby androidů dosáhla neuvěřitelného pokroku, ale i ten nejperfektnější android se do půlhodiny prozradí nějakým náznakem, třeba příliš pravidelným dechem, nehybnými víčky nebo nedostatkem emocionálních reakcí.
Nejdřív pozoroval Meeche Hannigana. Když Ron udělal drastickou poznámku o byrokracii arkonských imigračních úřadů, Meech se hlasitě rozesmál a Boólun se přeorientoval na Larryho Randalla.
Za hodinu a půl je prostudoval všechny a usoudil, že se mýlil.
Takže mutant, změnil názor. S přirozeným mentálním blokem
To bylo znepokojující. Mutant mezi čtyřmi Pozemšťany. O tom by Ozo měl vědět.
Skončil pozorování a plně se věnoval debatě. Po čtvrthodině přešel do útoku.
"Informovali jste se před příjezdem na politické poměry na Arkonu?" byla jeho první otázka.
Ron se na něj překvapeně podíval. "Jak to myslíte? Jasně že jsme se poptali. Většina lidí přece ví, jak to na Arkonu chodí Je to svobodný systém, demokratická vláda a tak. Mysleli jsme, že tady nebudeme mít žádné potíže."
Boólun se křečovitě usmál. "Víte, kolik má Arkon obyvatel?"
"Myslíte jako Arkon jedna?"
"Ano."
"Přesně ne Řekl bych tak miliardu."
"Ani tu ne," upřesnil Boólun "Je jich osm set milionů."
Všichni se na něj podívali a byli zvědaví, kam tím míří.
"A máte tušení, kolik z nich je cizinců?"
"Ne," přiznal se Ron. Lofty, Meech a Larry zavrtěli hlavami. Meech a Larry však věděli.
"Asi dvanáct milionů," poučil je Boólun, "což dělá jeden a půl procenta."
Rozhlédl se, jako by řekl něco náramně důležitého. Podle jejich výrazů však poznal, že jim význam oné cifry nedošel.
"Jaké máte možnosti," ptal se dál, "ovlivnit rozhodování arkonské vlády?"
"Já ji ani ovlivňovat nechci," poznamenal Meech, což Boóluna vyhodilo na okamžik z konceptu.
"To říkáte jen proto, že jste tady teprve pár dní. Až tady budete žít déle, tak se jednoho dne stane, že někdo bude chtít vést novou silnici přímo před vaším domem. Přirozeně s tím nebudete souhlasit. Co uděláte pak?"
"Budu si stěžovat," řekl Ron.
"A u koho?" usmál se ironicky Boólun. "Půjdete za vedoucím podúseku a ten vás odkáže na vedoucího úseku. Vedoucí úseku vám vysvětlí, že o stavbě rozhodla vláda a že on proti vládnímu rozhodnutí nic nenadělá Co uděláte pak?"
Ron zvedl pravou dlaň. "Někdo ve vládě musí být za úsek odpovědný. Takže se obrátím na něj."
"Aha!" Zvolal vítězoslavně Boólun. Zjevně dostal Rona tam, kde ho chtěl mít. "A když onen člen vlády bude dostatečně laskavý a blahosklonný, vyslechne si vás a možná pro vás něco udělá. Možná. Není totiž povinen. Je sice zástupce lidu, ale vás nezastupuje. Protože jste cizinec a nemáte na Arkonu volební právo. Už chápete?"
Ron se začal o problém zajímat. Hlavně proto, že Boólunovi na tom zřejmě velice záleželo Celý se rozhorlil.
"To je ale nestydatost," prohlásil Lofty. "Jak dlouho tady musíte žít, abyste mohl volit?"
Boólun si vychutnával úspěch
Arkonským občanem se cizinec nikdy nestane. A volební právo mají jen občané Arkonu."
Pozemšťané mlčeli. Boólun se domníval, že zděšením.
"Tohle si nikdo před cestou na Arkon neuvědomuje," pokračoval. "A Arkonidani nemají ani v úmyslu to měnit. Těží z přítomnosti cizinců, protože ti, co se sem nastěhují, nebývají zpravidla nejchudší a platí pěkné daně." Podepřel si dlaní bradu jako někdo, kdo si ještě naposledy promýšlí závažnou věc a dospívá k rozhodnutí. "Podle mého by se s tím mělo něco dělat."
Ron přemýšlel, proč je toto téma pro Boóluna tak zajímavé.
Než stačil něco říct, ozval se Meech: "Podle mě," prohlásil, "by se to mělo nechat, jak to je. Přece tady nebudeme dělat

revoluci, ne?"
Boólun se na něj zmateně podíval. "A já si vždycky myslel," odpověděl po chvíli, "že Pozemšťané jsou ze všech cizinců nejaktivnější. To tu celou dobu chcete platit daně a nemít sebemenší práva?"
Ron si uvědomil, že Meech sleduje nějaký záměr, ale přesto usoudil, že bude vhodné, když bude v tématu pokračovat sám.
"Každý máme samozřejmě svůj názor," vysvětloval Boólunovi. "Ať si je Meech klidně spokojený, ale já si myslím, že cizinci by víc práv měli mít."
Boólunovi zasvítilo v očích. "Obnovil jste mou důvěru v Pozemšťany," řekl. "Potřebujeme aktivní lidi."
Ron zbystřil pozornost.
"My...?"
Boólun předstíral, že se polekal. "Já se ukecl? Sedím tady, znám vás pár minut a už prozradím takové tajemství."
Larry Randall se předklonil "To znamená, že už existuje nějaká organizace, která má na programu změnu poměrů?"
Boólun bezradně rozpřáhl ruce. "Když už jsem se prořekl, tak nemůžu říct ne, že?"
Larry se podíval na Rona.
"Na rovinu," navrhl Ron. "Jestliže je situace skutečně tak mizerná, jak povídáte, pak jsme vaši lidi."
Boólun si nadšením plácl do stehen. "Já to věděl!" zvolal. "Máme radost z posily. Můžeme vás pozvat?"
Ron přikývl. "Kdykoli budete chtít."
Boólun se zamyslel. "Asi tak za týden máme schůzi v úseku Mariur. Je to tři sta kilometrů odtud. Vážně chcete přijít?"
"Počítejte s námi," sliboval Ron.
Boólun byl nadmíru spokojen. Hovor se pak už točil kolem nedůležitých věcí a Boólun se hodinu po půlnoci rozloučil. Ron Landry ho doprovodil dolů a počkal, až jeho vznášedlo najede na vzdálenou silnici. Potom se vrátil k přátelům.
Jakmile mikrovlnný vodicí proužek zaktivoval automatické řízení, Boólun vytáhl z kapsy malý přístroj, připomínající kostku, a stiskl na něm s úlevou červené tlačítko
Někdy Oza nenáviděl. Jindy měl pocit, že by obětoval poslední zbytek soukromí, jen aby mohl být jeho sluhou.
Meech byl jediný, kdo při vzrušené debatě mlčel.
"Na tom chlápkovi mi něco nehraje," prohlásil s jistotou Lofty Patterson. "Působí na mě jako pěkný prevít."
Larry se na něj ušklíbl. "Nemůžou vypadat všichni jako ti voňaví hadi na Passe," zažertoval. "Navíc je to revolucionář!"
"Dejte pokoj s těmi blbostmi," přerušil je Ron. "Nemůžeme přece usuzovat podle nesympatického ksichtu. Co si myslíte o tom revolučním hnutí?"
"Švindl," zabručel lakonicky Larry Randall.
"Lofty?"
Lofty potřásl šedou hlavou. "Já ti nevím Podle toho, jak popisoval situaci, pak mají cizinci důvod se vzrušovat."
Ron přikývl. "To jistě Chtěl jsem ale říct něco jiného Je to ta věc, které byl na stopě poručík Bargh'aron?"
Všichni se na něj podívali. Taková možnost je nenapadla.
Larry se plácl do kolena. "Krucinál! To by mohlo být ono!"
"Lofty?"
Lofty jen pokrčil rameny. "Bez připomínek. Možná jo, možná ne."
Ron se usmál. "Ještě víc takových poznámek a máme to vyřešený už dneska v noci."
Lofty zlostně mávl rukou a zapadl opět do křesla.
"Každopádně vyrazíme do Mariuru," prohlásil Ron. "Musíme zjistit, co je to za pozoruhodný spolek."
Larry je nevnímal. Bylo na něm vidět, že o něčem přemýšlí. Vtom se prudce předklonil. "Ostatně co je s tím děvčetem? Neříkal jsi, že píše seznam..."
Ron přikývl. "Skočím nahoru a zeptám se jí."
Vstal a právě v té chvíli se Meech ozval poprvé: "Než to uzavřeme, ještě bych rád něco řekl, pokud smím."
Ron přikývl. "Spusť."
"Boólun je mutant. Kdyby jen to, má antischopnosti. Dokáže rušit schopnosti jiných mutantů. Je vám jasné, co to znamená?"
I Ronovi chvíli trvalo, než se vzpamatoval z překvapení. Tupě přikývl
"Je Báalol."
Tím se mění všecko, myslel si zmateně Ron, když stoupal šachtou.
Příslušníci Báalolova kultu byli nepřáteli Země. Historicky se tento kult, jeho učení a původ knězi a apoštolů nedal vystopovat příliš daleko do minulosti. Ta se ztrácela v temnu. A přítomnost nebyla příliš slibná Aspoň ne pro Zemi. Pozemská výpočetní centra zjistila, že s velkou pravděpodobností není Báalolových stoupenců více než tři miliony. Jejich počet činí jen necelé tři desetiny promile obyvatelstva Solárního impéria. Nemají žádný vlastní svět a jsou rozptýleni po celé známé Galaxii
Jenže každý z těch tří milionů je mutant. Člověk s mimořádně silnými paranormálními schopnostmi.
V minulosti se už několikrát ukázalo, že nemají v plánu nic víc a nic míň než vygumovat celé Solární impérium z galaktické mapy. Na kontě Báalolů byla aféra s drogou Liquitiv, která vyvolala noční můru kolektivní závislosti a následovně kolektivní zblbnutí. Těsně s tím souviselo vystřídání Solárního administrátora Perryho Rhodana Thomasem Cardiffem, mužem, kterého měli Báalolové v rukou.
Oba útoky se podařilo odrazit. A Ron Landry nepovažoval za zvlášť chytré považovat muže, kterého náhodou potkal - na Arkonu, pozor - za nebezpečí pro Zemi jen proto, že je podle neklamného vnímání Meeche Hannigana příslušníkem Báalolova kultu.

Nicméně se zamyslel. Podle jeho představ byl Báalol někdo, kdo pracuje v pozadí a díky svým nesmírným schopnostem ovlivňuje nenápadně dění, a ne někdo, kdo při prvním setkání prozradí, že je příslušníkem revolučního hnutí a že verbuje další stoupence.
A další věc: Boólun se vydával za domorodce z Pionu. Báalolův kněz mohl pocházet odkudkoli. Třeba ze Země. Jenže Pion je na okraji známé Galaxie. Je to svět, na němž se lidé, potomci arkonských vystěhovalců, živí převážně zemědělstvím. Vyvážejí známé pionské obilí, za něž se na galaktických trzích velice slušně platí. Ještě nikdy nikdo ale neslyšel o tom, že by Báalolové měli něco společného s Pionem, nebo že by byl na Pionu Báalolův chrám.
Nevěřil, že by Boólun byl tak docela člověk, za kterého se vydával. Řekl si, že si na něj dá příště větší pozor.
Dorazil do nejvyššího patra. Vpravo a vlevo se táhla matně osvětlená chodba spojující hostinské pokoje.
Stiskl tlačítko u Aininých dveří. Slyšel bzučák a měl radost, že je ještě vzhůru.
Dveře se odsunuly.
"Pojďte dál," zavolala Aina.
Seděla na kanapi a usmívala se na něj.
"Promiňte, že vás ruším ještě tak pozdě," začal trochu rozpačité.
Ama však jen mávla rukou. "To nevadí. Jsem tak rozrušená, že stejně nemůžu spát. Navíc jsem věděla, že se ještě dneska přijdete zeptat na ten seznam."
Vstala a přešla ke stolku uprostřed místnosti. Vzala kus fólie a podala ji Ronovi.
"To jsou všichni, na které si vzpomínám. Ale nemyslím, že bych někoho vynechala. Je to teprve pár dní..."
Ron přelétl seznam. Bylo na něm patnáct jmen, většinou s adresou. Jména neznal, aspoň prvních čtrnáct ne. Poslední ho však praštilo do očí: Arasgar Boólun, Thapmoor 21, A 365

3.

"Vy znáte Boóluna?" zeptal se překvapeně.
Zavrtěla hlavou. "Ne tak, jak si myslíte. Věděla jsem, že patří mezi Ezziny obdivovatele. Myslela jsem si, že ten program možná viděl, a protože není Arkonidan a je trošku živější, možná si všiml, oč jde."
"Ovšem. A co vám řekl?"
Ama se ušklíbla. "No... nic. Díval se na to, ale nic ho nenapadlo."
Ron horečně přemýšlel. Boólun je přece Anti. Revolucionář. Ezza, která tušila nebezpečí pro Zemi... Boólun...
"Kdy jste s ním mluvila?"
"Byl poslední," odpověděla po chvíli "Včera v noci. Tak mezi druhou a třetí."
Zatvářil se tak zklamaně, že se ho zeptala: "Cože? Udělala jsem nějakou chybu?"
Ron měl pár vteřin vztek Skousl si ret a počkal, až ho přejde, potom řekl: "Jestliže Ezza byla skutečně zavražděna, pak někým, s kým jste mluvila o tom přerušeném programu. Chápete?"
Spráskla ruce. "Ach bože. To já jsem vraha přivedla k Ezze..."
"Ano. Proto jsem po vás chtěl ten seznam."
"A teď?" ptala se bezradně.
"Boólun se na seznam nehodí," vysvětlil jí. "S ním jste mluvila až potom."
"To mne nenapadlo."
"To nevadí," uklidňoval ji. "V tom spěchu člověk zapomene. Kdo jsou ti ostatní?"
Ukázala na první jméno. "Looram Arkadd. Umělecký poradce psychostanice, která ten pořad vysílala. Na toho jsem se obrátila přirozeně jako na prvního."
Ron spokojeně přikývl. "To je logické. Udělám to stejně. Určitě něco ví."
"Vy se na něj chcete obrátit?" zděsila se.
"Jasně. Proč ne?"
"On má ale umělecký odznak! I já jsem se k němu dostala až po čtyřiadvaceti hodinách čekání, a to jsem lhala, že mám pro něj důležitou zprávu od Ezzy."
Ron chápal, co myslí Arkonská civilizace byla pětkrát starší než pozemská. A nejméně desetkrát exkluzivnější byli umělci a takoví, kteří se za ně považovali. Měli gildu. Gilda svým členům dávala odznak A nositelé odznaku se domnívali, že nejsou jako ostatní Nic víc a nic míň na tom nebylo. Každopádně bylo snazší dostat audienci u imperátora než pohnout nositele uměleckého odznaku k debatě.
Nicméně mávl rukou "I kdyby měl odznaky dva," zavrčel, "musí mě zítra přijmout."
Ron stoupal šachtou Pod ním stál Meech Hannigan a obsluhoval přenosný antigravitační generátor. Ron se zachytil koruny domovní zdi a vyhoupl se na ni.
Zeď byla silná skoro metr. Mohl se na ní pohodlně otočit a nahlédnout do vnitřku domu.
Bylo časné jitro. Pokud mají arkonští umělci stejné zvyky jako jejich kolegové na Zemi, pak by celý dům měl ještě spát.
Asi tři metry pod sebou měl nejvyšší patro. Pod ním byla krytá lodžie ze syntetického skla. Vstal a popošel pár metrů. Lodžie končila a vystřídal ji otevřený balkon.
Horní část vnitřní nálevkovité stěny nebyla tak strmá jako vnější. Ron odhadl sklon a ujistil se, že může bezpečně sklouznout dolů. Dal Meechovi smluvené znamení. Meech na něj mávl, hodil si generátor přes rameno a zmizel mezi keři. Jeho vznášedlo pár vteřin stoupalo a pak se ztratilo v ranním oparu.
Ron zahájil sestup. Klekl si na kraj zdi, sklouzl koleny a pak visel za ruce Naposled se podíval dolů, pustil se a šťastně se dostal na balkon. Chvíli počkal, ale všude byl klid, nikdo si ničeho nevšiml.
Ještě jednou si promyslel další postup. Byl přesvědčen, že Looram Arkadd o tom přerušeném pořadu něco ví. Buď sám

cítil, co s tím pořadem je, nebo mu to někdo vysvětlil. Každopádně jej přerušil Bál se tedy, že Ezza Marlainová prozradí tajemství, které...
Které co?
Které nechtěl, aby se prozradilo Arkonu hrozí nebezpečí. Ezza to věděla. Nenašla jinou možnost jak varovat veřejnost než zabudovat do svého pořadu telepatickou zprávu.
Chudák Ezza. Spiklenci ji odhalili dřív než líné a unavené mozky Arkonidanů, jimž byla určena.
Looram Arkadd v tom každopádně jede. Program přerušil buď sám od sebe - pak by patřil mezi ty, před kterými chtěla Ezza varovat Nebo ho někdo přinutil - a mohl by aspoň říct něco o lidech, kteří ho k tomu přinutili.
Ron byl přesvědčen, že jedná správně Zajistil si jediný možný přístup do Looramova domu. Běžnou cestou by se domohl pozvání tak za čtyři až šest neděl. Tolik času však neměl.
Navíc si nebyl pořád ještě jist, zda smrt Ezzy Marlamové skutečně souvisí s případem, kvůli kterému je vyslali na Arkon. Je skutečně nějaká souvislost mezi smrtí poručíka Bargh'arona a Ezzy Marlamové?
Uplynuly dvě hodiny. Ron neměl na práci nic jiného než občas mikrokomem na zápěstí informovat Meeche, že je zatím všechno v pořádku.
Potom dům ožil.
Zahrada byla náhle plná pohybu a smíchu. Ron krátce vyhlédl přes zábradlí. Kolem rybníčku tančilo několik dívek v rozevlátých šatech. Držely se za ruce a zřejmě se náramně bavily. Z té výšky nerozuměl, jakým jazykem mluví, ale bylo jasné, že to nejsou Arkonidanky.
Zazněla silná a hlasitá hudba, jakási moderní fanfára. Potom hlasité nástroje zmlkly a zbyla jen něžná, žalná melodie.
Ron se podíval znovu.
Obraz se změnil. Uprostřed nálevky se vznášela plošina. Na ní sedělo pět malých modrých lidiček a hrálo na podivné nástroje. Jak se plošina drží ve vzduchu, nebylo vidět. Looram Arkadd měl určitě někde antigravitační projektor.
Pod plošinou na břehu rybníčku teď dívky tančily podle exotického schématu a už se nesmály.
Ron se opět schoval a divil se Jak asi vypadá člověk, který si dopřává takovou okázalou zábavu?
Hudba přešla do bolestně hlasitých bombastických akordů. Bylo nad slunce jasnější, že se schyluje k něčemu velikému, jedinečnému.
Ron se postavil k zábradlí. Tušil, oč jedinečného a velikého půjde. Ukáže se Looram Arkadd. Nahlédl do domu. Na kterém balkonu se Looram ukáže?
Dostalo se mu velíce překvapivé odpovědi. Zatímco se upřeně díval dolů, těsně vedle něj zabzučely dveře. Narovnal se a trhl sebou. Ze zasklené verandy vyšel vysoký, skoro štíhlý mladý muž. Jemu v patách celá suita. Mladík měl růžový župan a na klopě se pronikavými barvami skvěl odznak umělecké gildy.
Looram Arkadd.
Zřejmě se moc dobře nevyspal. Rozevřel ústa a na celé kolo zívl. Potom se otočil. Ukázal pravicí na Rona Landryho a znuděným hlasem řekl k hejnu obdivovatelů: "V mém domě nemá co dělat. Vyhoďte ho!"
Ron si musel přiznat, že situace se nevyvíjí zrovna podle jeho představ, ale neměl v úmyslu nechat se vyhodit smečkou nějakých uměleckých učedníků.
Looram znuděně ustoupil stranou, znovu zazíval. Jeho nejstatečnější nohsledi se už blížili k Ronovi a natahovali po něm ruce. Byli to typičtí Arkonidané. Měli pomalé pohyby a u všeho, co dělali, jako by už předem pochybovali o úspěchu.
"Já vám ukážu, kdo tady nemá co dělat," zavrčel a hned prvního praštil přes prsty.
Muž leknutím vyjekl a ustoupil. Zavládl zmatek. Někdo nadšeně vykřikl: "Boj! Boj!"
Ron se rozesmál. Hrnulo se na něj několik mladíků. Trpělivě a pobaveně počkal, až ho první popadne za límec. Potom si ho přitáhl, popadl ho za ramena a mrštil jím do ostatních tak prudce, že jich několik srazil k zemi a zbytek s křikem utekl.
Zůstal jen Looram Arkadd, teď se tvářil zkoumavě. - Bombastická hudba dohrála.
Ron se na něj pozorně podíval. "Musím s vámi mluvit," řekl.
Looram ho neposlouchal. "To je ale bojovník," bručel si.
"Jaký to muž činu!" V hlase už neměl tolik úcty a pokračoval: "Ale duchovně pod úrovní."
"Musím s vámi mluvit," opakoval Ron.
Looram pohroužený v myšlenkách rozpřáhl ruce. "Zavolám Horthata," zašeptal si. "To je nápad!"
Pomalu se otočil. Ale než udělal první krok, Ron už ho držel za límec.
Umělec vyjekl zděšením. Ron si ho otočil k sobě a pustil ho. Arkonidan byl o něco bledší než prve a v očích měl strach.
"Může se s vámi už mluvit?" vyjel na něj Ron.
Looram rozhodil zoufale ruce. "Ano, ovšem," hlesl. "O čem?"
Ron mávl rukou. "Tyhle cvoky při tom nechci. Pošlete je pryč."
Looram se otočil k přátelům. "Mí milí věrní," pravil chvějícím se hlasem, "slyšíte, co ten strašný člověk chce. Buďte tak hodní a nechtě nás chvíli o samotě."
Věrní se neochotně vzdálili.
"Máte nějakou místnost, kde se dá nerušeně mluvit?" zeptal se Ron.
"Ano, ve čtvrtém patře. Má oblíbená komnata."
Ron potlačil úsměv. "Tak dobře. Půjdeme do komnaty."
Looram prošel lodžií. Pohyboval se, jak byl zvyklý - jako by se už při dalším kroku měl zhroutit únavou.
Ron ho plácl dlaní do ramene. "Přidat, kamaráde. Tady nejsme mezi obdivovateli."
Looram zděšeně vklopýtal do šachty a klesal dolů. Ron ho těsně následoval. Počítal východy, které míjeli, a hlídal, aby Looram skutečně vystoupil ve čtvrtém patře.

Umělec vešel na ochoz, za jehož okny byly vrcholky nejvyšších stromů. Potom otevřel dveře vlevo.
Vstoupili do oblíbené komnaty.
Byl to nepravidelný sedmiúhelník veliký asi jako průměrný sál. V podstatě bez jediného kusu nábytku. Podlahu pokrýval tlustý, drahý koberec a na něm bylo rozhozeno plno různých polštářků z umělé hmoty Mezi polštářky postávalo pár prázdných a pár plných lahví U nejkratší stěny, kde bylo polštářků navršeno nejvíc, Ron spatřil ovládací zařízení s mnoha různobarevnými tlačítky Nepřekvapilo ho, když Looram zamířil právě k této stěně a padl do polštářů.
Ronovi vadil podivný vtíravý parfém, kterého byla plná místnost.
Zpočátku mu vadila i dvě děvčata, která seděla na podlaze vzadu. Ale když se na ně podíval pozorněji, usoudil, že mu nemohou být nějak nebezpečná. Obě patřily k tomu typu žen, které člověk na první pohled považuje za krásné jako obrázek - dokud se neukáže prázdnota výrazu jejich obličeje.
Ron si stoupl před Loorama a zvedl ho z polštářů. "Vstoje se nám bude mluvit radostněji," prohlásil s úsměvem.
Dával pozor, aby to Looram měl k panelu nejméně dva kroky.
Potom si vyhrnul levý rukáv, zvedl ruku dlaní před sebe a otáčel se po místnosti.
Ozval se Meechův klidný hlas: "Čtyřicet centimetrů nad panelem."
Odstrčil Loorama. Naměřil čtyřicet centimetrů, vytáhl z kapsy malý jehlový paprskomet a opracovával stěnu tak dlouho, až na kritickém místě vznikl kouřící otvor zvíci dlaně.
"Jinak by tam už podle mého žádný další přístroj být neměl," ozval se znovu Meech.
Ron vypnul mikrokom Přívětivě se na zděšeného Loorama usmál a řekl "Jenom jsem chtěl mít jistotu, že se našeho hovoru nezúčastní nikdo nepovolaný." Potom zvážněl "Kdo vás přiměl k tomu, abyste stáhl pořad Ezzy Marlainové?"
Hned věděl, že je vedle.
Looram se na něj nejdřív překvapeně podíval. Potom se unaveně pousmál. Nakonec chabě spráskl rukama a ironicky se zeptal: "O tomhle jste chtěl se mnou mluvit?"
Ron zachoval vážnou tvář Doufal, že Looram na něm zklamání nepoznal.
"Ano. A radši mi rychle odpovězte Nejsem zrovna trpělivý."
Looram se rozesmál a ten smích byl upřímný.
"Příteli," řekl potom, "vy si vážně myslíte, že se osobně starám o tak bezvýznamné věci? Jsem umělecký vedoucí vysílání psychopořadů, a ne ten, kdo při technické závadě vypíná vysílače."
Ron k němu přistoupil. Loorama veselí rázem přešlo. Zvedl ruce v obranném gestu.
"To nebyla technická závada," vyjel na něj. "Ten pořad mohl být někomu nebezpečný a jedním z nich jste byl vy."
"Věřte mi, propána," skuhral Looram, "já ani neměl tušení, oč v tom šlo. Já s tím nemám vůbec nic společného. Vždyť ani nevím, o kterém pořadu mluvíte."
"Jenom jeden Ezzin pořad byl zastaven," pronesl Ron chladně.
"To je možné Ale co s tím mám společného já?"
"Za přerušení se omlouval váš hlas."
Byl to jeho poslední trumf. Ron věděl, že jestliže teď Looram nezareaguje, pak prohrál.
"Často mě žádají, abych něco řekl. Většinou mi to vadí, protože jsem celý den značně vytížený. Lidé však můj hlas znají, a když není něco v pořádku, chtějí slyšet mě. Nemohu své příznivce zklamat, to jistě chápete. Ale jen zřídka vím, proč hlásím to či ono."
Ron Landry od něj o krok odstoupil. Zdálo se, že chce Loorama udeřit Looram zbledl, ale Ron jen pokrčil rameny a řekl: "To je vaše štěstí, Loorame. Kdybyste s tím měl něco společného..."
Arkonidanovi se viditelně ulevilo
"Já to věděl, příteli, že vaše podezření bude nakonec liché. Ujišťuji vás, že na mě váš statečný postup velice zapůsobil, i když jste mě málem dostal do nesnází. Prosím vás..."
Ron ho přerušil jediným gestem "Pořady se archivují, ne? Kde je archiv a jak se do něj dostanu?"
Na Loorama změna tématu ani trochu nezapůsobila. A srdečným hlasem odpověděl: "Mé doporučení vám všude otevře dveře, příteli. Proč ale myslet na práci? Proč nezůstanete tady a..."
"Protože práce je důležitá," přerušil ho Ron hrubě. "Mohl byste mi dát to doporučení?"
Looram tleskl. "Ale s radostí, příteli." Kývl na jednu dívku, nasládle se usmál a tiše řekl: "Malliko, miláčku, přines mi jednu kartičku."
Ron si dívky nevšímal. Zaznamenal jen, že je hnědovlasá. Prošla kolem něj, vůně parfému zesílila, zabzučely dveře.
Za okamžik byla zpátky.
Ron stál k Malliko zády.
"Otočte se, příteli," vyzval ho Looram. "Má kráska má pro vás dáreček."
Ron se tedy otočil. Dívka mu podávala čtvereček lesklé fólie. Ron jej převzal a podíval se na něj. Byl na něm drobným písmem text v arkonském jazyce, jehož první věta pravila, že Looram Arkadd dal nositeli tohoto průkazu veškerou svou přízeň.
A pod textem napsal někdo jeho jméno, jistě sám Looram. Sestávalo z řady nečitelných kroužků, obloučků a čar. Ron si kartu zastrčil do kapsy.
Dívka stála před ním dál, krátce na ni pohlédl. Ten půvabný a prázdný obličej ho mátl. Usmál se na ni, potom se otočil a řekl Looramovi. "Děkuji. Navštívím archiv co nejdříve."
Looram se tvářil nadšeně. Vůbec se změnil. Tím nečekaným ranním incidentem zřejmě ožil. "Udělejte to, příteli," doporučoval "Sám uvidíte, že já za nic nemohu A až se o tom přesvědčíte, určitě mě navštivte. Mám rád energické, rozhodné muže, jako jste vy." Zatvářil se bolestně. "Takových je však na Arkonu bohužel velice málo."
Ron poděkoval za pozvání a doufal, že ho nikdy nevyužije

Ve třináct hodin dopoledne téhož dne měl Meech Hannigan neidentifikovatelný vjem. Reagoval jeden z jeho registračních orgánů. Tento orgán neodpovídal žádnému lidskému smyslu, byl to přístroj, který Meechovi umožňoval vnímat pro organickou bytost nevnímatelné.
Vjem byl krátký a nedal se s ničím srovnat. Nedokázal ho zařadit.
Potom se Meech opět soustředil na okolí vznášedla, v němž seděl.
Ron se jistě brzy vrátí. Tou dobou byl u Loorama Arkadda už čtyři hodiny.
Když Ron o sobě v patnáct hodin stále ještě nedal vědět, ohlásil to Meech Larrymu Randallovi.
Larry se pokoušel spojit s Ronem mikrokomem, ale Ron neodpovídal.
Meech vyvodil, že se mu něco stalo. Touto dobou je buď v bezvědomí, nebo mrtev, usoudil s chladnou logikou. Jinak by se přece ozval. Kromě náramkového mikrokomu má přece ještě jeden, jímž může dát kódovaný signál. Nebyl to nijak výkonný přístroj, ale zato ho měl voperovaný pod kůží, a nikdo ho tedy nemohl najít.
Larry se spojil s Looramem Arkaddem a zeptal se, co udělal s jeho přítelem. Z Larryho tvrdého hlasu a z jeho sebevědomého vystupování Looram poznal, že má co do činění s člověkem Ronova typu, a hned byl přívětivý. S lítostí však musel přiznat, že o Ronovi nic neví.
Larry mu nevěřil A protože věděl, jak na arkonské umělce, dal Looramovi najevo, že ho považuje za lháře. Loorama to nijak neurazilo, naopak, obdivoval Larryho odvahu, že si mu dovolil něco takového říct. A prohlásil, že ho Larry osočuje neprávem.
Pravil, že Rona na jeho vlastní přání svým vznášedlem odvezl k nejbližší silnici. Dokonce mu prý nabídl, že ho vezme až domů, ale Ron z nepochopitelných důvodů odmítl.
Ony důvody byly nepochopitelné pouze pro Loorama. Larry věděl, že poblíž čekal na Rona Meech.
Looram se hájil nejen slovy. Vznášedlo mělo automatické nahrávací zařízení. Přiznal Larrymu, že bylo zapnuté i při jízdě s Ronem Landrym. Nijak se za to nestyděl, protože vlastně ani neví, jak se ta věc vypíná. Rád Ronu Landrymu ten záznam ukáže. Dal si pásek přinést a přehrál ho. Larry viděl, jak se Ron Landry rozloučil s Looramem, pak vystoupil a odešel.
Larry nepochyboval o tom, že Looram nemá ani tušení, jak se ten přístroj ovládá. To znamenalo, že umělec Looram za tajuplné zmizení nemůže.
Ale kde Ron je, k čertu?
Pro Rona Landryho nebylo na celé záležitosti zpočátku vůbec nic zvláštního.
Šel a viděl, jak se Looramovo vznášedlo zvedá z travnaté plochy. Umělec na něj ještě za oknem kývl. Odpověděl mu. Už věděl, že Looram nemá se smrtí Ezzy Marlainové nic společného.
Takže v tom má prsty někdo jiný. Ron nad tím uvažoval a kráčel po trávníku v bezpečné vzdálenosti od vozovky.
Meech čekal o kilometr dál. Ron vznášedlo neviděl, skrývalo se za keři. Zdálo se, že nemá sebemenší stopu.
Nebezpečnost pořadu mohl poznat kdokoli z Looramova okruhu a zastavit jej. Ale všichni kolem Loorama byli stejní jako on. Jenže na vzhled se dát nemůže...
Nebylo to zrovna nadějné. Od velitele, plukovníka Quinta dostal rozkaz, aby tuhle záležitost sprovodil ze světa co nejnenápadněji. Diplomatické styky mezi Zemí a Arkonem tím nesmějí být narušeny. Arkonská veřejnost se nesmí dozvědět, že pozemská bezpečnostní služba, pověstné oddělení III, operuje na Arkonu, protože místní policie nedokáže splnit svou povinnost. Musí tedy postupovat opatrně.
V té chvíli si přál, aby byl opravdový policista, který může dát podezřelému ruku na rameno a říct mu, aby ho následoval.
Vtom dostal ránu. Vykřikl úlekem a bolestí. Skácel se k zemi a pak už nevěděl nic.
Když přišel k sobě, scenérie byla nezměněná. O třicet metrů dál byla silnice. Kus vedle keřů, za nimiž čekal Meech Hannigan.
Nic ho nebolelo, oděv měl v pořádku a nikdo ho zřejmě neoloupil. Nechápal to. Kdo ho tedy srazil k zemi? A proč?
Prohledal si kapsy. Nic nechybělo. I mikrokom mu zůstal. Zapnul ho, tiše zabzučel.
Pokoušel se zavolat Larrymu, ale Larry se neozýval. To ho zmátlo ještě víc. Jestliže se Larry neozývá, pak se mu něco stalo. Ale i kdyby se něco stalo Larrymu, pak by mu na kódované volání automaticky odpověděl přijímač Loftyho Pattersona. A kdyby se stalo něco i Loftymu, přijal by jeho signál Meech.
Zavolal tedy Loftymu. Ani ten se neozýval. Potom zkusil Meeche, rovněž marně.
Díval se na vozovku. Na vodicích pásech uháněly štíhlé vozy aerodynamických tvarů. Začal čilý odpolední provoz. Množství lidí jelo do nedalekých obchodů. Ron odhadoval hustotu provozu na tisíc vozů za minutu v jednom směru. Všechno bylo jako vždycky. Tak proč se mu, sakra, nikdo neozývá? Stiskl testovací tlačítko mikrokomu. Číselník se zeleně rozsvítil. Přístroj je tedy v pořádku. Kódy odešly. Jak to, že je nikdo nepřijal?
Podíval se na hodinky. Bylo čtrnáct třicet. Z Looramova domu odcházel krátce před třináctou. Looram ho sem vezl nanejvýš deset minut. Když vystupoval z jeho vozu, muselo být tak třináct dvě nebo třináct pět. Potom šel takové tři čtyři minuty, než ho někdo praštil. To dělalo třináct pět až třináct devět Takže ležel v bezvědomí zhruba půldruhé hodiny.
Sundal si bundu a položil ji na místo, kde ležel. Potom přešel ke kraji vozovky. Vozovka byla o něco výš než travnatá plocha a bundu bylo jasně vidět.
Takže tam půldruhé hodiny ležel a nikdo z tolika řidičů, kteří ho určitě museli vidět, se o něj nezajímal?
Potřásl hlavou a vrátil se k bundě. Když si ji oblékal, napadlo ho, že by bylo dobré zjistit, jestli na něj Meech ještě čeká.
Vyrazil ke keřům. Byl zhruba v polovině vzdálenosti, když z křoví vyletělo vznášedlo, prudce zrychlilo a zmizelo východním směrem.
Zastavil se a mával oběma rukama. Dokonce křičel. Najednou se cítil jako někdo, koho nechali na opuštěném ostrově

uprostřed oceánu.
Meech ho však neviděl.
Ron si rovnal myšlenky. Takže Meech tu ještě před chvílí byl. Zřejmě se mu nestalo nic mimořádného. Nebyl důvod, proč by mu nefungoval mikrokom. Jenže Ron ho volal! A jeho přístroj byl nad jakoukoli pochybu v pořádku. Tak proč Meech neodpověděl?
Pokusil se o štěstí podruhé. Několik vteřin napjatě čekal. Ale ani teď to nevyšlo.
Nějakým nepochopitelným způsobem byl odříznut od přátel. Musel se nějak dostat domů. Zamířil k silnici. Nevěděl, jak budou Arkonidané reagovat na stopaře. Jsou vůbec na Arkonu stopaři?
Stál čtvrt hodiny na krajnici, mával, dával znamení, křičel, nadával řidičům. Potom se rozhodl, že na to půjde jinak.
Tady něco nehrálo. Pár lidí se sice podívalo jeho směrem, ale kdyby ho viděli, musel by na jejich tvářích vidět aspoň nějakou reakci. Na Arkonu se v podstatě - až na malé výjimky - nic mimořádného nikdy nedělo.
A mávající muž u silnice je jistě něco mimořádného.
Ty lidi to však nijak nepřekvapilo, nikdo se ani neotočil. V tom případě to znamenalo, že ho nikdo neviděl.
Zkusil to.
Na vnějším pruhu silnice nebyl tak hustý provoz. Většina měla naspěch a jela spíš po vnitřních pruzích. Ron si počkal, až pruh bude volný, a vstoupil na vozovku
Netrvalo ani půl minuty a blížilo se další vozidlo. Přijíždělo rychlostí asi čtyřiceti kilometrů za hodinu. Bylo od něj už jen takové tři vteřiny a Ron viděl, že v něm sedí muž a dvě ženy.
Už dávno mával. Kdyby měli oči, museli by ho vidět.
Oni ho však neviděli. Vůz jel dál stejnou rychlostí a blížil se k němu. Ron stál. Vůz se mu nesnažil vyhnout.
Ron neuhnul. Sevřel rty a čekal. Napnul všechny svaly a připravoval se na náraz. Když byl od něj vůz už jen pár metrů, odolával neodolatelnému pokušení uskočit.
Vykřikl hrůzou, ale vydržel.
A pak se stalo něco, co víceméně očekával.
Vůz jím prostě projel.
Boólun s takovým úkolem počítal. Nelíbil se mu. Ale Ozo trestal každou neposlušnost smrtí.
Ozo chtěl přirozeně vědět, kdo byl ten pátý v domě. Onen tajemný pátý, jejž Boólonův mozek vnímal přes desítky stěn.
Ozo chtěl rovněž vědět víc o onom člověku, jehož myšlenky nedokázal Boólun zachytit. To však tolik nespěchalo. Šlo především o to, kdo byl ten pátý
Jako obyčejně bylo jen na Boólunovi, jak na věc půjde. Boólun byl logicky uvažující člověk. Rychle si uvědomil, že pokud dům nenavštíví znovu, nic nezjistí. Má je zavolat a vynutit si další pozvání? To by bylo zvláštní a podezřelé.
Zbývala tedy jediná možnost. Musí tam vniknout potají Moc se mu do toho nechtělo. Pozemšťané jsou nebezpeční lidé. Už teď začínal litovat, že se s tím Ozem zapletl.
Ron ustoupil stranou. Vůz, který jím projel, byl už dvě stě metrů za ním. Neměl chuť experimentovat podruhé. Věděl dost.
Není součástí tohoto univerza.
Je tedy někde jinde. Sice vidí dobře svět, ve kterém dříve žil, ale ve skutečnosti je v jiném světě, který však sám nevidí.
Tak kde tedy, sakra, je?
Věděl, že nesmí propadnout panice, protože pak už vůbec na nic nepřijde. Musí uvažovat systematicky. V takové situaci v životě nebyl. Ale třeba najde nějaké stopy, které mu pomohou zjistit, kde je a jak se vrátí do svého světa.
Sedl si do trávy a nutil se ke klidu.
Od světa, který viděl, nemůže být příliš daleko. Jinak by ho přece uviděl. Jen se ptal, na které z pěti os univerz ono "daleko" má počítat. Pozemští vědci tvrdili, že pětirozměrné univerzum je uloženo v šestirozměrném. Někdo možná přišel na to, jak se vymanit z pátého rozměru.
A on seděl v trávě a měl vyřešit problém, kterým se už tolik let marně zabývali mnohem chytřejší hlavy.
Na jednu otázku si dokázal odpovědět snadno. Na otázku, jak daleko je prostorově, tedy na osách x, y a z vícerozměrné struktury, od světa, který vidí. Cítil trávu pod nohama, a když prve experimentoval, vnímal tvrdý podklad vozovky. Ryze prostorově se tedy pohnul nanejvýš o milimetr.
Když se omezil na sledování pěti možných os, znamenalo to, že ho buď někdo posunul po časové ose, nebo po imaginární ose, nebo po obou současně.
Když vzal v úvahu, že neznámý protivník zná tajemství přechodu z pětirozměrného vesmíru do šestirozměrného, pak všechno bylo ještě složitější. Zkrátka nevěděl, která ta šestá osa je a jak ji pojmenovat.
Rozhodl se, že se bude držet toho, co ví. Dokud nemá důkaz o tom, že jeho protivník ví víc než pozemská věda, nesmí si s tím lámat hlavu.
Napadlo ho něco jiného. Proč mu to udělali?
Aby ho odklidili z cesty, zněla logická odpověď. Plete se do věcí, do kterých mu podle jejich mínění nic není. Může jim být nebezpečný. Proto.
Dobrá. A kdo jsou ti oni? Nebo on. Kdo věděl o tom, jaký má na Arkonu úkol? Larry, Meech a Lofty. Ty nepočítá. Pak ještě Aina. Sice neměla tušení, proč ve skutečnosti přicestoval na Arkon, ale vyprávěla mu o Ezze Marlainové a snažila se ho poslat po stopě vraha. Ale Ainu taky nemohl počítat.
Boólun?
V podstatě by neměl vůbec nic vědět. Nikdo mu neřekl jediné slovo, jen to, co se hodilo do historky o hledačích pokladů. Ale je to Báalol. Docela dobře může číst myšlenky. Rozhodně je velmi podezřelý.
A potom samozřejmě Looram Arkadd. Třeba ne on, ale někdo z jeho přátel. Looram sám je pasivní. Ale některému z

jeho učedníků mohlo dojít, proč se Ron vkradl do domu. A pro jistotu ho nechal zmizet.
To je ono. Souvislost byla nasnadě. Onen neznámý měl strach, aby se nic o Ezzině podivném pořadu nedostalo na veřejnost. A když naprostý cizinec, a k tomu ještě Pozemšťan, nezvyklým způsobem vnikl k Looramu Arkaddovi, bylo protivníkovi jasné, že se zde nemůže jednat o nic jiného než o pokus odhrnout záclonu, která halí tajemství Ezziny smrti. Onen protivník sleduje jakýsi plán. A Ezzina smrt s ním souvisí. Kdyby se Ezzina vražda vyšetřila, bylo by po utajení. A proto protivník udeřil.
A výsledkem je, že Ron Landry sedí v trávě a přemýšlí, jak se dostat domů.
Vstal a uvědomil si, že Looramův dům je odtud deset minut jízdy, tedy aspoň třicet kilometrů. To k němu půjde celý den No a co? Stejně nevěděl, kam by šel - dokud tu záhadu nevyřeší.

4.

Meech informoval Larryho Randalla a Loftyho Pattersona o podivném vjemu, který měl kolem třináctého hodiny. Zpočátku se jim nezdálo, že by mohl mít něco společného s Ronyho zmizením Ale Meech je donutil, aby se podívali na záznamy
Larry Meechovi přikázal, aby si lehl na velký stůl v přijímací hale Potom stiskl knoflík ukrytý pod umělou kůží v Meechově podpaždí, který vyvolával "reverzibilní likvidaci". Znamenalo to, že robot byl ochiomen, dokud se knoflík nestiskl podruhé.
Existovala i "ireverzibilní likvidace", tedy nezvratné zničení androida, kdy z něho zbyla jen hromádka kovu a plastiku Tato možnost byla něco jako pojistka pro případ, že by se android "zbláznil" a nebyla naděje na opravu.
Meech tiše ležel se zavřenýma očima. Larry mu vyřízl z hrudi čtvercový kus syntetické kůže. Lofty asistoval. Kůži uložil do konzervačního prostředku, který udržoval kožní plazmu při životě.
Ukázalo se skutečné Meechovo tělo z kovoplastu. Larry stiskl kontakt, z trupu se uvolnila destička a Larry ji opatrně vyjmul.
Pod destičkou se skrývaly registrační přístroje. Paměťovými jednotkami byly atomy vodíku, ty nejmenší jednotky, jaké si lze představit Pozitronická výpočetní technika pracovala stále v binární soustavě. Spin elektronu vodíku a s ním spojený magneticky moment se směřovaly buď nahoru, nebo dolů, byly buď 0, nebo l. Změn spinu při zavádění nových informací se dosahovalo cíleným ostřelováním paramagnetickými atomy Ohledávání paměťové buňky obstarala pozitronika.
Larry vyňal celou jednotku a připojil ji na registrátor. Přečetl paměť a přenesl informace. Jestliže Meeche zasáhl silný proudový impulz, pak by se měl ampérmetr prudce vychýlit.
Nebyla velká naděje, že se tak něco dozvědí. Meech ještě nikdy neměl vjem, který by si sám nedokázal vysvětlit. A že by oni dokázali zjistit víc než on, bylo nepravděpodobné. Přístroje se propojily Larry pozorně sledoval stupnice. Světelné ukazatele zůstávaly v klidu. Žádný z pěti přístrojů, které dokázaly dohromady registrovat všechny formy energie známé pozemskému lidstvu, zatím nereagoval.
Larry začínal ztrácet trpělivost. Meechovy pozitromcké orgány zareagovaly na něco nevysvětlitelného. Meech sám byl produktem pozemské techniky stejně jako měřicí přístroje Co cítil on, musely cítit i ony.
V tom okamžiku se vychýlila první ručička Prudce přejela přes polovinu stupnice a zastavila se Zareagoval druhý přístroj, třetí - až se nakonec všechny světelné ukazatele zastavily uprostřed stupnice.
Tam setrvaly několik vteřin Potom se opět vrátily na nulu. S tichým cvaknutím se přístroj vypnul.
Larry s Loftym se na sebe podívali Larry si zlostně zajel prsty do vlasů
"Zatraceně!" vykřikl. "To přece není možné! Neexistuje forma energie, na kterou by zareagovalo všech pět najednou!"
Lofty se jen tiše smál. Jako by měl radost z toho, že se Larry naštval Vzal paměťovou jednotku ze stolu a opatrně ji vrátil Meechovi do hrudníku. Překryl ji destičkou a zacvakl. Potom vyjmul z živného roztoku kůži a přeložil ji přes destičku. Spokojeně sledoval, jak se okraje kůže okamžitě spojily s okolní koženou plastikou a nezůstala jediná stopa, jediná jizva. Otočil se k Larrymu: "Třeba už někdo na něco takového přišel."
Nyní bylo informací dost.
Pozemšťané obklopili svůj dům ochranným polem a to nebezpečné děvče v něm ukrývají. Jeden z nich se u Loorama Arkadda vyptával, proč byl pořad Ezzy Marlainové přerušen.
Je tedy jisté, že na Arkonu pátrají.
Pozemšťané jsou nebezpeční. Je třeba je zneškodnit. Oťukávání skončilo. Plán nesmí být ohrožen.
Plán!
Zítra nastane rozhodující okamžik.
Pozemšťané nesmějí plán narušit. Oni by to dokázali. Ostatní Ozovi starosti nedělali.
Boólun se zrovna připravoval na noční dobrodružství, když se s ním spojil Ozo. Když Boólunovi v mozku začal ševelit hlas, ztuhl děsem.
Změna, Boólune. Nevnikneš do domu Pozemšťanů, ale zavoláš jim a pozveš je na shromáždění.
Boólun bázlivě v duchu odpověděl: To jsem již učinil, pane!
V témže okamžiku litoval, že si to pomyslel. Je však pánem svých myšlenek? Vždyť není ani Báalolův kněz!
Ozo odpověděl mírně a nevzrušeně: To vím, ty hlupáku. Ale shromáždění bylo přesunuto na dřívější dobu. Bude se konat zítra v pět ráno. V tvém domě, Boólune. Ať Pozemšťané přijdou.
Boólun nevědomky přikývl. Ano, pane.
Ozo mu odešel z mozku. Boólun si setřel pot z čela a vstal. Zběžně se podíval na malý konvertor, který si připravil na noční vloupání. Vůbec nelitoval, že jeho noční úkol byl zrušen. Měl z vloupání strach. Říct jim, že zítra po ránu se koná

v jeho domě schůze a že je na ni zve, bude mnohem snazší.
Přešel k videofonu a zavolal jim. Ten, s nímž mluvil prvně, nebyl zřejmě doma. Boólun hovořil s tím středně vysokým hnědovlasým. Ten ho vyslechl, chvíli uvažoval a potom přislíbil, že přijdou.
Když skončil, vydechl si. Zapnul přístroj, který nosil neustále s sebou, a ohlásil Ozovi splnění úkolu.
Nastala noc.
Ron seděl na zemi a díval se na hvězdy. Situace mu stále ještě nebyla jasná. Dospěl k názoru, že zrakem a sluchem dokáže vnímat svět, z něhož přišel. Hmatem už určitě ne. Jinak by přece vnímal vozidlo, které jím projelo. Chutí a čichem si nebyl jist. Tyto dva smysly mu navíc připadaly velice nepodstatné.
Byl stále zmatenější. Rozdíl mezi jednotlivými smysly ho vyváděl z míry. Bylo to tak nelogické. Jestliže ho někdo přenesl z vesmíru do vesmíru, pak by se to přece mělo týkat všech pěti smyslů.
Znovu si lehl do trávy a založil si ruce za hlavou. Bude lepší, když přestane přemýšlet. Motala se mu z toho hlava. Musí se dostat k Looramovu domu a dozvědět se od někoho něco o své situaci.
Třicet stupňů na západní obloze byla hvězda jasnější než všechny ostatní. Když přimhouřil oči, viděl z hvězdy jen malý srpeček.
Arkon II, svět obchodníků.
Ten pohled ho přivedl na jiné myšlenky. Hleděl na srpek, který byl skoro dvě stě milionů kilometrů daleko od planety, na které se momentálně nacházel. Čtyři nebo pět hodin po půlnoci, až bude Arkon II dávno za obzorem, ukáže se na východní obloze podobný srpek, jasnější - Arkon III.
Když někdo hovořil o Arkonu, zpravidla nemyslel na to, že tento svět, srdce Arkonského impéria, sestává vlastně ze tří planet. Před patnácti tisíci let se na této oběžné dráze pohybovala kolem mohutné ústřední hvězdy jen jediná planeta - nynější Arkon III. Stejně je zvláštní, napadlo Rona, že zrovna té nejstarší, tedy domovské planetě, dali trojku.
Ale bylo to vlastně logické. Arkon byl v oné době v období expanze. Tenkrát vznikalo Arkonské impérium, kterého se Galaxie obávala ještě tisíc let potom. Arkonidané museli potlačovat odpor jiných národů. Neuvěřitelný technický pokrok, kterého tehdy dosáhli během několika staletí a který je vynesl na špičku galaktických mocností, se dal v neposlední řadě přisoudit i tomu, že neustále vedli války, současně na tisíci místech, jeden třináctimiliardový národ proti nejméně dvacetinásobné přesile. Přesila se však neuplatnila, neboť lidé na planetě A, když se na ně snesly arkonské lodě, jen zřídka tušili, že v témže okamžiku se obsazuje i planeta B, vzdálená sto světelných let, a starali se jen o svůj osud. Z téhož důvodu, čím rychleji expanze pokračovala, byli Arkonidané nuceni stále víc snižovat počet vojáků nutných pro obsazení planety. Dal se očekávat okamžik, kdy bude muset expanze skončit, protože na ni už zkrátka nebude dost vojáků. Byla tu však arkonská technika. Arkonidané vytvořili roboty, které bylo možno nasadit namísto organických vojáků, vyvinuli nové zbraně, zkonstruovali nové typy lodí, z nichž jedna jediná stačila k útoku na středně osídlený a ne zcela primitivní svět.
Na Arkonu rostly továrny, laboratoře, elektrárny a ostatní průmysl. Počet Arkonidanů, kteří ještě žili na domovské planetě a na expanzi se přímo nepodíleli, klesl na deset procent. Ale i pro těch deset procent začínala být planeta příliš malá.
Pak se zrodila nová myšlenka. Arkon, srdce impéria, nesmí být světem, na němž se lidé tísní ve stínu továren. Vyvolenci z cizích národů budou hlavní svět impéria navštěvovat. A co si pomyslí, když uvidí, jak se vládnoucí národ tísní na malém prostoru nehodném člověka?
Musí se vytvořit místo! Arkon musí reprezentovat!
Návrhy jen pršely. Přesuneme továrny do podzemí. Vystěhujeme se a osídlíme svět, na němž budou stejné životní podmínky jako na Arkonu, ale bude desetkrát větší. A podobně. Ten nejšílenější však nakonec Jeho Vznešenost Imperátor přijal a realizovala ho celá armáda odborníků.
Je třeba obstarat dvě nebeská tělesa zhruba stejné velikosti jako Arkon, tak zněl onen nápad, s podobným složením a uvést je na stejnou oběžnou dráhu. Továrny, laboratoře, kosmodromy a elektrárny pak mohou zůstat na Arkonu a lidé se přestěhují na jeden ze dvou nových světů. Třetí svět se ponechá obchodu. Stane se místem setkávání galaktických národů, gigantickým veletrhem, na němž bude Arkon předvádět mírové výrobky své techniky a přesvědčovat návštěvníky, že jedině on může řídit impérium.
Obě nová nebeská tělesa získali z vlastní soustavy. Bývaly to ledové světy, obíhající slunce ve veliké vzdálenosti. Ale roztály. Klima se ustálilo.
Arkonidané předvedli úchvatnou krajinnou tvorbu v největším možném měřítku. Vykázali místo mořím, založili jezera, vytvořili koryta řek, usměrnili potoky. Založili lesy a vyseli louky. To trvalo dvě staletí.
Vysadili živočichy. Nový svět se pomalu dostal do ekologické rovnováhy. Teď už se Arkonidané mohli přesídlit. A protože člověk považuje místo, na němž se zrovna zdržuje, zpravidla za nejdůležitější v celém vesmíru, nazvali svůj nový svět Arkon I. Původní vlast, na níž započali vzestup ke galaktické velmoci, se stala Arkonem III a byla vyhrazena průmyslu. Vybudovali tam nejmocnější pozitronický přístroj, jaké kdy Mléčná dráha viděla, výpočetní jednotku o neuvěřitelné kapacitě. Pracovaly na ní celé generace, rozšiřovaly ji, zvyšovaly její schopnosti - až se Velká pozitronika stala samostatně myslící bytostí. V pozdějších dobách, když imperátoři už nechtěli plnit své povinnosti, přebírala úlohu panovníka a zajišťovala impériu stabilitu a bezpečnost. Stala se robotem regentem, před nímž se odpadlíci chvěli, neboť stroj nezná slitování. Regentem byla ještě donedávna. Vystřídal ji Arkonidan Atlan, který nyní vládl celému velkému impériu jako Gonozal VIII.
Tenkrát, když přitáhli ony dva cizí světy, aby si zvětšili životní prostor, Arkonidané impérium teprve budovali. A podařilo se jim to přímo v období divokých válek.
Arkonidané nemohli nové planety umístit kamkoli. Sousedící planety musely se sluncem tvořit rovnostranný trojúhelník. Planety obíhaly slunce v tomto pořadí: Arkon I, Arkon III a jako poslední Arkon II. Soustava byla takto

stabilní. Arkonidané neměli nikdy potíže. V prvních staletích po osídlení obou nových světů byli nadmíru opatrní, neboť i malé posunutí polohy mohlo vést ke zhroucení konstelace. Tři arkonské světy by opustily svou dráhu a zvolna by putovaly ke slunci - nebo by zmizely v kosmu.
Nic takového se naštěstí nestalo. Za pět staletí nepřetržitého pozorování se každý ze tří světů nacházel vždy přesně na místě, na něž patřil. Obezřetnost časem polevila a nyní už žádného Arkonidana ani nenapadlo, že by z vytvoření troj-světa mohlo vyvstat nějaké nebezpečí.
Ron Landry nad tím uvažoval a zklidnil se. Obdivoval, co staří Arkonidané dokázali. Současně byl hrdý na Zemi a na sebe. Mocné impérium se už nedokázalo obejít bez pozemské pomoci. A on sám je jeden z těch, kdo byli požádáni o pomoc.
Musí už jen přijít na to, co se s ním vlastně stalo. Pak může splnit úkol.
Chvíli jim trvalo, než pochopili, že schůzi je třeba brát velice vážně.
Když tři Pozemšťané vešli do místnosti, kterou dal Boólun ve svém domě k dispozici, Randall jen s potížemi skrýval úsměv. Boólun dal zařídit velkou přijímací halu se stejnou nádherou jako obývací pokoj v jednom z vyšších pater. Podlahu pokrývaly těžké koberce a pestré kožešiny exotických zvířat. Nábytek byl vybraný, lepší slovo Larryho nenapadalo Jediná skříň byla asi pět metrů dlouhá a stejně tak vysoká Měla skleněnou stěnu a za ní bylo vidět jednotlivé přihrádky. Obsahovala věci, o nichž se Boólun domníval, že jsou dostatečně důležité a vzácné, aby je návštěvníkům ukázal. Byly to trofeje z cizích světů, vzorky vzácných nerostů a klece nebo akvária s živočichy a rostlinami. Takový kabinet kuriozit. Larry jeho cenu odhadoval na mnohem víc, než kolik vydělá za celý život.
Hluboká měkká křesla a široké moderní pohovky stály u automatických stolů, na jejichž číselníku si host mohl objednat jakýkoli nápoj a jakékoli jídlo, na které měl zrovna chuť. Objednané zakrátko vyjelo kruhovým otvorem na stůl.
Zde se tedy scházeli revolucionáři.
Na druhý pohled Larry viděl, že revolucionáři se do toho prostředí skvěle hodí. Polehávali na pohovkách s rukama pod hlavou. Na stolech měli nápoje Někteří pokuřovali. Jiní tiše rozmlouvali. Všichni byli humanoidi.
Celkem šlo asi o třicet mužů. Oblečeni byli draze a nápadně. Vypadali jako lidé, kteří už nudou nevědí co dělat, a proto je napadla revoluce. - To byl Larryho názor Ten se však změnil, když se ukázal Boólun.
Vešel jedněmi z mnoha dveří, které vedly z haly na všechny strany. V porovnání s hosty byl oblečen jednoduše. V patách měl dva služebné roboty, kteří ho doprovodili k prázdnému stolu na horním konci haly, u něhož stála jediná prostá židle.
Boólun se posadil a zábava rázem ustala.
Larry a jeho oba druhové si zatím už také našli místo. Seděli proti Boólunovi a dělila je od něj celá délka místnosti. Když vešli, nikdo jim nevěnoval pozornost a oni se nijak nenamáhali, aby se někomu představovali.
Boólun spustil. Larryho překvapilo už to, jak jeho příchod zapůsobil na příchozí Ještě více ho překvapil způsob, jakým hovořil a co říkal.
"Čas nazrál, přátelé," začal arkonsky. "Obyvatelé úseku Fathom jsou teď už z více než ze čtyřiceti procent Nearkonidané Tuto hranici nám pomohlo překročit přistěhování čtyř Pozemšťanů."
Pár hlav se otočilo k Larrymu, Meechovi a Loftymu.
"Mám příslib," pokračoval Boólun, "že naši pozemští přátelé nás budou podporovat Je tedy načase dát se do díla Vše je připraveno Naši lidé převezmou nejdůležitější body úseku To budou Arkonidani koukat! Až uvidí, že máme v rukou skoro celý nižší policejní aparát, ochotněji přistoupí na naše požadavky.
Žádné potíže nás v podstatě nečekají Nikdo o našich úmyslech neví. Roboti policisté sice zareagují rychle, ale na nějakou organizovanou akci potřebují podrobné pokyny organických nadřízených. Každý z nás ví, co se dá od organických Arkonidanů čekat. Skončíme, než se rozhodnou
Přítomnost našich pozemských přátel mě nutí, abych ještě jednou prošel detaily celé akce Ostatně i naši přátelé rádi převezmou v této revoluci nějakou roh
Nuže, začněme..."
Potom vyložil bitevní plán. Larry postupně zjišťoval, jak je spiknutí, které ještě před pár minutami považoval za koníček několika příliš bohatých a příliš znuděných osob, ve skutečnosti nebezpečné.
Nejdříve měla padnout administrativa úseku Zbraní bylo dost Podle Boólunových informací nebylo v celém administrativním komplexu více než padesát robotů Ti se postaví na odpor. Jenže Boólun povede do boje dvě stě mužů a pětadvacet robotů. Nebylo pochyb o tom, že povstalci administrativu obsadí během půlhodiny
Tím padne nejdůležitější bod Ze správy úseku se dají ovlivňovat, měnit a rušit programy robotů v podúsecích. Nejvyšší úředník každého podúseku byl sice organický Arkonidan, ale to nehrálo roli. Podřízení roboti, příslušně naprogramovaní z úseku, ho zajmou a odvedou do bezpečí Tím se dostanou do rukou povstalců i podúseky. Zbudou už jen jednotlivé policejní stanice s částečně organickou posádkou. Nejnižší roboti se dají ovlivňovat jen ze svých stanic Povstalci neměli v úmyslu se nějak namáhat Strojové bytosti jednoduše zničí. Podřízení roboti nejsou tak drazí
Larry přemohl zděšení Když Boólun skončil, už se opět ovládal Musí hrát svou roh. Všichni tři se i nadále musí vydávat za Pozemšťany, kteří čekají jen na to, aby Arkomdanům ukázali, že i cizinci mají nárok na svá práva. Horečně přemýšlel, jak se z toho vyvleče Důstojník oddělení III, povolaný na Arkon samotným Imperátorem, se nemůže zúčastnit povstání proti arkonské vládě!
Všiml si, že Boólunovo tvrzení, že "pozemští přátelé jsou myšlence násilného povstání nakloněni", nikdo z přítomných nezpochybnil
Než třicet spiklenců dům opustilo, přidělil Boólun Pozemšťanům úkoly. Zřejmě o tom hodně dlouho uvažoval Larryho neudivilo, že je nechce nasadit přímo v ohnisku děje, poblíž úsekové administrativy Boólun velice dobře věděl, že nezná skutečné myšlenky Pozemšťanů. Ne že by je nějak podezříval, ale byl prostě opatrný Měli se podílet na obsazení

jedné z nejdůležitějších policejních stanic v podúseku Thapmooru Přesně jim stanovil kompetence a úkoly Vysvětlil jim, jaké dostanou zbraně a kde je převezmou
O termínu povstání zatím nepadlo ani slovo Larry se tedy zeptal a Boólun odpověděl. "Zítra v jednu v noci se sejdeme opět zde Akce začne o dvě hodiny později."
"To je ten nejhloupější návrh, který jsem kdy od tebe slyšel," zavrčel naštvaně Larry "Jestliže budeme arkonskou vládu varovat, posílí všechna stanoviště a revoluci porazí. Tím ztratíme možnost dostat Bargh'aronovy vrahy Revolucionáři se totiž rozprchnou a pár let o sobě nedají vědět. A pak - myslíš si, že je Boólun hlupák? Hned pochopí, kdo ho prodal."
Meech Hannigan pokrčil rameny jako člověk
"Ptal ses mě," hájil se, "jak ušetřit arkonskou vládu nepříjemností. O našich nepříjemnostech nebyla řeč."
Larry přimhouřil oči. Byl nervózní a bylo to na něm vidět. Chyběl mu Ron Landry. Ron by věděl, jak z toho vyklouznout. Larry celou cestu domů přemýšlel a nic ho nenapadalo. Přikázal Meechovi, aby si zapnul pozitronický mozek. A Meech navrhl, že by měli varovat vládu a prozradit jí plán převzetí moci.
Hovor probíhal ve velkém obývacím pokoji. Lofty Patterson seděl v přítmí v koutě a debaty se neúčastnil.
"Jindy mi rozumíš velice dobře," vyčítal Larry androidovi. "Proč se teď chytáš slovíček? Však víš, jak to myslím."
Meech přikývl. "Ovšem Ale momentálně jsem zaměstnán. Mám přednostní povel."
Larry na něj vykulil oči.
"Oč jde?"
"Myslím, že ti to brzy řeknu."
Larry se dál neptal Snažil se soustředit na své myšlenky, ale moc z toho nebylo.
Tu si uvědomil, že nejméně dvanáct hodin se nikdo z nich nezajímal o Amu Buď za tu dobu málem zemřela hlady, nebo dům opustila. Jakmile se Meech vysloví, půjde se za ní podívat.
Lofty Patterson si odkašlal a jasným hlasem prohlásil: "Myslím, že Meech už to má."
"Takže oč jde?" zeptal se Larry.
"Dejme tomu," začal Meech, "že lidé, kteří oddělali Bargh'arona, jsou titíž, kteří zavraždili Ezzu Marlamovou -tedy spiklenci, které vede zřejmě ten Boólun Není pak tady jistá diskrepance mezi technickými možnostmi nasazenými k zmocnění se dívky Amy a těmi, které mají zítra přispět k úspěchu povstání?"
Larry se na něj udiveně podíval "Uvítal bych, kdyby ses vyjadřoval srozumitelněji," zabručel.
"Myslí tím to teleportní pole," vysvětloval Lofty. "Tam teleportní pole, tady jen primitivní paprskomety. Proč nevyhodí administrativu úseku do vzduchu stejně jako soukromou úložnu?"
"Máš pravdu, Lofty... Meechi! Proč nenasadí...?"
"Tvoje úvaha je správná," přerušil ho Meech vážným hlasem. "A ani tě to nenapadlo. Tebe snad ano, Lofty?"
Lofty zavrtěl hlavou a pobaveně se zasmál. "Ne, a nedělám si výčitky, jestliže náš kapitán..."
"Nemohli jste na to myslet," namítl nevzrušeně Meech.
Larry význam jeho slov pochopil až po několika vteřinách.
"Protože Boólun svoji řeč podložil hypnotickými povely," dodal Meech.
"To mi všechno příliš ztěžovalo," pokračoval po chvíli. "Jak víte, dokážu mentální vyzařování registrovat různě. Mám jistou schopnost zařadit zachycené vyzařování podle druhu a účelu. V případě hypnotických příkazů to není tak jednoduché. Duševní ovlivňování je složitý proces. Vyzařování, které působí při hypnóze, se skládá z několika různých záření Analýza si proto vyžádala víc času. Jsem rád, že se mi vůbec podařila."
Larry se zhluboka nadechl. "Takže nám hypnotickým povelem zabránil myslet na rozpory."
"Posthypnotickým povelem," upřesnil Meech. "Účinek by trval dál. kdybyste nebyli upozorněni zvenčí. S touhle možností Boólun zřejmě nepočítal. Netuší, že jsem android a že mě nelze ovlivnit."
Larry si zamyšleně mnul bradu. "Mě napadá něco jiného," zabručel. "Boólun se ani slovem neptal po Ronovi. Přece si všiml, že jsme přišli jen tři."
Vysvětlení je jednoduché, napadlo ho hned nato. "Ví, že Ron zmizel. Možná v tom má prsty on."
"Ale co to znamená?" zeptal se zmateně. "Proč nás hypnotizoval? Proč...?"
"Je tu zřejmě jen jedna možnost," vysvětloval Meech. "Vše, co dneska říkal, byla lež. Neexistuje žádný plán jak obsadit úsek, přeprogramovat roboty a vyřadit policejní stanice."
"Že není...?" žasl Larry.
Meech zavrtěl hlavou. "Ne. Celá ta schůze sloužila jen k tomu, aby nás svedla na špatnou stopu. Boólun nebo skutečný vůdce se bojí, že bychom se mu mohli dostat na kobylku. Zřejmě ho přesvědčila Ronova návštěva u Loorama Arkadda. A jaké má možnosti, jak nás svést ze stopy a poslat nás špatným směrem? Šikovné divadélko, podložené hypnotickými příkazy, je patrně ta nejprostší a nejlevnější metoda."
"To ano," přiznal váhavě Larry, "ale čas úderu stanovil na zítřek na pátou. Teď do toho musí jít, jinak ten podvod vyjde najevo."
"To ne," odporoval Meech. Najde jinou cestu. Bude tvrdit, že do toho něco přišlo. Ale to všechno jsou jen dohady, i když mají vysoké procento pravděpodobnosti."
Larry zvolna přikývl. Jestliže má Meech pravdu, pak to znamená, že protivník ztrácí nervy.
A proč je ztrácí? Larryho štvalo, že nepřítele nějak znervóznili a nevědí přitom jak. Možná mají řešení už v ruce a jenom to netuší.
"V tom případě," zabručel Larry, když si náhle vzpomněl na Meechovu předpověď, "dá Boólun o sobě brzy vědět."
Meech byl téhož názoru. "Nejpozději do šesti hodin zavolá a vysvětlí nám, že se situace změnila," tvrdil.
Aina vzala na vědomí, že na ni obyvatelé domu zapomněli, a vzala své tělesné blaho do vlastních rukou. Horní patra

domu byla logicky největší a Aina musela podstoupit delší pochod, než našla kuchyňku pro hosty.
Bylo v podstatě štěstí, že tam našla vůbec něco k snědku; to však netušila. Ron Landry pronajal dům s kompletním vybavením. Nemyslel na kuchyni pro zmlsané hosty, a že se ve spíži v nejvyšším patře vůbec něco vyskytovalo, byla čirá náhoda.
Bylo deset ráno. Aina nejedla už více než dvacet hodin.
Otevřela si dvě samoohřevné plastikové konzervy, našla si příbor a zhltala obsah. Když zahnala hlad, pátrala po managarovém koktejlu, ale našla jen owwelan, kterým by za jiných okolností pohrdla, ale v nynější situaci ho s chutí vypila.
Přemýšlela o své situaci. Jídla nebylo tolik, kolik by po dlouhém půstu potřebovala, zato owwelanu bylo víc než dost. Hlavou se jí míhaly pestré myšlenky. Přemýšlela, jak se do téhle zatracené situace dostala.
Na sebe a na horlivost, s jakou se snažila pomstít smrt Ezzy Marlainové, se nyní dívala s úsměškem, za což mohl alkohol. Co je jí vlastně do Ezzy? Jistě, byly přítelkyně. Dvě Araučanky, které se setkají na cizím světě tisíce světelných let od vlasti, se stanou vždy přítelkyněmi.
Ale tady vidí, kam starosti o mrtvou přítelkyni vedou! Vzpomněla si na to množství mužů, kterých se ptala, jestli jim na Ezzině přerušeném pořadu nebylo něco divného. Ne, nevysmáli se jí přímo. Arkonidané se smějí ostatně jen málokdy. Dali jí však jasně najevo, že její řeči neberou vážně.
A tak šla nakonec za Pozemšťany. Někdo přišel s nějakým, jak se tomu říká, ale to je jedno, s nějakým polem a pokoušel se ji unést.
Naštěstí ji Ron Landry zachránil. Ostatně je to muž, který reaguje velice rychle, silný a úžasný muž.
Vstala a dala si další owwelan. Když otvírala nádobu a ještě váhala, zda si ten silný zelenohnědý alkohol má skutečně dát, myslela na Rona.
Viděla ho před sebou, velkého, ramenatého, s ohníčky smíchu v očích, plavé vlasy. Tedy ne úplně světlé, tak trošku víc tmavší, než bývají plavé vlasy. Impozantní chlap, ne zrovna krasavec, ale přitažlivý.
Kde teď asi je? Několikrát vyšla na balkon a slyšela zdola mluvit Pozemšťany Ronův hlas však rnezi nimi nebyl. On tady není? Možná právě proto se o ni nikdo nestará.
Náhle dostala strach. Napila se owwelanu. Potom však vyskočila a s výkřikem nápoj odhodila Pohár dopadl na podlahu. Z hnědé louže se nesla zvláštní peprná vůně koktejlu.
"Rone!" vyhrkla.
Možná právě toto slovo pomohlo konečně navázat kontakt. Připadalo jí, jako by ten veliký Pozemšťan byl vedle ní a ona mu viděla do obličeje Věděla, jak ten obličej nyní vypadá. Byl zkřiven bolestí a v očích měl nejistotu. Co se to děje? Ron je v nebezpečí. Někde! Aina to věděla. Ron nebyl nikde nablízku. Neviděla ho ani neslyšela, ale věděla, že potřebuje pomoc. Lidé z Arauky mají některé dary, jež se ostatním lidem nedostávají. Například schopnost duševně vnímat strach a radost bližních, kteří jsou mnohem dále, než kam dosáhne pět běžných lidských smyslů.
Myšlenky jí vířily v divoké panice. Dlouho trvalo, než přišla na to, že momentálně nemůže udělat nic jiného než ostatní Pozemšťany upozornit na nebezpečí, v němž se Ron nachází. Třeba vědí, kde je, a mohou mu přispěchat na pomoc. Nenapadlo ji, že by se jí mohli i vysmát.
Vyběhla z kuchyňky. Klopýtala po ochozu vedoucím k antigravitační šachtě Aspoň si myslela, že tam vede, dokud se nedostala do čtvercové místnosti se čtyřmi dveřmi. Jedněmi vešla. Zde chodba končila. Chce-li najít výtah, musí ho hledat za jedněmi z těch tří. Namátkou k jedněm přistoupila. Lesklý plastik se odsunul stranou Netrpělivě prošla, nečekala, až se otevřou úplně. Chtěla se rozběhnout
Ale bylo tam něco, z čeho málem omdlela strachy. Nedokázala udělat ani krok! Celá rozechvělá se opřela o zárubeň a vytřeštila oči na muže, který stál před ní
"Teď půjdete se mnou, dítě," řekl tichým, hnusným hlasem. "Tady není pro vás místa. Nebudete mi odporovat, uděláte vše, co vám řeknu..."
Chtěla křičet Chtěla se bránit. Ale neudělala ani jedno. Jeho hlas v ní vyvolával slabost a únavu. Nedokázala ani zvednout paži. Měla co dělat, aby se jí nezavřely oči.
"Pojďte, dítě," přikázal jí muž a obrátil se k ní zády.
Nemusel ji dál hlídat. Bude ho následovat kamkoli.
Muži jako Boólun mívají velmi zvláštní schopnosti.

5.

Ron Landry šel celou noc a cestou přemýšlel o své situaci. Lámal si hlavu, i když si prve říkal, že nebude. Přinutil se k maximálnímu soustředění a podařilo se mu vyřadit pár možností, které se nabízely jako vysvětlení. Neznamenalo to příliš, neboť těch možností bylo více než deset tisíc. A jestliže se mu v Looramově domě nepodaří najít vysvětlení, pak bude zřejmě potřebovat několik let, aby pozorováním, empirií a kombinacemi vyloučil devět tisíc devět set devadesát devět chybných možností a konečně zjistil, oč vlastně jde.
Když konečně stanul před domem, byl unaven. Ale právě v té chvíli ho napadlo něco strašlivého Mráz mu běhal po zádech, když si vzpomněl, jak lehkomyslně se vydal do nebezpečí, jež ho mohlo stát život
Za předpokladu, že ho jednoduše posunuli jen kus po časové ose, bud dopředu, nebo dozadu, pak se události, které pozoruje, odehrávají buď v budoucnosti, nebo v minulosti. Třeba ta malá šedá vosa. která zvolna leze po hladké zdi domu, tam byla ve skutečnosti, řekněme, před deseti minutami. Jestliže se zdi dotkne, pak by mu ta vosa neměla nic udělat Jenže, a v tom to bylo. na témže místě může být jiná vosa Nevidí ji, protože z jeho hlediska je nyní v budoucnosti Jestliže tedy natáhne ruku, pak se může stát, že ho bodne vosa, kterou nevidí.

Vzpomněl si na pokus, který udělal na silnici. Vůz, který viděl před sebou, mu nic neudělal, protože oním místem projel už před deseti minutami. Ale mohl ho zabít jiný vůz! Vůz, který právě v tom okamžiku, kdy vstoupil do vozovky, přijížděl a on ho nemohl vidět, protože byl deset minut v minulosti.
Ronovi povolila kolena a sedl si na zem. Na čele se mu perlil pot. Jestliže ho skutečně jen přesunuli v čase, pak může očekávat, že dříve či později se stane něco nepříjemného. A on neuvidí, až se to bude blížit. Může to být překážka a on z toho vyjde jen s boulí. Může to však být i namátkou vypálený výstřel z paprskometu, který neuvidí, vběhne do něj a bude ho stát život.
Byla dvě vysvětlení, proč se mu na té silnici nic nestalo. Když zůstal u domněnky, že ho posunuli pouze po časové ose, pak se to dalo vysvětlit tím, že v té chvíli, kdy si stoupl na silnici, tam žádný vůz nejel. Vůz, který jím projel, tam byl například už před deseti minutami. A ve chvíli, kdy to zkoušel, byla silnice prázdná.
Ronovi však připadalo poněkud nepravděpodobné, že by provoz byl tak řídký I když musel na nějaký vůz čekat dost dlouho. Vnější vozovka byla celkem prázdná. Ale stejně - za těch třicet čtyřicet vteřin, co tam stál, nějaký vůz projet musel.
A pak bylo ještě druhé vysvětlení. Neposunuli ho po časové ose, ale po páté, kauzální ose To by pak znamenalo, že je pořád na místě a ve správném čase, ale příčina a následek už na sebe nenavazují jediným zdánlivě možným způsobem, jak to požaduje lidská logika. Ta vyžaduje, aby po výbuchu došlo k třesku, aby kámen spadl, jakmile jej ruka upustí, a kurz akcií klesl, když nabídka překročí poptávku. Lidská logika nezná situaci, v níž dochází k třesku před výbuchem, kdy ruka klesne namísto kamene nebo kdy při zvýšené nabídce stoupne kurz.
Ron stál před sloupem domu a uvažoval nad tím Kdyby svou pozici na kauzální ose změnil, mohlo by se stát, že bolest nárazu by pocítil až za pár hodin, dnů nebo let. Anebo že by tu bolest pocítil ještě před srážkou. A protože tomu tak nebylo, pak změna kauzality možná posunula onu bolest, která měla podle lidské logiky ze srážky vyplynout, třeba do jeho osobní minulosti, jež se nacházela ještě před okamžikem, kdy změnil svou pozici na kauzální ose.
V tomhle případě z toho vyšel lacino. Bylo tu však ještě několik dalších možností. Třeba ta, že srážka nevyvolala vůbec žádnou bolest. Nebo že měla úplně jiný účinek, než očekával. A tento účinek pocítí buď někdy v budoucnosti, nebo taky nikdy.
Konstatoval, že se musí vzdát veškerých logických předsudků, aby se v této situaci mohl zorientovat a přitom si zachovat jasný rozum. Nyní by mohl provést pár pokusů. Potřeboval se ujistit o tom, co se s ním stalo. Natáhl ruku a dotkl se zdi. Nepřekvapilo ho, když pod prsty cítil hladký, chladný materiál. Tady je tedy všechno v pořádku. Zeď je před ním. Dotknutí se zdi jako příčina a reakce nervů v konečcích prstů jako následek jsou ještě v běžném vztahu.
A proč tady? Proč tomu tak nebylo na silnici, když jím ten vůz projel?
Odtáhl ruku, s výsledkem byl spokojen, ale o své situaci pořád neměl jistotu
V tom okamžiku se otevřely dveře. Rona to tak překvapilo, že se nemohl ani pohnout. Potom si uvědomil šanci, která se mu naskytla. A proskočil do přítmí předsíně
Hned nato se dveře opět zavřely.
Vydechl si Byl uvnitř. O to šlo. Nemohl přece počítat s tím, že když stiskne tlačítko, někdo mu nahoře otevře Příčina a následek, včetně reakcí nějakého arkonidanského mozku nahoře, už na sebe nenavazovaly tak, jak byl zvyklý.
Zbývala jen otázka, proč se ty dveře vlastně otevřely. Zvenčí určitě nikdo tlačítko nestiskl. To by ho přece viděl. A rovněž nikdo nevyšel. Proč tedy?
Napadlo ho něco zvláštního. Možná se ty dveře otevřely proto, že někdy v budoucnosti stiskne knoflík - nebo ho v minulosti stiskl. Možné bylo všechno. Chviličku uvažoval o tom, nakolik by se situace změnila, kdyby v budoucnosti knoflík nestiskl. Bylo to však příliš zmatené a radši toho nechal.
Teď, když se konečně dostal do Looramova domu, dost dobře nevěděl co dál. Určitě je zde ten, kdo je odpovědný za jeho podivný osud. Nevěděl však, co má dělat, aby toho člověka našel. A jestli ho najde, jak ho má přimět k tomu, aby mu prozradil své tajemství. Nemůže ho přece jen tak popadnout a tak dlouho mu svírat hrdlo, až to vyklopí Kauzalita byla proti němu.
Nejdřív musí najít místo, odkud může sledovat dům. Nemusí být příliš opatrný, protože ho stejně nikdo neuvidí Svět anormální kauzality, ve kterém se nacházel, byl neviditelný pro lidi, jejichž okolí se nacházelo v nulovém bodě kauzální osy.
Po krátké úvaze se rozhodl, že nejvhodnější bude Looramův oblíbený pokoj. Looram se tam bude bavit s přáteli. A na panelu tam jde určitě ovládat interkom pro celý dům
Zamířil k nejbližší antigravitační šachtě a padl do ní
V následujícím okamžiku už věděl, že udělal chybu.
Třebaže gravitace planety na něj působila jako vždy, příčina a následek se v umělém gravitačním poli prohodily.
S hrůzou zjistil, že padá dolů
Larry Randall byl na cestě do horních pater, když se dům rozječel sirénami.
Okamžitě se otočil Všechny důležité ovladače byly v malé kabině vedle hlavní místnosti. Tam mohl zjistit, co vyvolalo poplach.
Když vyšel z antigravitační šachty, srazil se s Loftym, který právě vyběhl z jiné.
"Co se děje?" vyhrkl Larry.
"Netuším," zavrtěl Lofty hlavou. "U přístrojů je Meech."
Sirény prudce zmlkly. Larry se hnal velkou obývací halou s Loftym v patách a Meech se klidně ohlásil reproduktorem.
"Příkon štítu je nestálý. Opakuji. Příkon štítu je nestálý..."
Larry rozrazil dveře do kabiny Meech seděl za pultem. Když Larryho spatřil, odložil mikrofon.
"Co to má znamenat?" vyštěkl Larry.

Meech pokrčil rameny jako člověk. "Zatím jediný náznak, pane. Možná se někdo pokusil proniknout do domu uzavřeným štítem. To by spotřebovalo energii, aby se štít na jedné straně odtlačil. Generátory by musely díru opět uzavřít..."
Larry chvilinku váhal.
"Prohledej dům!" přikázal Meechovi. "Každičkou místnost!"
Obrátil se k Loftymu. "Ty se dívej ven Pokud se někdo pokusil proniknout štítem, nemůže být daleko."
Lofty se vedle něj promáčkl dveřmi Meech zatím mačkal tlačítka Na řadě menších obrazovek se ukazovala jedna místnost za druhou. Pracoval úžasně rychle Jeho pozitronický mozek potřeboval jen tisícinu sekundy na vyhodnocení obrazu.
Lofty měl větší potíže Vnější zdi domu byly vybaveny kamerami Dokázal přehlédnout okolí domu až k obzoru, ale mohl spustit vždy jen jednu kameru, čímž ztrácel čas.
Meech byl pochopitelně první Suchým hlasem ohlásil: "Kromě nás není v domě nikdo."
Larry si vydechl, jenže Meech dodal. "Ani to děvče."
Aina si později vzpomněla, že ji Boólun někam odvedl. Ale nevěděla už, jak se to stalo a kterým směrem se vzdálili od domu Pozemštanů. Vše probíhalo jako ve snu. Byla dost chytrá na to, aby pochopila, že ji Boólun zhypnotizoval Vzpamatovala se na tvrdé plastikové pryčně v jakési prázdné místnosti bez oken. Zděšeně se rozhlížela. Nebylo tam však nic jiného než čtyři holé bílé stěny z umělé hmoty, každá dlouhá tři metry, stejně bílý strop s nezakrytou plynovou lampou a neméně bezútěšná podlaha
Nikde neviděla dveře. Tím se však nedala zmýlit. Věděla, že ve vězeňských celách bývají dveře neviditelné pro vězně. Takže k problému, jak dveře otevřít, se druží ještě druhý - jak je vůbec najít.
Strach ji zvolna opouštěl. Byla sama a momentálně se nezdálo, že by jí chtěl někdo ubližovat.
No dobře, takže ji dostali. Zřejmě se jim stala nebezpečnou, protože věděla o Ezzině smrti trošku víc, než měla.
Náhle si vzpomněla, že se prve bála o Rona. Vzpomínka ji vyděsila. Co se zatím s Ronem stalo? Je pořád ještě v nebezpečí?
Sedla si na kraj pryčny, zavřela oči a snažila se soustředit. Ronův obraz se však již neukázal Psychický kontakt se přerušil Přemýšlela, čím to může mít - a tu ji napadlo něco jiného.
Jakmile spustila nohy jen lehce na podlahu, cítila, že jí umělý kámen pod nohama lehce vibruje To znamená, že někde poblíž musejí být nějaké stroje.
Dá se z toho usoudit, kam ji Boólun zatáhl? Skoro všechny domy dostávají energii z centrálních elektráren. Dům s vlastní strojovnou je vzácností.
Uvědomila si, že jí tento poznatek k ničemu není. Stejně nevěděla, kde je.
Larry poslal Meeche do dívčina pokoje.
Usoudil, že je směšné se domnívat, že by někdo pronikl ochranným polem do domu a děvče unesl. Energetické složeni ochranného pole bylo příliš složité. K sebemenšímu narušení pole byla potřeba velice složitá technika a množství přístrojů.
Ama dům opustila zřejmě dobrovolně, a to normální cestou. Dole v předsíni byl spínač, který nakrátko zruší pole kolem domu. Takhle mohla nerušeně odejít. Nevypadalo to sice příliš pravděpodobně, že by Ron dívce onen spínač ukázal - ale možné to bylo.
Lofty hledal dál. Na velké obrazovce se střídaly obrazy. Viděl silnici jeden a půl kilometru od domu a dopolední provoz. Tu náhle zasyčel. Přepnul na nový obraz. Spatřil silný černý bod, zřejmě nějaké vznášedlo. Vzdalovalo se v kurzu dvou set devadesáti stupňů od domu, jak ukazoval displej pod obrazem.
"Ten by mohl odlétat od nás," konstatoval
Larry několik vteřin obraz pozoroval, potom přistoupil k pultu, za kterým ještě před dvěma minutami seděl Meech, a popadl mikrofon.
"Nazpátek, Meechi! Máme ho. Jeď za ním. Lofty tě bude navigovat."
Rona překvapila délka šachty, kterou klesal Arkonské domy přece nemají sklepy. Antigravitační šachty, jež vedly domem, končily zpravidla v hale. Ron ještě neviděl šachtu, která by vedla hlouběji. Každopádně si ničeho takového nevšiml, když ho Looram vyprovázel z domu
Teď už klesal dobrých pět minut, a to rychlostí zhruba jeden a půl metru za sekundu. To znamenalo, že je už takových čtyři sta padesát až pět set metrů pod povrchem
Už se vzpamatoval Šachta byla postavena k tomu, aby dopravovala lidi nahoru nebo dolů. Bylo velice pravděpodobné, že vektor pole teď ukazoval nahoru Jen proto, že se Ron nacházel ve stavu nenormální kauzality, ho táhlo pole dolů. Až se dostane na dno, stačí jen počkat, až někdo pole přepóluje a namíří vektor dolů. Pole ho pak vytáhne nahoru.
Přirozeně bude muset být celou dobu ve střehu, protože přepólování umělého gravitačního pole není pozorovatelné. S tím si však momentálně starosti nedělal. Zajímalo ho, co je dole. Ještě víc než kdy předtím si byl jistý, že řešení celé záhady je v tomto domě.
Najednou spatřil červené světlo.
Nejdřív bylo kdesi v hlubinách šachty. Potom mu začalo stoupat naproti. Bylo stále jasnější a hřálo. Ron zneklidněl. V šachtě se mu nijak nemohl vyhnout. Jestliže se co nejdříve nezastaví, popálí ho.
Rudý oheň plál vzhůru po stěnách šachty. Rona zaplavoval rudý přísvit. Zářil už tolik, že nerozeznával stěny. Pálily ho oči. Padá ještě, nebo už stoupá?
Z boku do něj něco prudce narazilo. V tom horku se několikrát otočil kolem příčné osy a ztratil orientaci. Zvedl ruce a chtěl si chránit před žárem obličej. Už nemohl dýchat a za chviličku mu puknou plíce. Chtěl křičet, ale nevypravil ze sebe ani hlásku. Rudé světlo si s ním pohrávalo. Odráželo ho ze strany na stranu, otáčelo jím, vířilo kolem něj.

Další zásah. Ron se vzepnul, a když opět klesl, uvědomil si, že leží na něčem pevném Na vteřinku ho to překvapilo. Potom se převrátil obličejem k té pevné ploše. Báječně chladila. Rozevřel ústa a zhluboka se nadechl. Vzduch ho pálil v plících, ale dělal dobře.
Žár jako by polevoval. Odtáhl ruce od obličeje a rozhlédl se. Jen tma a ticho
Ale pod ním byla pevná zem. Dostal se na dno.
Náhle pochopil, co ono rudé světlo znamenalo. Vše tady dole bylo jen pro oči zasvěcených. Postarali se o to, aby nikdo cizí nestrkal nos do jejich tajemství. Dno šachty chránilo silové pole. Tepelný účinek spojený s mechanickou námahou byl typický pro účinek konvenčního ochranného pole.
Naskočila mu husí kůže, když si uvědomil, že za normálních okolností by ho pole spálilo na popel. Zachránila ho právě ona pozměněná situace, v níž se ocitl. Jednak mu umožnila odhalit podzemní skrýši, jednak mu pomohla přes pole.
Události zřejmě nabraly jiný směr, než se protivníkovi hodilo.
Ron ještě chvíli odpočíval. Tu si vzpomněl na Amu. Uvědomil si, že na ni myslel i v té chvíli, když prorážel pole. Divil se. Proč by v té situaci myslel zrovna na Amu?
Nemá to něco společného s tou negativní kauzalitou? Ale proč by muž v okamžiku nejvyššího nebezpečí myslel na dívku z Arauky?
Přestal nad tím dumat, opatrně pohnul nohama a pažemi a postavil se. Neměl možnost opatřit si nějak světlo, ale v popálených prstech mu zbývalo ještě trochu citu. Šel, dokud se nedotkl stěny, a podle ní tápal dál.
Plocha, na níž stál, byla oválná a byla součástí antigravitační šachty. Nevedla z ní žádná cesta, jedině vzhůru. To mu ale nehrálo. Kdyby tady dole nebyla nějaká skrýš, k čemu pak silové pole?
Klekl si a znovu osahával stěnu půl metru nad podlahou. Tentokrát našel, co hledal. Otvor ve tvaru podkovy, vysoký šedesát sedmdesát centimetrů a přesně tak široký, aby se jím protáhl normálně rostlý muž
Dostal se do jakési štoly, která si ještě asi pět metrů zachovávala tvar podkovy. Potom se zvyšovala a rozšiřovala a po dvou metrech se už mohl postavit.
Zastavil se a naslouchal. Odkudsi slyšel jakýsi tlumený hukot. Země se lehce chvěla Tam někde vpředu jsou stroje - silné agregáty.
Stroje pod arkonským domem!
Hnán zvědavostí vykročil. Chodba vedla přímo
Ve tmě se ukázalo slabé světlo. Přidal do kroku. Světlo svítilo stále jasněji Podle barvy to musela byt plynová žárovka
Po dvou minutách už věděl víc. Nebylo to jedno plynové světlo, bylo jich nejméně pět set. Zářila ze stropu prostorné haly. Podlaha se teď chvěla tak silně, že místo ostrých hran viděl jen rozmazané obrysy. A hukot byl tak silný, až ho bolely uši.
Chvění a hukot pocházely od stovek strojů v hale.
Meech se hnal za cizím strojem. Neviděl, kdo v něm je. Byla to jen domněnka, že Amu někdo unesl a že únosce i s ní sedí v tom stroji před ním Ale jestliže tomu skutečně tak je, pak soudil, že bude rozumnější chovat se nenápadně. Jestliže si totiž ten muž vpředu uvědomí, že je sledován, pak změní cíl cesty a bude se snažit vodit pronásledovatele za nos. Meech ale chtěl vědět, kam má namířeno.
Informoval Loftyho, že se drží stopy a navigaci už nepotřebuje.
Androida příliš nepřekvapilo, když se vznášedlo sneslo na silnici a najelo na jeden z rychlejších pruhů. Neznámý na sebe nechtěl upozorňovat. Žádného Arkonidana by nenapadlo, aby se půl hodiny nebo i déle soustředil na řízení, když na dálnici s vodivým pruhem stačilo jen zadat kód cíle a pak se pohodlně opřít do sedadla.
Neznámý se rozjel západním směrem. Meech si uvědomil, že tím směrem se nachází jak Boólunův. tak Arkaddův dům.
Meech zajel vozem na vnitřní pruh a vozidlo předjel. Podíval se na něj. Vůz měl však reflexní okna. Zahlédl jen obrys hlavy, která napůl vyčnívala nad sedadlem řidiče.
O pár kilometrů dál přejel do pravého pruhu Krátce nato ho vozidlo předjelo Meech kombinoval. Reflexní skla vozu mu byla podezřelá V současné době na Arkonu nebyla v módě. Stačilo se jen rozhlédnout, všude kolem bylo vidět jasné a průhledné kabiny ostatních vozů.
Než neznámý zmizel za obzorem, Meech přejel opět na jeho pruh a přiblížil se k němu na půl kilometru Mezi ním a neznámým byl teď jen jeden vůz. Jeho průhlednou kabinou mohl pozorovat podezřelé vozidlo. Pohybovalo se rychlostí danou pásem, tedy asi dvě stě kilometrů za hodinu.
Android se opřel a předstíral, že je jedním z těch cestujících, kteří udali dávno adresu a vychutnávají si rychlou jízdu. Ve skutečnosti však na volbu kódů ani nesáhl a musel dávat bedlivě pozor, aby se udržel na pásu. Člověk by už dávno sjel doleva nebo doprava, a pokud by nezpůsobil nehodu, jistě by vzbudil pozornost kontrolního robota.
Vozidlo dalo modré znamení, že bude sjíždět z dálnice. V takovém případě pás automaticky zbrzdil všechna vozidla v určité vzdálenosti za odbočujícím. Modré světlo tu bylo od toho, aby ostatní upozornilo na to, že musí počítat s trhnutím. To bylo vše.
Meech nebyl v kritické vzdálenosti. Jel nerušeně dál a nespouštěl z neznámého oči. Ten vystřelil šikmo do vzduchu, pár sekund letěl na západ a potom se stočil k jihu. Meech ho sledoval, dokud nezjistil, že letí přímo na jihozápad. Teprve potom se opět věnoval dálnici.
Nemohl se za neznámým pustit rovnou. Zatím na sebe zřejmě neupozornil Vše by jen pokazil, kdyby se mu okamžitě přilepil na paty. Sjede z dálnice asi za půl minuty a ještě včas ho dožene.
Ale ani android nevidí do budoucnosti.
Tu Meech spatřil, jak jeden vůz prudce přejíždí z levého pruhu do pravého, a pochopil, že se děje něco nepředvídatelného Vůz rychle zpomaloval, jako by řidič brzdil Meech viděl za volantem divoce gestikulujícího muže, chtěl strhnout vůz doprava, aby se vyhnul hrozícímu střetu Ale ani vpravo to nebylo růžové. Desítky vozů s ječením a

skřípotem kličkovaly rnezi pásy. Jeden vůz sevřely dva jiné rnezi sebou a vymrštily jej do vzduchu Letěl chvíli nad vozovkou, pak dopadl a zbyla z něj beztvará masa zprohýbaného plastikového plechu. Do trosek vrazily plnou rychlostí další dva vozy. Vyšlehl pronikavý plamen, výbuch přehlušil hysterický hluk zmatku a kus vozu dopadl těsně vedle Meechovy kabiny.
Vůz před ním na poslední chvíli opět sklouzl na stranu. Meech přidal plyn. Ať už se před ním děje cokoli, překazilo by mu to plány. Musí z toho zmatku ven, co nejrychleji. Jestli zůstane na dálnici, nějaký zdivočelý vůz do něj najede a on zůstane trčet tady.
Vyhodil modré znamení. Signál ani nestačil zhasnout, Meech k sobě přitáhl řídicí páku a zvedl vůz z dráhy. Klidně sledoval, jak pod ním mizí hladká šedá vozovka a jak se před ním rozšiřuje obzor. Už byl skoro klidný, ale tu se srazilo dalších šest vozů, jeden z nich vyletěl a zasáhl jeho vůz zespoda prudce jako granát.
To byl konec. Meech ztratil kontrolu nad řízením. Stačil se ještě zapřít nohama a doufat, že pád přežije.
Larrymu Randallovi a Loftymu Pattersonovi se to stalo, když hovořili přes video s jedním z Boólunových služebných robotů. Robot je zavolal a sdělil jim, že by Boólun uvítal, kdyby se nazítří ráno mohli k němu dostavit na další instruktáž. Larry se právě robota vyptával, oč jako jde, a tu obrazovka zhasla.
Kdyby jen obrazovka Zhasla i světla v hale a v celém domě.
Larry se pokoušel volat do elektrárny, ale nikdo se nehlásil Vedení bylo mrtvé.
V první chvíli ho napadlo, že Boólun už zahájil revoluci. Rychle se vzpamatoval. V posledních vteřinách ještě hovořil s jedním z Boólunových sluhů. Nevěřil v Boólunovu upřímnost, ale ani Boólun by se nenamáhal Pozemšťanům lhát ještě v posledních sekundách před úderem. Proč by to dělal?
Šlo o něco jiného
Poslal Loftyho dolů, aby se podíval po druhém voze. Jestliže se nikdo nehlásí přes video, pak musí vyhledat nějakého úředníka a informovat se přímo u něj. Nemohou tady jen sedět a čekat.
Lofty se za pár vteřin vrátil a nadával. "Tos mi to teda vyvedl!" vrčel vztekle.
"Co? Co se stalo?"
"Málem jsem skočil do šachty Ale na poslední chvíli mě napadlo, co když antigravitační pole taky není v pořádku - když všechno ostatní vypadlo. Ještě jsem se zachytil." Otřel si pot z čela. "Pak jsem hodil do šachty nůž."
"No a?"
"No a!" zavrčel Lofty. "Spadl dolů."
Larrymu se na okamžik zachvěla kolena. "Do háje," zaklel. "Na to... to mě skutečně nenapadlo."
Lofty mávl rukou. "To nic."
"Ale musíme se dostat ven, Lofty."
"To se snadno řekne, ale arkonské domy mají jenom šachty. Když selžou, zůstávají Arkonidané prostě doma."
"Vezmi malý generátor!" nařídil mu Larry. "Přelezeme přes okraj a spustíme se po vnější stěně."
"Pro mě za mě," zabručel Lofty. "Ale upozorňuji tě, že vůz patrně nebude mít šťávu."
"To vím," přikývl Larry naštvaně. "Ale zkusit to musíme."
Lofty na okamžik zmizel a vrátil se s přístrojem velikým asi jako kufr. Něco chtěl říct.
Vtom se světlo opět rozsvítilo. Dům důvěrně zabzučel a na obrazovce videofonu se ukázala kovová tvář Boólunova robota.
" ...a pevně počítá s tím. že se dostavíte. Srdečně děkuji."
Obrazovka zhasla. Robot, uvědomil si Larry s uspokojením, si ani nevšiml, že se na chvíli přerušila energie.
Za sebou zaslechl tupý úder Otočil se Lofty těžký generátor dosti nešetrně pustil na zem V obličeji byl celý rudý.
"A tohle," pravil důrazně, "je pěknej švindl!"
Larry nechápal, o čem je řeč.
"To si vážně myslíš, že na Arkonu je jeden jediný robot, který by přehlédl, že deset minut nešel proud?"
Meech Hannigan nevěděl, co je to strach Klidně, třebaže dosti rychle, si po dopadu zkontroloval nejdůležitější orgány.
Byly v pořádku. Takže on pád přestál
Vůz nikoli. Tenká střech z kovoplastu spadla a Meech ji měl na ramenou jako plášť. Androidova hlava trčela v kovovém plášti, a kdyby se materiál neprorval, vůbec nic by neviděl.
Po obličeji mu stékalo cosi vlhkého. Krev Umělá buničina to trochu schytala. To je dobře, usoudil Meech. Až se vysvobodí z vraku, bude vypadat jako skutečný účastník nehody.
Pokoušel se napřímit. Zprohýbaná střecha kladla odpor. Strčil do ní prudčeji, a protože měl přece jen víc síly než obyčejný člověk, střecha povolila a hlavu měl volnou.
Kolem jeho vozu se shromáždilo několik lidí. Samí Arkonidané, jak zjistil. Dva se zaobírali zdeformovaným otvorem na pravé straně. Když zaslechli vzrušené výkřiky, ustali v práci. Ostatní ukazovali na střechu
"Propána!" zvolal jeden, napůl nadšeně a napůl zděšeně. "On to dokázal. Podívejte se na tu hlavu tam nahoře!"
Meech se vzepřel znovu, tentokrát prošel i rameny a Arkonidané jásali ještě víc.
"Ten má ale sílu!"
"Neuvěřitelné! Určitě není zdejší!"
Nehnuli už ani prstem, aby mu pomohli. Jen se dívali, jak se neuvěřitelnou silou vymaňuje z trosek. Meech se naposled vzepnul a osvobodil se až do pasu. Zbytek už byla hračka. Vysunul nohy a sklouzl po vyboulené střeše. Pružně dopadl na nohy. Země se pod jeho vahou zachvěla. Nikdo si toho v tom vzrušení však nevšiml.
"Co se stalo?" zeptal se.
"Nevíme," chrlili o překot. "Pás byl najednou pryč a motory neběžely. Asi nějaké nadřazené pole. Nějací potrhlí vědci zas někde poblíž experimentují."

Meech tuto informaci okamžitě zavrhl. Nadřazené pole neexistovalo, tedy aspoň ne takové, kvůli kterému by zmizely vodicí pásy a vynechaly motory. Meech si vyvolal z paměti informaci, že tento výraz se používá ke zdánlivému vysvětlení nevysvětlitelného. Zavedla ho před pár lety jedna stanice, když vysvětlovala, proč byl po pět dnů rušen veškerý radiový provoz. Skutečnou příčinu nikdy neobjasnili.
Meech upřel pozornost jinam. Dříve než ostatní pocítil, že za severozápadním obzorem se děje něco mimořádného. Vnímal rozptylová pole hyperzáření o milisekundy dřív, než se nad obzorem ukázal bělostný oblak ohně. Okamžitě zareagoval.
"K zemi!" vykřikl arkonský. "K zemi. Schovejte se za vozy!"
Pochopili, teprve když zalehl sám. Přitom to nepotřeboval. Při jeho hmotnosti by na něj tlaková vlna neměla. Dosáhl však aspoň toho, že Arkonidané zareagovali. S výkřiky se rozprchli za vozy a praštili sebou na zem
Epicentrum výbuchu bylo zřejmě dost daleko. Přehnala se žhavá vlna a půl minuty za ní tlaková Meech ji viděl přicházet. Jeho optika dokázala rozfázovat děje, které byly pro lidské oko příliš rychlé.
Viděl, jak se tráva u dálnice přitiskla k zemi a pokládala se k silnici stále rychleji Potom se ozvala strašná rána Přes dálnici se přehnal prach Vrak, před nímž Meech ležel, se převrátil. Vteřinu nad ním zuřil orkán Potom se vše zvolna zklidnilo.
Meech vstal ještě do prudké bouře. Nevěděl, co se to tam za obzorem udalo. Ale určitě to byl atomový výbuch. Proud teplého vzduchu polevoval. Arkonidané nesměle vylézali z úkrytů. Nikdo nebyl zraněn.
"Co je to tam vzadu?" zeptal se Meech prvního, který k němu přistoupil
"Tam... Experimentální stanice Moiratoran," vykoktal vystrašeně muž.
"A co tam mohlo vybuchnout, nevíte?"
"Mají tam pár jaderných reaktorů. Vyrábějí umělé prvky."
Jasně. Reaktory zřejmě vyletěly do vzduchu. Meech se díval na hřib, který se zvedal nad místem výbuchu, a opravil se. Vybuchl pouze jeden reaktor. Žár exploze ostatní reaktory roztavil a zneškodnil je.
Má to něco společného s výpadkem vodicích pásů a vozidel?
Kolem něj se shromáždilo několik Arkonidanů.
"Co máme dělat?" ptali se ho bezradně.
"Jděte podél silnice," poradil jim. "A snažte se pomáhat ostatním. Určitě bude všude plno zraněných."
Rozešli se do obou směrů. Meech ještě zaslechl, jak někdo řekl: "Snad znovu obnoví proud a budeme moci jet dál."
Přijal novou informaci a vyhodnotil ji. Katastrofa na dálnici i jaderná exploze se daly vysvětlit zhroucením energetického zásobování celého úseku. Vypadly vodicí pásy. Motory, které byly dálkovým ovládáním spojeny s pásy, vynechaly, třebaže vyráběly vlastní energii. Kadmiové tyče reaktoru se nemohly hnout A jestliže v té chvíli byly v nějaké obzvláště kritické pozici, pak reaktor explodoval jako bomba.
Toto vysvětlení bylo naprosto přijatelné. Jediné, proč je Meech nebyl ochoten akceptovat, byla vzpomínka, že než vypadly pásy a začal ten zmatek, tak si ničeho, ale vůbec ničeho mimořádného nevšiml. Svými četnými smysly by přece příčinu, jejímž následkem bylo zhroucení energie, vnímat musel
Meech však neměl předsudky Stejně tak dobře jako lidé, kteří ho sestrojili, věděl, že existují věci, které pozorovat nedokáže. Už proto, že jsou mimo dosah pozemské techniky. Pokud existoval jev, který pozemská věda neznala, pak nemohli do androida zabudovat žádný přístroj, který by ho pozoroval a vnímal.
Dalo se však s určitou jistotou tvrdit, že na planetě pozemského typu se nemohl přirozeně vyskytnout jev, který by pozemská věda neznala. To znamenalo, že událost, která vedla ke zhroucení energetické sítě, byla vyvolána uměle.
Meechovi byla jasné, že je to pouhá domněnka. Nicméně byl ve střehu.
Z jakého důvodu by někdo odřezával část Arkonu I od přísunu energie? Aby vyvolal zmatek? Toho se dalo dosáhnout jednodušeji a s větším efektem. Proč tedy?
Jestliže někdo něco někomu bere, pak to dělá zpravidla proto, aby se sám obohatil. Potřeboval tedy někdo k něčemu energii?
Tu za sebou zaslechl silný hukot. Bleskově zareagoval, ani se neohlížel Skokem se vrhl stranou a přistál za jedním nepoškozeným vozem. Přes místo, kde ještě před chvílí stál, se přehnal vůz bez řidiče. Meech z bezpečné vzdálenosti sledoval, jak o pár metrů dál vyletěl z vozovky do trávy. Daleko nedojel. Do cesty se mu postavil pahrbek Najel do něj předkem, převrátil se a skončil v oslepujícím výbuchu.
Meech vstal a rozhlédl se. Poblíž nikdo nebyl. Otevřel levý vstup do vozu, za kterým se schoval. Kontrolky na panelu svítily Takže energie už zase jde!
Android se nedívá na hodinky, aby zjistil, kolik času uplynulo mezi dvěma událostmi. On prostě věděl, že mezi výpadkem a obnovením energie uplynulo deset minut a několik sekund
V přihrádce vedle řidiče našel blok psacích folií. Jednu odtrhl a napsal na m své jméno a adresu. Přidal ještě pár slov, jimiž se majiteli vozu omluvil a udal, že v jeho případě jde o život a smrt.
Nepřeháněl.
Deset minut proudila energie do cizích kanálů. Meech si byl svou věcí najednou bezpečně jist. Odhodil folii na silnici, zavřel vstup a rozjel se.

6.

Zpočátku byl Ron Landry zmatený, nechápal, k čemu ty přístroje v hale. Jeho oči si zvykly na namodralý jas. Uši ho již v tom hluku nebolely. A zvolna mu to docházelo.
Nebylo to nic jiného než obrovské trafo. Ke každému transformátoru patřil jeden měnič, cizí přijímač a vlastní výstup,

řídicí agregát, absorbér okrajového pole a desítka dalších přístrojů. Takových transformátorů tam bylo dobře padesát A pracovaly, jak Ron s překvapením zjistil. Odkudsi plynuly mocné proudy cizí energie, putovaly do přijímačů, spojovaly se, přetvářely, připravovaly k transformaci a převáděly se do jiné formy energie. Vlastní vývod je vypouštěl do akumulátoru. Tam se energie uchovávala.
K čemu?
Ronovi přeběhl mráz po zádech Tohle je velké zařízení. Výkony, jež se zde zpracovávají, jdou jistě do miliard megawattů Kdo potřebuje takové množství energie? A odkud ji bere?
Určitě ještě neviděl všechno. Akumulace energie nemůže být jediným účelem tohoto zařízení. Ta energie se přece jednoho dne musí k něčemu použít. Musí zde být agregát, který ji bude odebírat.
Kde je?
Určitě ne v této hale Kolem bylo množství dveří. Tam někde najde odpověď. Už nepochyboval o tom. že se dostal na stopu věci, o které se dozvěděl poručík Bargh´aron. Věci, do níž byla zapletena Ezza Marlainová a Boólun, jeden z přátel Loorama Arkadda a oddělení III Interkosmické sociální rozvojové pomoci.
Než se pustil dál, ještě jednou se rozhlédl Po hale byly zdánlivě bez ladu a skladu roztroušeny menší přístroje, které vypadaly jako řídicí pulty. Ale ani na jednom nebyl jediný spínač. Viděl tenké, lesklé skleněné plochy a pražné tenké kovové pruty, jež vyčnívaly z předních stěn.
Roboti! Pevně zabudované strážní orgány. Možná nemají střežit jen stroje, ale i bezpečnost haly. Třeba vyvolají poplach, když si ho všimnou
Napadlo ho, že ho nemohou zpozorovat Jeho kauzální koordináta byla negativní a koordináta strojů nulová. Není v jejich univerzu. Nemohou ho vnímat.
Uklidnil se a vykročil Držel se při pravé stěně. Asi o patnáct metrů dál byly první dveře. Ron se jimi zvědavě podíval. Místnost za nimi byla malá. V ní byl panel, který pokrýval celou stěnu, jinak nic. Panel byl zjevně mimo provoz Pestré kontrolky připomínaly vyhaslé oči.
Pátral dál. Za dalšími dveřmi našel naprosto prázdnou místnost. Za dalšími sklad náhradních dílů. Potom stěna se samými videofony. Když mířil k pátým dveřím, hluk v místnosti utichl. Došlo k tomu tak překvapivě, že se prudce otočil, přikrčil se a chystal se k obraně.
Ale nic se nedělo. Transformátory zkrátka přestaly pracovat. Přísun cizí energie náhle ustal Možná byly akumulátory plné
Náhlé ticho ho mátlo. Pokračoval v cestě, ale necítil se ve své kůži. Než došel k dalším dveřím, zastavil se a uvažoval, jestli by neměl být trochu opatrnější. Potom se zasmál sám sobě.
Když byl už jen krok od dveří, prudce se otevřely
V té chvíli si uvědomil, že ho tušení nešáhlo. Ze dveří vyšli dva arkonští roboti strážního typu s paprskomety namísto rukou.
A zbraně mířily na Rona.
Ozo zaznamenal, že akumulátor je na devadesáti procentech.
Zbytek bude hračka. Práce na pár hodin, nanejvýš na dva dny. Pak bude ryska na stovce.
Podařilo se vyřešit skoro všechny problémy. Ve hře jsou už jen ti Pozemšťané, tedy tři z nich. Boólun selhal. Vzbudil v nich podezření. Ozo konstatoval, že bude muset víc dohlížet na své podřízené.
Nejdřív si to ale vyřídí s Boólunem.
Boólun vešel na Ozův příkaz do místnosti, kterou ještě neznal. Měl strach. Ozo si normálně nikoho na pohovor nevolal. Mentálním transmiterem se spojoval přímo s mozky podřízených.
Proč tedy?
Třásl se jen při pomyšlení, že při této příležitosti možná Oza spatří. Ani nevěděl, ke které rase patří, zda je, či není humanoid.
Místnost byla malá, bez oken a jen spoře osvětlená. Boólun stál na měkkém koberci. V jednom koutě byl vysoký polštář z rudého umělého plyše. Toť vše.
Vzduch byl podivně cítit. Boólun nedokázal určit čím a znepokojovalo ho to.
Ozo se náhle ozval a Boólun sebou trhl. Ozval se mu jako obvykle v mozku.
Zajistil sis alibi?
Ano, odpověděl Boólun. Nikdo mě nebude spojovat se zhroucením sítě.
Jak jsi to udělal?
Boóluna překvapilo, že se Ozo najednou tolik zajímá o detaily, nicméně ochotně odpověděl: V kritickou chvíli jsem nařídil jednomu sluhovi, aby zavolal Pozemšťanům a pozval je na další instruktáž.
V kritickou chvíli, namítl Ozo, žádný tvůj sluha s nimi mluvit nemohl. Přístroje přece už nepracovaly.
Zavolal pár vteřin předtím, vysvětloval Boólun, hovor ukončil, jakmile proud zase šel. Dělal, jako by se nic nestalo.
Ozo na chvíli zaváhal. Ten sluha je robot?
Ano.
Typu G?
Ano.
Už jsi někdy viděl géčko, kterému by nebylo nápadné, že v celém domě nefunguje jediný přístroj?
Boólun se zděsil a zbledl, že by se v něm krve nedořezal. Udělal chybu!
Už tě nepotřebuju, řekl Ozo. Zůstaň na místě.
Boólunovi se chtělo řvát, ale ústa jako by mu zchromla. Nemohl se ani pohnout. Uvědomil si, že Ozo vydal hypnotický povel.

Vzadu zaregistroval náhle jakýsi pohyb. Prve si závěsu nevšiml, považoval ho za stěnu.
Do jeho zorného pole vstoupila jakási postava.
"Ty?" vydechl Boólun.
"Ano, já," odvětil hlas a zněl úplně jinak, než ho měl v paměti.
Na další reakci už neměl čas. Zasáhl ho paralyzační paprsek.
Ron se vrhl stranou.
Těsně kolem něj se mihl žhavý paprsek.
Stroje, myslel si Ron zoufale. Netroufnou si střílet na stroje.
Vyhnul se druhé salvě, praštil sebou na zem a co nejrychleji se odkulil stranou. Hladká podlaha vedle něj se začínala tavit.
Nazpátek! Potřetí to už vedle nepůjde!
Zády narazil na něco tvrdého. Prudce se otočil, zachytil se čehosi rukama a přitáhl se do bezpečí Neviděl, za co se schoval. Bylo to však z kovu, nedalo se s tím hnout a jistě to bylo dostatečně cenné, než aby na to roboti stříleli.
Náhle si uvědomil, do jak podivné situace se dostal Když do haly vešel, byl si ještě jistý, že mu odnikud nehrozí nebezpečí. Nacházel se v částečném univerzu negativní kauzality. Jak někdo, kdo je na nulovém bodě kauzální osy, ho může vůbec vidět? Je přece jedno, jestli je to organická, nebo mechanická bytost. Fyzikální zákony platí přece pro všechny.
Ta myšlenka ho mátla. Teprve když za strojem slyšel rachotivé kroky, došlo mu, že čas k přemýšlení je příliš vzácný.
Šli si pro něj. Až ho dostanou, už nikdy nebude mít příležitost zjistit, proč zemřeli poručík Bargh'aron a Ezza Marlainová.
Nesmějí ho dostat!
Uvědomoval si, jak směšně slabá je jeho malá ruční zbraň proti silným paprskometům. Dávala mu jen nepatrnou šanci.
Vstal. Měl jednoduchý plán a připadal si jako lotr.
Ještě než se ukázal v zorném poli robotů, vykřikl: "Stát! Vzdávám se! Nestřílejte!"
Mluvil arkonský. Nevěděl, jakému jazyku roboti rozumějí. Byly to arkonské výrobky Jenže ti, kteří tuto halu zbudovali, určitě Arkonidané nejsou. Možná roboty přeprogramovali.
Vystrčil hlavu Napjatě se díval na roboty. S úlevou zjistil, že se skutečně zastavili Paže jim klesly podél těla. Rozuměli mu. Věřili mu, že se nebude bránit.
Ověřil si svou polohu. Malý přístroj byl dost vysoký, aby jej od ramen dolů skrýval před zraky obou robotů. Ramena přečnívala jen dva centimetry přes okraj. Na skříni bylo pár nástaveb Ron je viděl zezadu, takže nevěděl, k čemu slouží. Momentálně mu to však bylo naprosto jedno. Hodily se mu a to bylo hlavní.
V ruce držel malý paprskomet Opatrně, aby se pravé rameno ani nehnulo, zvedl ruku za agregátem.
"Vylez," řekl jeden robot.
"Moment." namítl Ron "Zajímalo by mě, komu se vzdávám a co se mnou bude. Když dostanu uspokojující odpověď, vzdám se a nebudu se bránit. Když odpověď nedostanu nebo bude neuspokojující, můžeme si tady hrát na schovávanou."
Argumentu rozuměli. Ron věděl, co aspoň jeden z nich udělá. Spojí se s tím, kdo je sem vyslal Sdělí mu, co přistižený požaduje, a požádá o další instrukce. K tomu nepotřebuje videofon ani nic jiného. Má v těle zabudovaný vysílač i přijímač. Z domluvy Ron neuslyší vůbec nic.
To mu vadilo. Musí zjistit, který z těch dvou jedná, neboť zatímco bude hovor v proudu, bude nebezpečný jen ten druhý robot.
Ruka se zbraní zatím dospěla k hraně agregátu. Měl ji příliš nataženou do strany. Aby mohl vystřelit, musel by pohnout ramenem. Tak to bylo snazší. Ohnul ruku a přitáhl si ji k sobě.
"No tak co?" zeptal se netrpělivě. "Dostanu odpověď?"
Ani jeden robot se nehnul.
"No tak," zabručel Ron. "Jdu na to. Jestli chcete, můžete si mě hledat někde tam vzadu."
Přikrčil se, ale jen tak, aby ještě viděl přes okraj. Ten pohyb mu umožnil, aby dostal zbraň do pozice vhodné ke střelbě.
Levý robot okamžitě zareagoval. Uvědomil si, že jde do tuhého, a rezavým hlasem pravil. "Počkejte ještě chvíli Dostáváme instrukce."
V té chvíli Ron vypálil. Zasáhl levého robota do kovové hrudi. Robot zakolísal.
Ron neměl čas sledovat jeho pád. Druhý robot byl zaměstnán hovorem a nemohl tedy reagovat tak rychle. Ale stále reagoval stejně dobře jako člověk. Uvědomit si změnu situace, přerušit hovor a hnout ozbrojenou paží, to vše bylo pro něj otázkou zlomku vteřiny.
Měl však tu smůlu, že Ron se připravil už předem Stačilo jen pohnout rukou o nepatrný úhel a měl na mušce druhého robota. Než na něj stačil robot zamířit, stiskl spoušť.
Potom sebou praštil a opět se schoval za agregátem.
V té chvíli se první robot hřmotně skácel k zemi Podlaha zaduněla. Ron se tiskl ke stěně stroje a naslouchal.
Uplynula snad celá věčnost. Že by toho druhého netrefil? Je ještě funkční a čeká jen na to, až Ron vyleze?
Posunul se kousek stranou Jestliže se robot pohne, přeskočí za druhý stroj.
Zaslechl nějaký zvuk a chtěl prchnout dozadu. Uvědomil si však, že to, co slyší, je skřípot přetížené kovové fólie. Něco se přetrhlo, ocel skřípala o zem.
Pak přišel druhý náraz. Zadní stěna agregátu zaduněla. Cosi zakvičelo, zavrzalo, zaškrábalo a ztichlo.
Ron vyčkával.
Po chvíli vstal a vyhlédl přes agregát. Oba roboti leželi na zemi. A když spatřil díry po paprskometu, už nepochyboval, že to mají za sebou.

Uvědomil si, že ten, s nímž robot mluvil, se bude divit, že se hovor přerušil. Nebude mu trvat dlouho, než zjistí, co se stalo. Určitě je tu robotů víc.
Musí tedy pryč. Nesmí ztratit ani vteřinu.
Rozhlédl se.
A spatřil Amu.
Na okamžik byl tak překvapen, že si ani neuvědomoval, že před ním nestojí ve skutečnosti. Zamrkal - ale stála tam dál. Obraz mu vznikal přímo v mozku Nevěděl, jak se tam dostal Byl mnohem jasnější než obrazy, jež vytvářejí nekontrolované myšlenky.
Viděl, jak se usmívá, smutně, bezradně.
Pomoz mi Rone, prosila ho. Jsem blízko. Dostaň mě odtud!
Když Meech dojel se zabaveným vozem domů, všechny stanice už informovaly o rozsahu neštěstí. Všude byli lidé, jejichž život právě v onom okamžiku závisel na energii.
O ten život přišli. Arkon I hlásil desítky tisíc obětí.
Stanice hlásily o neštěstí dvě hodiny, potom se vrátily k běžnému programu.
Larry Randall a jeho muži z těch zpráv získali překvapivé informace. Katastrofa zasáhla celý Arkon I. Celá planeta byla deset minut bez energie. Larry se pokoušel odhadnout její energetickou spotřebu a vypočítat, kolik energie se vlastně ztratilo. Dospěl k překvapivé sumě asi jednoho tisíce bilionu megawattů.
Bylo to vysoké číslo, ale věrohodné. Arkon I, sídelní svět, měl abnormálně vysokou spotřebu. Plně automatizované domy, silnice s vodícími pruhy, desetitisíce policejních robotů, veřejná doprava.
Larrymu jen vrtalo hlavou, kam byla ta energie odvedena.
Tu se na obrazovce ukázal Meech a informoval je o tom, co zažil. Zmínil se i o své domněnce, že se někdo napíchl na arkonskou síť a odvedl si energii pro svou potřebu.
"Ale jak to udělal?" divil se zoufale Larry.
"Možná jsou metody, o kterých nevíme, protože je pozemská technika ještě nevyvinula," odvětil klidně Meech.
To musel uznat i Larry.
"Navíc," změnil Meech téma, "ten neznámý, který unesl tu dívku, patrně prchal do Boólunova nebo Looramova domu."
Stručně referoval, jak se sledovaný vůz vznesl z dálnice a pokračoval jihozápadním směrem, tedy ke zmíněným domům.
Larry vstal. "Všechny stopy jako by končily u toho divného kumštýře," zabručel "Je načase, abychom ho navštívili. Ron zmizel poblíž jeho domu Možná se tam něco dozvíme."
Jak tak hovořil, třídil si myšlenky. A dostal nový nápad.
"Lofty a já na tu návštěvu stačíme," řekl Meechovi "Rád bych, aby ses postaral o něco jiného. Možná se dá v elektrárnách zjistit, jak se napíchli. Zajisti si přístup a porozhlédni se."
"Obávám se, že mě tam jen tak nepustí," namítl android.
Larry jen mávl rukou. "To vyřídíme za chviličku. Počkej."
A zmizel. Zatímco Meech trpělivě čekal, Larry měl urgentní hovor s kanceláří Imperátora. Podal zprávu - od Ronova zmizení přes Ainin únos až po pozorování, která učinil Meech při výpadku energie. Naslouchal mu dosti mladý muž, podle vzhledu to nebyl čistý Arkonidan. Patrně pozemský míšenec. Na závěr Larry požádal, aby jeden z jeho mužů dostal svolení k návštěvě elektrárny v Thapmooru. Mladík přislíbil veškerou pomoc
Než k tomu však došlo, tvář mladého úředníka se ztratila z obrazovky. A ukázal se jiný muž. Larrymu byl povědomý, ale nemohl si vzpomenout, kde ho už viděl.
"Slyším, že se věci daly do pohybu, mladý příteli," začal. "Taky už máte pocit, že jde o něco velice důležitého?"
Larry chtěl odpovědět, ale v tom okamžiku si uvědomil, že sice hovoří na variabilní, a proto nezjistitelné frekvenci s kanceláří Imperátora a že její zaměstnanci jsou určitě prověření a důvěryhodní lidé, kdo mu však mohl zaručit, že na lince není někdo, komu do těchto věcí vůbec nic není? Mladý úředník prokázal svou totožnost, ale tenhle muž se prostě a jednoduše ukázal na obrazovce a hned se vyptává.
"Promiňte, pane," řekl Larry váhavě, "nejsem oprávněn podávat informace. Mohl byste se identifikovat?"
Muž na okamžik ztuhl Pak se rozesmál. Smál se tak srdečně, až Larrymu došlo, že patrně neřekl nic příliš moudrého.
"Promiňte mi to veselí." řekl Arkonidan po chvíli. "Ono je docela zábavné zjistit, že někdo nezná Imperátora Arkonu."
V té chvíli by se Larry nejraději propadl. Nevěděl, jak se omluvit. Mluvil tedy s Gonozalem VIII., s Atlanem, s Nesmrtelným!
Ukázalo se, že Arkonidan je o pokrocích pozemského komanda dobře informován Litoval, že Rona Landryho patrně unesli, a přijal se zájmem, ba dokonce s obavou, Meechovu teorii o souvislosti rnezi výpadkem energie a neznámým protivníkem. Slíbil Larrymu vše, co potřeboval. Prohlásil, že osobně promluví s ředitelem elektrárny a připraví ho na Meechovu návštěvu.
To Larry nepovažoval za dobrý nápad. Přinejmenším byl v rozporu s požadavkem Nika Quinta, aby Landryho skupina pracovala v naprostém utajení. Netroufal si však Imperátorovi odporovat. Když rozhovor skončil, ulevilo se mu. Zašel za Meechem a vysvětlil mu, že jeho návštěvě v elektrárně už nestojí nic v cestě. Bude stačit, když se prokáže, a oni ho pustí dál.
Meech se vydal rovnou na cestu. Larry si zavolal Loftyho Pattersona, který zrovna v kuchyni připravoval něco k jídlu, a vyložil mu plán.
"To znamená," řekl nakonec, "že buď Boólun, nebo Looram. Začneme asi s Boólunem. Meech vůz popsal přesně..."
"Pravděpodobně," přerušil ho Lofty.
"Ano, pravděpodobně. Jestliže ten vůz u Boóluna najdeme, budeme vědět, kdo pronikl naším ochranným polem. A zkusíme z něj vytáhnout, jak se mu to podařilo. Když se ukáže, že v tom Boólun prsty nemá, půjdeme na Loorama.

Teď se u Boóluna ohlásíme."
K tomuto hovoru Larry použil normální videofon. Navolil Boólunův kód a počkal, až se přijímač ohlásí. Na obrazovce se však ukázala rudá barva poruchy. Larry zavěsil a zkusil to znovu. Se stejným výsledkem Když to zkoušel potřetí, ukázal se na obrazovce nápis Elektrárna Thapmoor a přátelský, ale neosobní hlas se ho zeptal "S kým si přejete mluvit, pane?"
"S Arasgarem Boólunem, Thapmoor dvacet jedna, A tři sta šedesát pět," odpověděl Larry.
"Velice lituji, pane," odpověděl hlas bez váhání, "ale toto číslo už neexistuje."
"Nemůžete se vyjádřit přesněji?"
"Ovšem, pane Budova, jíž toto číslo patří, před sedmnácti minutami explodovala."
Ama popustila uzdu myšlenkám a snažila se pustit z hlavy vzpomínky na věci, jež se staly od chvíle, kdy se ukázal Boólun.
Pomáhalo jí vědomí, že byla prve pod hypnotickým vlivem. Nepátrala po jasných dojmech, neboť v hypnóze žádné takové nebyly. Hledala malé věci, jež se zahrabaly do podvědomí. Tu si vzpomněla na to, že Boólunův vůz jel chvíli po silnici, ale pak dlouho letěl. S tou vzpomínkou si nemohla moc počít, ale byla ráda, že si vůbec na něco vzpomněla.
Vzpomněla si na nezvykle velký dům, před nímž vůz zastavil. Jak potom na Boólunův povel vstoupila do antigravitační šachty, která však vedla kupodivu dolů.
Boólun jí byl po celou dobu po boku. Dole, na konci šachty, s někým mluvil. Nejméně se dvěma osobami. Aina si namáhala mozek, ale ani trochu si nevzpomínala na to, kdo byli ti druzí dva a jak vypadali. Byly to stíny.
Na slova, jež Boólun řekl, si však vzpomínala. Nejdřív jednotlivá: "pár hodin... před začátkem... bezpečí... ztratit..."
Teprve postupně se jí útržky složily ve větu: "Na těch pár hodin, jež ještě zbývají, ji zaveďte do jedné z místností za vysílačem. Půl hodiny před začátkem akce ji odveďte někam do bezpečí.Chci, aby zůstala naživu. Nesmí se ztratit."
Akce! Jaká akce?
Ať už to bylo cokoli - do začátku zbývalo už jen pár hodin. A Aina si byla jistá, že tento začátek bude pro Arkon strašlivou událostí Kdyby o tom věděl někdo jiný, možná by mohl něco podniknout Třeba Ron
Myšlenka jí projela hlavou a zbyl po ní stesk. Kde teď asi Ron je? Zajímá ho vůbec, co se s ní stalo? Pomyslel někdy na to, že...
Nutila se ke klidu. Nemysli na sebe, napomínala se Tady jde o mnohem důležitější věci, než jestli tě má rád či ne
Musí se k němu dostat. Už jednou ho před sebou jasně viděla - tenkrát, když byl v nějakém nebezpečí. V mozku měla jakousi sílu, která dokázala překlenout veliké vzdálenosti. Teď není v nebezpečí Ron, ale Arkon. Třeba se jí pod dojmem této hrozby podaří spojit s Ronem podruhé.
Lehla si na lůžko, na němž se před půlhodinou probrala z transu, a zavřela oči. Snadno vytlačila z vědomí všechno, co se netýkalo Rona. Toužila po něm. Stačilo jen zvednout stavidla a myšlenky se jí valily v mocném proudu na všechny strany a hledaly ho.
Později ji překvapilo, jak rychle se jí to podařilo. Ve tmě za zavřenými víčky se ukázal Ronův obličej. Viděla ho jasně před sebou. Tvářil se udiveně Viděla jeho tázavé oči a věděla, že ji poznal. Musel být nedaleko, jinak by ho nenašla tak snadno. Řekla. "Pomoz mi, Rone. Jsem blízko. Dostán mě odtud!"
"Amo!" vydechl Ron. "Kde jsi?"
Otázka z něj vypadla sama od sebe. Vědom si byl pouze jediné myšlenky: Tohle je telepatické spojení Musím se na ně soustředit, jinak ztratím obraz
Zavřel oči. V prvním leknutí je rychle znovu otevřel a Aina byla na světlém pozadí haly náhle nezřetelná Ale teď ve tmě stála jasně před ním.
"Musím být někde blízko, Rone," odpověděla. "Našla jsem tě tak rychle Říkali, že mě dali do nějaké místnosti za vysílačem. Slyšela jsem hluk strojů. Pomůže ti to?"
"Jsou ty stroje ještě slyšet?" zeptal se
"Ne. Už delší dobu jsou potichu."
Ron se uklidnil. Jen s klidem může něčeho dosáhnout.
"Zůstaň se mnou ve spojení," požádal Amu. "Jsem v nějaké velké hale a..."
Ainin obraz se ztratil Rona přepadlo zoufalství. Něco zkazil. Soustředil se na Amu příliš málo Přijímač v jeho mozku už nepracoval. Vyčítal si to. Pokoušel se s ní spojit sám. Lehl si na zem, uvolnil se...
...a tu ji měl opět před očima. Tvářila se vzrušeně Ron se ještě ani nezačal soustředit. To Aina znovu navázala spojení.
"Vzpomínám si, že mě vedli nějakou velkou halou. Možná tou samou, o níž mluvíš. Byla v ní spousta strojů. Je to tak?"
"Ano. A kam tě zavedli?"
"Prošli jsme vchodem, který byl nalevo od středu jedné úzké stěny, tedy z mého pohledu..."
"Vím, prošel jsem jím. Pokračuj."
"Vedli mě šikmo doprava. Kousek před středem podélné stěny se otevřely dveře. Za nimi vedla chodba kolmo ke stěně, dlouhá asi dvacet metrů. Pak..." Aina se odmlčela a vzpomínala, "...pak přišla menší hala s jediným, ale velkým strojem. Vedli mě kolem něj. Vzadu byly další dveře. A za nimi byly cely. V jedné z těch cel jsem." Na závěr vykřikla: "Vysvoboď mě, Rone!"
Spojení se náhle přerušilo Nevěděl, zda za to může Aina, nebo on. To ale bylo jedno. Už tušil, kde děvče je. Vstal a šel popsaným směrem.
Dostal se k podélné stěně, o níž Aina mluvila. Bylo tam množství dveří. Nakonec usoudil, že to budou jedny z těch tří, k nimž má nejblíž.
Zkusil první. Vedly do menší místnosti, nikoli však do chodby Už se chtěl rychle vrátit, ale tu mu zrak padl na podivný přístroj. Zatím všechny stroje dokázal identifikovat. Věděl, co dělají. Tenhle byl zvláštní a jistě musel sloužit zvláštnímu

účelu.
Vyšel ven. Aina je přednější.
Dal se doprava Tentokrát měl štěstí. Za druhými dveřmi začínala chodba. Po dvaceti metrech vedla do haly. v níž stál velký stroj. Jeho funkce byla jasná Byl to gravitační generátor. Z přiváděné energie vytvoří gravitační pole a aplikuje je na libovolném místě
Ron se zastavil, zavřel oči a před sebou spatřil Amu.
"Cítíš, že jsem ti blíž?"
"Ano, Rone, naprosto jasně."
"Jsem v té menší hale, o které jsi mluvila. Je tady více dveří. Za kterými jsi?"
"Já si nevzpomínám. Jsou v zadní stěně, to je vše, co vím."
"No dobrá. Zkusím to."
Nechal mocný generátor za sebou. Zadní stěna haly byla dlouhá asi dvacet metrů a v ní osmero dveří. Ron to vzal zkraje.
Za šestými ji našel. Seděla na pryčně. Když se dveře otevřely, vyskočila a vrhla se mu kolem krku. Opustily ji síly a Ron ji zachytil včas, než se skácela k zemi. Ležela mu v náruči lehoučká jako pírko. Zvedl ji a políbil, hladil ji po vlasech a tiše na m hovořil. Náhle byla veškerá netrpělivost pryč. Měl neskutečně mnoho času. Nebylo na světě nic důležitějšího, než aby se Aina opět vzpamatovala a přestala se bát.
Po chvíli se pohnula, otevřela oči a podívala se na něj. "Rone..."
Mluvil na ni dál. Utěšoval ji Mluvil tichým, něžným hlasem, až z ní vymluvil veškerý strach.
Usmála se na něj. Sklonil se k ní a opět ji políbil. Vzala ho kolem krku a přitáhla si ho k sobě Potom se nečekaně vymanila a ustoupila o krok.
"Rone, marníme čas. Děje se něco strašlivého!"
Poprvé v životě se mu nepodařilo dostatečně rychle přeskočit na jiné téma.
"Co, co," koktal.
"Mluvili o nějaké akci," vysvětlovala a řekla mu o rozhovoru rnezi Boólunem a oněmi neznámými. "Ať je to cokoli," skončila, "musí to být něco hrozného. Něco, kvůli čemu zemřeli Bargh'aron a Ezza."
Ron si vzpomněl na bouření energie, která se přeměňovala v transformátorech. Vzpomněl si na gravitační projektor. Vzpomněl si i na historku, kterou mu Aina vyprávěla při jejich prvním setkání. Na to, jak se Ezza Marlamová ptala na Helenu Trojskou.
Proč ho to napadlo zrovna teď? Přece to nemělo nic společného s nebezpečím, jež hrozilo Arkonu.
Vzpomněl si na podivný přístroj, který viděl před chvílí. Třeba v něm najde odpověď... Popadl Amu za ruku. "Pojď!"
Na okamžik se zastavil před gravitačním projektorem. Opět ho napadl Helenin příběh. Aina si byla jista, že jí tím Ezza chtěla něco říct. Měla co říct, když dávala dohromady onen pořad. Pořad, který později stáhli z vysílání. Netroufala si o věcech, o kterých věděla, promluvit otevřeně a jasně. Mluvila v náznacích, jako by věděla, že je neustále sledována.
Co bylo s krásnou Helenou? Podle Amy Ezza netrvala na tom, aby se na otázku odpovědělo. Pouze ji položila a opět zapomněla?
Proč?
Jen aby vsadila do Ainina mozku símě, jež později, až se ukážou další náznaky, vyroste v podezření? Co tím mohla myslet? Helena... Troja...
Ron měl matný pocit, že v pozadí vědomí se mu formuje myšlenka, již nedokáže uchopit. Probíral vše znovu od začátku. Ezza udělala narážku Narážka nebyla určena k tomu, aby hned vysvětlovala. Měla se zakotvit v Ainině podvědomí, dokud nepřijde čas, aby přešla do vědomí.
Ezza se ptala na krásnou Helenu. Co tím chtěla říct?
Takže ještě jednou Helena... Troja... Hektor... Trojané...
Myšlenka se rychle sformovala a v Ronově vědomí se náhle ukázala jako blesk. Už věděl, co tím chtěla Ezza říct. Astronomický jev, na který narážela, měl své jméno rovněž z mytologie.
Chraň nás Bůh, jestliže je tomu skutečně tak! Arkon... Trojané... a už jen pár hodin!

7.

Larry odložil mikrofon a otočil se. "Tím se všecko usnadňuje," řekl zmateně.
Lofty se zamyslel. "Před sedmnácti minutami. To bylo dávno po katastrofě."
"Nejen to. Na Arkonu v poslední době nějak snadno vybuchují domy. I ten dům, který dal poručík Bargh'aron obklíčit, vyletěl do vzduchu zrovna v tu pravou chvíli."
Lofty přikývl. "Zdá se, že někdo začíná být nervózní."
Larry vstal. "A právě proto musíme rychle něco podniknout. Zajedeme k Looramovi. Nenapadá tě, jak se do domu dostaneme?"
"Ne, ještě ne. Ale cestou mě už něco napadne."
Když se před nimi ukázal monstrózní dům Loorama Arkadda, Lofty ukázal na horní okraj "nálevky".
"Prostě nebudeme zvonit a vletíme tam horem," řekl jen tak.
Larry se na něj nedůvěřivě podíval. "To myslíš vážně?"
"Dostaneme se tam. Jestli tím budeme Looramovi sympatičtí, za to už ručit nemůžu."
Larry se vznesl s vozem do vzduchu. Arkonské domy neměly ochranná pole. Nepotřebovaly je. Soukromí Arkonidanů chránily zákony, morálka a zvyky natolik, že mechanická ochrana před vetřelci byla naprosto zbytečná.

Potom se Larry snesl dovnitř. Štěstí že se Looram při stavbě tak rozmáchl. Vůz při přistání poškodil pouze pár keřů a záhon exotických květin. Pozemšťané vystoupili.
Larry pohlédl vzhůru Dům se zdál prázdný
"Tudy," řekl Lofty a ukázal na loubí, jež vedlo ze zahrady do spodního patra.
Larry vykročil V témže okamžiku se v šestém patře ukázala postava v rozevlátém rouše a mocně gestikulovala.
Zastavil se.
"Vy jste taky Pozemšťané?" křičel ten člověk shora.
"Ano," odpověděl Larry překvapeně "Promiňte, že..."
"Úžasné!" křičel muž. "Fantastické, jak jste to udělali. Pojďte nahoru! Zrovna dáváme dohromady jeden Psychoprogram. O dojmu, jakým na nás váš přítel zapůsobil. Dáme do něj ještě vás. No tak pojďte!"
A zmizel. Larry se podíval na Loftyho a strčil ho před sebe do loubí. Na konci se chodba větvila. Antigravitační šachta byla vlevo. Lofty do ní vešel a Larry hned za ním.
Cestou vzhůru Larry přemýšlel o tom podivném umělci Looramovi Arkaddovi. Je skutečně takový blázen, za jakého se vydává?
Najednou se už necítil tak jistý. V tomhle domě se skrývá nebezpečí. Možná jsme byli blázni, že jsme sem lezli jen tak bez přípravy, napadlo ho. Jestliže Arkaddův dům je skutečně hlavní doupě protivníků, pak máme jen pranepatrnou šanci dostat se ven.
Pocit hrozícího nebezpečí přerůstal v podezření. Když se ukázal východ do šestého patra, Larry do Loftyho strčil a pošeptal mu: "Připrav se ke střelbě."
S takovým přijetím se ještě Meech nesetkal Ztratil víc času odháněním vysokých úředníků elektrárny, než kolik ho pak potřeboval, aby zjistil, co v elektrárně nehraje.
Ve skutečnosti se choval velice odtažně, takže pánové kolem něj nabyli dojmu, že mají před sebou přinejmenším vedoucího soukromé kanceláře Jeho Vznešenosti Nechtěli působit vtíravě, ale protokol je protokol.
Když vešli do haly, za necelou čtvrthodinu ve změti mnoha rozptylových polí, jež vnímal, nalezl to, které hledal Generátory pracovaly na principu jaderné fúze. Jejich vyzařování dávalo stejný vzor. Ale mezi tím bylo něco, co do haly nepatřilo.
Meech chodil dopředu a dozadu a sledoval, zda vjem sílí, nebo slábne. Brzy tak zjistil, kterým směrem má tu podivnou věc hledat. Přišel však na víc. Propočítal přibytek intenzity a zjistil, že hledaná věc musí být pár metrů před ním na podlaze. Podlaha však byla prázdná. A nezdálo se, že by v ní někdo něco schoval. Prohnal si hlavou několik dalších propočtů a usoudil, že neznámý zdroj záření musí být někde na protější stěně. Například v tom velkém akumulátoru, k němuž mířil.
Těsně před akumulátorem byl příjem tak zřetelný, že se Meechovi podařilo účinek generátorů naprosto odstínit a soustředit se pouze na přístroj před sebou. Už nepochyboval o tom, že je zabudován do akumulátoru. Ostatně bylo to nejvhodnější místo. Jestliže někdo chce odčerpat veškerou produkci energie, pak se bude držet akumulátoru, do něhož se sbíhají energetické proudy ze všech generátorů.
Meech vnímal podivné záření. A když je porovnal s věcmi, které už někdy dříve vnímal a uložil si je v paměti, přišel na něco velice překvapivého.
Vzorek záření se shodoval se vzorkem energetického šoku, který vnímal včera ve třináct hodin osm minut.
Z nejbližšího videofonu informoval vedení elektrárny, že rozebere akumulátor Zděšených výrazů si nevšímal.
Ozo usoudil, že nyní se už nic nemůže pokazit Dva ze tří ještě zbývajících Pozemšťanů byli teď na místě, kde je má na dosah. Kde je ten třetí, se zatím nevědělo.
První Pozemšťan se kupodivu ukázal v transformační stanici. Tam nemůže natropit žádnou škodu. Maximálně vyřadí z provozu pár robotů Ozo však neměl v úmyslu na něj nasadit roboty. Zaktivoval zvláštní propojení a Pozemšťan byl pod stálým dozorem.
Dále Ozo zjistil, že Pozemšťan osvobodil tu dívku. Ani to nic neměnilo na jeho plánech. Ani jeden z nich nemůže trafo opustit. Brání jim v tom silové pole.
Všechno je tedy v pořádku. Ozo si to aspoň myslel.
Blázinec byl proti tomu nic.
Looram Arkadd seděl uprostřed místnosti na tlustém polštáři s děvčetem na kolenou. Byl mimo. Díval se šikmo vzhůru na protější stěnu. Larry se tam podíval, ale nic na stěně neviděl. Looram prostě meditoval.
Totéž dělali i ostatní. Seděli na polštářích nebo leželi na podlaze. Někteří se zavřenýma očima, většina však civěla do prázdna. Příchod Pozemšťanů jako by nikdo nevnímal.
Larry se zmateně zastavil u dveří. Lofty k němu přistoupil a zašeptal: "Neměl bych vypálit, abych je vzbudil?"
Larry přelétl zrakem celou scénu. Všiml si další dívky, která seděla vzadu před čímsi, co připomínalo starobylou registrační pokladnu. Hleděla na m, jako by na něco čekala.
Tu jeden ze snílků vyskočil. Zapřel si ruce v bok a zaklonil se. Zvrátil obličej ke stropu a pronikavě vykřikl. Potom skoro nesrozumitelně chrlil.
"Půlkruh smrtelná červeň vpravo nahoře, sedmadvacet jednatřicet. Osmdesát sedm pokračování Pohyb jedna jedna dva. Barva od mrtvé červené střídavě do nadějné zelené. V poslední sekundě nespektrální skok do silové modré."
Sotva poslední slovo dořekl, opět se zhroutil a dopadl na polštář. Jako by se nic nestalo, seděl a opět civěl před sebe.
Jasně, dělají Psychoprogram. Používají jazyk barev a Larry si nedělal naděje, že by to kdy pochopil.
Looram Arkadd se probral. "Dobré, Pallore, dobré," pochválil znuděným hlasem. "Jen ta nespektrální změna z nadějné zelené na silovou modrou až v poslední desetině sekundy. Měl by to být jen náznak, rozumíš?"
"Jasně," odpověděl Pallor.

Teď se dívka u pokladny pohnula. Stiskla pár tlačítek a bedna zachrčela. V ní se patrně myšlenky umělců převáděly na opticky vnímatelné obrazce.
Tu si Looram uvědomil, že má návštěvu. Shodil děvče z kolenou, vzal je za ruku a vstal. Na tváři se mu rozhostil přátelský úsměv. Táhl děvče za sebou a šel k Larrymu.
"Velice mě těší," řekl nevzrušeně. "Tohle je můj miláček Malliko. Není půvabná?"
O tom nebylo pochyb. Larry se lehce uklonil a Malliko poděkovala úsměvem. Neřekla ani slovo
"Bude to úžasný program," pokračoval Looram a považoval za samozřejmé, že každý ví, o čem je řeč. "Skutečně, jednání Pozemšťanů je opravdový zážitek. Tak cílevědomé, tak aktivní, tak... tak strhující!"
Ozývalo se souhlasné mručení.
"Jistě nebudete nic namítat, když vás budeme chvíli studovat," pokračoval Looram. "To, jak jste se sem dostali... tedy do zahrady... a vaše militantní vzezření... bude nás to inspirovat. Ten pořad bude prostě excelentní!"
Zdálo se, že je skutečně nadšen. Ale Larry se nemohl zbavit dojmu, že se dostal na schůzku idiotů
Rozhodl se pro výpad.
"Samozřejmě že nic nenamítáme," odpověděl a usmál se na Loorama "Ale vadilo by vám, kdybyste nám nejdřív odpověděl na pár otázek?"
Looram se rozzářil.
"Pořád ta cílevědomost! Nabízejí se svůdné věci, ale ne, oni se drží plánu. Božské umění! Jací lidé jsou ti Pozemšťané!" Překypoval nadšením
"Stále ještě hledáme našeho krajana," vysvětloval klidně Larry. "Když vystoupil z vašeho vozu, zmizel. Mysleli jsme si, že někdo z vašich přátel by třeba něco věděl."
Looram se udiveně otočil a nevěřícně přehlédl mátožné postavy učedníků. "Někdo z nich?" zeptal se překvapeně. "Nechápu, jak jste na to přišli, že..."
"Můžeme se zeptat?" přerušil ho Larry, kterého pálil čas.
"Ale ovšem Jen se ptejte. Jsem si jist, že každý z nich..."
Nedořekl. V místnosti se náhle jasně a zřetelně ozval hlas. Lofty překvapeně zvedl ruku s mikrokomem. Přístroj se přetížením zahřál a pálil ho do kůže. Ciferník žhnul do ruda, jako by někdo odněkud zaktivoval celý jeho výkon. Larry sebou trhl. Poznal Meechův hlas, který pozemštinou říkal "Okamžitě opusťte dům Loorama Arkadda. Nebezpečí. Pokuste se vzdálit co nejrychleji a co nejdále. U aparátu seržant Meech Hannigan Nouzová relace!"
Hlavní agregáty elektrárny Thapmoor se na půlhodinu odmlčely. Po tu dobu běžel jen nouzový program. Půl hodiny zkoumal android Meech Hannigan malý cizí přístroj, který kdosi zamontoval do akumulátoru.
Meech byl pochodující pozitronický počítač. Za půl hodiny dokázal vyřešit úkoly, na které by člověk potřeboval půlku života. Pochopil princip přístroje a uvědomil si, jaké nebezpečí z něj hrozí.
Už se nemusel spoléhat na dojmy. Tentokrát měl věc přímo před sebou. Opatrně ji rozebral - tak aby nevybuchla, kdyby šlo náhodou o bombu - a prohlédl si každý jednotlivý díl.
Přístroj bral výkon z akumulátoru. Transformoval jej do formy energie, kterou Meech neznal, ale jejíž účinek dokázal zjistit z uspořádání jejích komponent. Jednalo se o variantní pole a podle Meeche o takové, které posune obklopené místo na kauzální ose pětirozměrného časoprostorového kontinua z nulového bodu do negativní hodnoty. Variantním polem se spustilo vysíláni Vysílač pracoval na principu směrového paprsku hypervysílačky a namířen byl na dům umělce Loorama Arkadda
Meech pochopil, jak bylo variantní pole použito. Někdo uvedl přístroj do chodu a bez kauzálního propojení s tímto procesem byla předem odčerpána veškerá energie vyrobená elektrárnou a vedena do přijímače v domě Loorama Arkadda. Bylo možné, že v tomto univerzu, které i nadále setrvávalo na nulovém bodě kauzální osy, přístroj nebyl ještě zapnut. To dokazoval fakt, že se arkonský energetický systém na deset minut zhroutil.
Přijímač v Arkaddově domě musel být obklopen vlastním variantním polem Jinak by nemohl energii přijímat. V Looramově domě je tedy místnost, jejíž kauzální koordináta nesouhlasí s koordinátou okolí. A tam se skladuje značné množství energie. Jestliže někdo do dvou dnů tuto energii nárazově použije, pak Looramův dům možná právě teď vyletí do vzduchu.
A v domě jsou Larry Randall a Lofty Patterson!
Než Meech akumulátor složil, přepnul mikrokom na nouzový provoz a informoval své nadřízené o možném nebezpečí. Teprve pak dokončil práci, vyňal cizí přístroj z akumulátoru sběrače a složil sběrač dohromady.
Věděl, že odebrání cizího přístroje nic nezmění na skutečnosti, že se před několika hodinami zhroutilo energetické zásobení Arkonu. Přístroj pracoval v jiné kauzalitě.
Vrátil se do kanceláře, kde na něj čekali úředníci elektrárny. Ukázal jim přístroj a informoval je, že patrně ve všech arkonských elektrárnách jsou podobné Další kroky už ponechal na nich.
Potom se co nejrychleji vydal na cestu k domu Loorama Arkadda, aby byl nablízku, kdyby došlo k něčemu neočekávanému.
V deset hodin toho jitra přijala císařská soukromá kancelář zprávu, v níž byl Imperátor vyzván, aby veškeré své pravomoci bezodkladně předal Společnosti pro uchování arkonu Společnost vyhrožovala, že v opačném případě nemůže déle zaručit existenci planety. O tom, co společnost s pravomocemi podnikne, v ní nebylo ani slova. A byl tam přirozeně termín, do kdy očekává Imperátorovu odpověď.
Nejpozději do patnácti hodin téhož dne.
V kanceláři se všichni pobaveně zasmáli. Až na jednoho - na Imperátora.
Zamrazilo ho.
Nemělo smysl to Amě vysvětlovat. Stejně by to nepochopila

Ron jí řekl jen to, že situace je velice nebezpečná. Tak nepředstavitelně nebezpečná, že nesmějí ztratit už ani vteřinu. Popadl Amu za ruku a uháněl s ní chodbou, kterou přišel. Doběhli do velké transformátorové haly. Ron se otočil doprava a otevřel dveře, za nimiž si všiml onoho podivného stroje. Měl pocit, že o tajemství haly se dozví víc, až pochopí, k čemu ten stroj je.
Nechal Amu stát ve dveřích, aby se nemohly zavřít, a požádal ji, aby měla oči na stopkách, zatímco on se bude zabývat strojem
Podíval se na spínací desku Nebyl na ní jediný nápis. Všechny přístroje zde zřejmě obsluhují roboti a ti popisky nepotřebují Funkce a pozice sta tisíc tlačítek si zapamatují snadno.
Část přístroje byla relativně snadno pochopitelná Ron už něco podobného viděl Jednalo se o generátor, který vyráběl hyperpole o vysoké frekvenci a vyzařoval je Země s takovými poli experimentovala Pro modulační potíže se nedala použít k radiovému provozu. Ale povídalo se, že by se mohla hodit pro zakřivování 5 D směrových vektorů.
Ron si na to vzpomněl a tím se dostal na správnou stopu. Prostudoval druhou část desky. A přišel na její význam. Řídila variantní pole, které bylo rezonančně propojeno s vysokofrekvenčním hyperpolem. Variantní pole byly útvary, s nimiž si pozemská technika zatím věděla stejně tak málo rady jako s vysokofrekvenčními hyperpoli. Ale aspoň se už vědělo, k čemu by se daly jednoho dne použít.
Ronovi se rázem rozbřesklo.
Negativní kauzální souřadnice! Štít, o nějž se poranil, když se antigravitační šachtou dostal do haly.
Nebyl to žádný obvyklý štít. Odstiňoval oblast negativní kauzality od okolí Celá hala byla ve stejném šíleném univerzu, v němž se Ron nacházel od zásahu neznámého
Proto ho roboti spatřili. Proto se zde otvíraly a zavíraly dveře a tlačítka zapadala, když se jich dotkl. Proto cítil Aininu ruku. Měl si to uvědomit dřív Neznámý stroj nebyl nic jiného než generátor štítového pole, který chránil halu. Když zjistí, jak se obsluhuje, pak má volnou cestu ven. A už nebude muset žít v bláznivém světě s negativní kauzalitou.
Myšlenky se mu překotně honily hlavou. Silou se nutil ke klidu. I když bude přístroj různě přepínat, nezjistí, jestli měl úspěch. Někdo by musel stát vpředu v šachtě a sledovat, jestli se přepnul směr antigravitačního pole.
Otočil se k Amě a vzal ji za ramena. "Poslouchej dobře, Amo," pravil naléhavě "Arkon je ve velikém nebezpečí. Tyto stroje mají vychýlit tři arkonské planety z dráhy a vrhnout je do slunce. Jestliže tomu chceme zabránit, musíme se nejdříve dostat odtud." Viděl, jak se zděsila, a nechal jí chviličku na uklidnění. "Tenhle stroj nám otevře východ," pokračoval "Ale nevím, jak se obsluhuje. Musím ho vyzkoušet. Dokud jsem tady, nezjistím, jak to dopadlo. Potřebuji tvou pomoc Jdi k šachtě. Za normálních okolností má umělou gravitaci, ale dokud je vchod uzavřen, člověk ji necítí. Jakmile zjistíš, že tě pole vynáší vzhůru, pak jsem stroj zapnul správně. Dej mi znamení, abych věděl Například..."
Ještě si nerozmyslel, jaké znamení by mu měla dát. Napadla ho náhradní zbraň, kterou měl pod bundou. Byl to malý termální paprskomet. Podal jí ho.
"Střel přes halu Uslyším svist a budu vědět. Jasné?"
Přikývla. Měla strach a bylo to na ní vidět. Ron se nenáviděl, že ji posílá pryč, ale nic jiného mu nezbývalo. Musí to udělat.
Dívka se otočila a zamířila ke dveřím
Dal jí čas, aby stačila dojít do šachty, pak začal mačkat tlačítka. Byl tak netrpělivý, až mu naskočil pot na čele. Po každém stisknutí však musel počkat a naslouchat do haly, jestli Aina nedala znamení
Připadalo mu, že čas pádí šílenou rychlostí. Při každém zastavení se podíval na hodinky. Vždy však uplynulo jen pár sekund. Přemýšlel, co udělají, až budou venku. Přestával se soustředit Najednou už nevěděl, které tlačítko stiskl a které ještě ne. Nutil se ke klidu a snažil se soustředit jedině na stroj.
Po chvíli měl pocit, že se stroj zahřívá. Nejdřív to přisuzoval neklidu. Ale pak se o něj spálil.
Cosi za ním zasyčelo. Předtím ten zvuk neslyšel Otočil se Vedle velkého stroje stála stejná bedna, jaké byly venku v hale. Ron je považoval za řídicí agregáty. Ta bedna byla prve zticha, ale teď jako by byla v plné činnosti
Napadlo ho, že to nějak souvisí s tou rozpálenou pákou.
Postavil se tak, aby stroj a řídicí agregát viděl současně. Potom vytáhl paprskomet a pažbou udeřil do páky.
Agregát se rozhučel ještě víc. Z páky se začalo kouřit. Plastik se tavil a zvolna se roztékal po desce. Ron se zděsil a zároveň si uvědomil, oč jde.
Malá bedýnka nejenže stroj řídila, ale zároveň jej chránila. Zabraňovala tomu. aby jej neobsluhoval někdo nepovolaný
Agregát nebyl jen řídicí jednotka. Byl to samostatně uvažující robot. Momentálně se snažil Ronovi zabránit v odstranění pole.
Ron si s úlevou uvědomil, že robot je stacionární. Pokud nemá nějakou tajnou zbraň, nemůže mu nijak ublížit.
Šlo o vše. Robot dosud Ronovi v ničem nebránil Nyní se však stavěl na odpor a to znamenalo, že Ron je na správné cestě.
Musel se tedy definitivně rozhodnout. Z přístroje na něj sálal nesnesitelný žár a nutil ho ustupovat. Došel až ke stěně a zalapal po dechu Ale po chvilce se rozpálila i stěna.
Sledoval stroj. Robot ho tak rozpálil, že se všechny spoje na vnějším plášti roztavily. Ale vnitřnímu plášti se nedělo nic. Ani se nezabarvil.
Ron pochopil. Spínače tam byly pouze pro nouzový provoz, pro případ, že by některá z jednotek selhala a člověk nebo robot mohl stroj ještě obsluhovat.
Tak je to jednoduché! Zmocnil se ho pocit vítězství, pot ho pálil do očí a na kůži mu naskakovaly puchýře. Sevřel zbraň pevněji a zvedl ruku. Musí si pospíšit.
Už se rozpalovala i zbraň. Zaťal zuby a stiskl spoušť.
Než z hlavně vyšlehla energie, zaslechl zvenčí přibíhající roboty.

Jakmile Pozemšťan začal jednat, Ozo zareagoval. Zajistil generátor variantního pole a strážní roboti vyrazili na vetřelce.
Dívka pro něj nebezpečná nebyla. Ať si klidně v šachtě čeká tak dlouho, dokud neumře hladem a žízní.
Toho Pozemšťana však musí odstranit.
Ozo cítil něco podobného netrpělivosti Žár v místnosti s generátorem by měl protivníka už dávno vypudit. Jenže on je tam stále.
Vtom si uvědomil následující Pozemšťanův krok. Začal střílet na generátor. Ozo pochopil, že teď už mu ve škodách nezabrání Ani roboti nedorazí včas. Připravil se na to, že realizaci Velkého plánu odloží na neurčito.
Aspoň na tak dlouho, dokud se škoda neopraví, ale nejdřív musí odstranit toho Pozemšťana.
Okamžitě se zaktivovalo paralelní spojení, to však sloužilo jen k tomu, aby se udržel naživu pouze Ozo.
Snadno se dalo předvídat, co se stane v následujících okamžicích. Nicméně Ozo vše sledoval i nadále s živým zájmem. Tuto zkušenost ostatně ještě nikdo neučinil. Neuškodí, když se na to pozorně podívá.
Ron držel paprskomet oběma rukama. Obklopoval ho valící se, prskající, hučící zvuk. Částečně ho produkovala jeho fantazie. Šumění pocházelo ze zbraní a dusot od robotů.
Jeden kryt stroje se s příšerným skřípotem uvolnil. Rozpálený dopadl na zem a zasršel jiskrami.
Už to bude!
Odpadl další plát - a pak se stroj rozpadl Podlaha se zachvěla. Roztavený materiál zasyčel a Ron už nemohl dýchat. Zavrávoral dopředu. Všude kolem něj byl žár, šílený žár, nemohl ani otevřít oči. Držel si dlaně nad hlavou, měl pocit, že mu ten žár vypaluje mozek. Slepě klopýtal halou a tu zaslechl kroky robotů.
Byl přede dveřmi. Přicházeli čtyři. První byl od něj už jen pět, šest metrů.
Vrhl se stranou. Na vteřinu si vzpomněl na chodbu, kterou prošel s Ainou. Ale ta ho nespasí.
Musí se dostat k šachtě. Tam na něj čeká Aina Roboti jdou. Možná už ji dávno...
Strach o Ainu mu vlil novou sílu do žil. Zastavil se tři metry ode dveří, kterými prošel, a pozoroval roboty. Dál mířili ke strojovně. Vzbudilo to v něm naději, že jim jde jen o stroj. On je třeba vůbec nezajímá!
Rozběhl se. Ještě ani nedoběhl k prvnímu transformátoru a už kolem něj hvízdl první paprsek. Spatřili ho! Náramně je zajímá.
Leknutím klopýtl. Nicméně se dostal do úkrytu za transformátor.
Tam se zastavil a přemýšlel. Mohl se stáhnout ještě takových pět metrů. Tolik činil hluchý prostor za transformátorem. O deset centimetrů dál a roboti v něm mají jistý cíl.
K dalšímu agregátu to byly tři metry. Kdyby se dostatečně rozběhl, může tu vzdálenost přeskočit. Rozběh však působí hluk. Roboti si uvědomí, co má v úmyslu, a namíří zbraně na prostor, který bude přeskakovat.
Musí to zkusit, nemůže nechat Amu čekat.
Zul se. Zastrčil paprskomet za opasek, protože ho momentálně stejně nepotřeboval, soustředil se a skočil.
Cítil kolem sebe horký vzduch, zásah do stehna ho odhodil. Narazil na něco tvrdého a málem ztratil vědomí. Když se však vzpamatoval, viděl před sebou kovový plášť akumulátoru. Opět byl v bezpečí.
Ze stehna mu vystřelovala bolest do celého těla. Dostal tečný zásah. Další skok už asi nebude tak elegantní. Cítil, jak mu noha dřevění.
Musí však dál. Čím víc dá robotům času, tím menší má šanci.
Vstal a noha se mu podlomila. Neposlouchala. Konec!
K šachtě se nedoplazí.
Posadil se a opřel se o stroj. Musí na Amu zavolat, ať se pokusí dostat ven sama. Nemá smysl, aby na něj čekala.
Přiložil si ruce k ústům - a v úžasu je dal opět zpět.
Deset metrů od něj stál druhý transformátor, poslední před šachtou. Za jeho kovovým pláštěm se vysunula hlaveň paprskometu. Pomalu se ukazovala i pažba svíraná něžnou ručkou.
Málem zapomněl na veškerou opatrnost a už chtěl vykřiknout. Vyskočil, když ze zbraně vyšel první výstřel, a poraněná noha ho kupodivu poslouchala. Paprsek prosvištěl halou. Odkudsi vzadu se ozval rachot padajícího kovového tělesa
Tohle je ta šance!
Roboti se soustředili na něj. Všechno, co bylo navíc, jim muselo snížit schopnost reakce. Byli to jen obyčejní strážní roboti. Dva úkoly současně je mátly.
Ron se odvážil vyjít z úkrytu. Hned se však vrátil, protože pár metrů před sebou spatřil robota. Pak si uvědomil, že stroj se soustředí na druhého protivníka. Popadl tedy paprskomet a jediným výstřelem robota zneškodnil.
Už zbývali jen dva. Rachotili někde vzadu. Ron zaslechl třetí výstřel a nedokázal určit, odkud přišel. Následoval rachot. Zbývá tedy už jen jeden robot.
Riskl to. Co nejrychleji vyběhl z úkrytu a dohupkal k dalšímu transformátoru. Ohlédl se přes rameno. Posledního robota nikde neviděl. Patrně si hledá novou pozici.
Natáhl ruku a z posledních sil se přitáhl k transformátoru. Před očima se mu roztančily rudé kruhy. Transformátor jako by se kymácel. O něj se opírala něžná, drobná postavička.
Ron upadl, na chvíli ztratil vědomí. Když opět otevřel oči, spatřil nad sebou Ainin obličej. Chtěl něco říct, ale hlasivky mu vypověděly poslušnost. Přejela mu rukou po tváři a oči se jí leskly.
Ukázal k východu do šachty. Aina zvedla ruce na znamení, že nic neví.
Ron se pracně zvedl. "Musíme... pryč," zachroptěl.
Jako by někdo neviditelný chtěl zdůraznit naléhavost situace, hala se náhle rozduněla. Kovové pláště transformátorů se rozechvěly a rozcinkaly. Hluk sílil.
Aina si uvědomila nebezpečí. Nemusel jí vysvětlovat, že zničil jeden stroj a že neví, jaký to bude mít účinek na ostatní.
Vystrčila hlavu z úkrytu. Gestem naznačila, že mohou jít. Ron vykročil. Aina šla za ním, skoro pozpátku a kryla ho.

Krok za krokem... Ten poslední robot nikde. Vchod do šachty se přibližoval neskutečně pomalu.
Tu Aina vykřikla. Ron se otočil.
"Tam!" ukazovala.
Hala vzadu se začínala měnit. Jako by se ta obrovská místnost napouštěla vodou. Obrysy se rozplývaly a vlnily se. Transformátory jako by se pohybovaly, jako záclony ve větru.
Byl to neskutečný, děsivý pohled. Pouze Ron věděl, co to znamená. Variantní pole se hroutilo. A nikoli vpředu v šachtě, jak očekával. Ale vzadu v hale. Antigravitační šachta si pole uchová nejdéle.
"Utíkej!" vykřikl. Vzal Ainu za ruku a hupkal s ní k šachtě.
Jestli to stihnou, dobře. Jestliže ne...
Larry Randall věděl, že nesmí ztratit ani vteřinu. Meech Hannigan by je nevaroval bezdůvodně. Přeložil varování do arkonštiny a klidným hlasem dodal: "Rozhodněte se rychle, Loorame. Ten muž nás nevaroval jen tak. Jsme v nebezpečí. Dům se musí vyklidit."
Looram Arkadd se chvilku tvářil udiveně. Potom spokojeně zatleskal, otočil se a zavolal na přátele: "Zúčastněme se pozemšťanské činorodosti! Zažijme jejich aktivitu. Přátelé, nyní vyklidíme tento dům, a kdo to nestihne do pěti minut, není už mým přítelem."
Pokud vůbec něco mohlo zapůsobit, pak jedině tohle. Celá místnost rázem ožila. Pestře odění muži poskakovali sem a tam a sbírali věci, které si chtěli vzít s sebou.
Larry vydechl úlevou. Looram Arkadd je sice idiot, ale snaživý.
Looram zůstal jako poslední s Malliko, ta krásná, ale hloupá dívka se k němu tiskla a nespouštěla oči z Larryho.
"Tak pojďte," vyzval je Larry a zamířil ke dveřím. Looram ho bez odmluvy následoval a dívka s ním. Jako poslední šel Lofty Patterson.
Dole už otevřeli podzemní garáže. Vyjížděla barevná kolona vozů. Kabiny se otvíraly, rozesmáté hlasy se ptaly, kam že se to pojede.
Looram odpověděl: "Na východ. Naši pozemští přátelé nám jistě nabídnout ve svém domě něco k pití."
Nikdo nevěděl, kde Pozemšťané bydlí. Larry počkal, až si Looram s Malliko nastoupí do svého vozu. Lofty zatím připravil kluzák ke startu. Larry nasedl. Vysoko nad nimi, už o pár kilometrů na východ čekala kolona vozů, až jí někdo ukáže cestu.
"Pospěšte, Lofty," zavrčel Larry.
Lofty jen přikývl. Kluzák se prudce vznesl.
"Ukaž těm blbcům, kde bydlíme."
Lofty přeletěl nízko nad kolonou. Rozsvítilo se video, zřejmě nějaký Arkonidan chtěl pronést vtipnou poznámku. Ale k tomu se už nedostal.
Looramův dům vybuchl.
Exploze proběhla naprosto nehlučně. Ze země vyrazila nepředstavitelně mohutná erupce světla a vystřelila do výše. Lofty se v té chvíli díval před sebe, tedy od domu, ale přesto ho záře oslepila. Pudově přepnul na automat.
A byla tu šachta, temná a bezpečná. Robot se ani nehnul. Aina se zastavila a vzala Rona za ruku.
"Pojď," zašeptala.
Před nimi světlo. Rona to překvapilo. Šachtu měl ve vzpomínkách černou jako štolu. Ze by se po zhroucení štítu dralo odněkud světlo? Anebo se štít ještě nezhroutil?
Bolest a vyčerpání mu bránily v jasném uvažování. Klopýtal za Ainou. Praštil se hlavou o strop štoly. Nakonec musel i na kolena a z posledních sil se vyhrabal ven.
Na druhé straně jasně svítilo slunce. Ron seděl na zemi a mžoural vzhůru. S úžasem konstatoval, že s Ainou sedí na dně obrovského kráteru.
Vzpomněl si. Dříve tu býval dům Loorama Arkadda. Teď je tu kráter. Dům prostě zmizel. Ale jak? Nic neslyšeli. Hala vzadu se rozduněla a to bylo vše. Kde je Looramův dům?
Postavil se, jen pomalu mu docházelo, že se muselo stát něco zvláštního. Aina stála vedle něj, dívala se vzhůru, tvář měla ztuhlou hrůzou a v očích slzy bezradnosti.
"Co... Co se stalo, Rone?"
Zavrtěl hlavou. "Nemám tušení," vyhrkl. "Musíme se podívat. Pojď."
Začal pomalu šplhat po stěně kráteru. Ruku držel mechanicky za sebou. Aina se ho rychle chytila, jako by se bála, že ji tam nechá.
Ron opět převzal vedení. Touha zjistit, co se stalo, mu načas vrátila síly. Ani si neuvědomoval, jak je výstup namáhavý.
Ale dokázal to. Aina stále vzlykala. Něžně ji vytáhl přes okraj kráteru. Radši se ani neohlížel. Za ním bylo několik set metrů hloubky.
Ale před ním to nebylo o moc lepší. Okraj kráteru převyšoval okolní krajinu nejméně o padesát metrů. Jeho vnější sklon nebyl naštěstí tak příkrý.
Ron s údivem konstatoval, že krajina kolem vypadá stejně jako dřív. Pokud zde skutečně došlo k explozi, pak se na okolí nijak nepodepsala.
Zaslechl nějaké zvuky. Jakoby sirény. Přimhouřil oči a podíval se pozorněji. Od Iorden se k nim blížila kolona vozů. Ve slunci blikaly červené policejní majáky.
Padla na něj veškerá únava.
"Jede sem policie," zabručel a zhroutil se na okraj kráteru. "Brzy bude všecko v pořádku."
Aina konečně přestala stkát. Sedla si vedle něj.

Unaveně se na ni usmál. "Jsi báječné děvče," řekl. "Kdybych nebyl tak příšerně vyřízenej..." Nedopověděl. Převrátil se naznak a ztratil vědomí.
Lhůta uplynula a protivník se už neohlásil. V kanceláři se pořád ještě všichni smáli a Imperator se přidal k všeobecnému veselí.
Ozo si stanovil nový harmonogram. Díky zvláštnímu zapojení se dá postavit nový přístroj a pokračovat v původní myšlence. Bude to stát čas Ale pro Oza čas příliš neznamenal
Takže ten Pozemšťan unikl i podruhé Ozo si uvědomil, že ze všeho nejdřív musí odstranit z cesty ty Pozemšťany.
V domě, který sám pronajal, se Ron Landry k večeru probral z hlubokého spánku V křesle vedle postele seděl Lofty Patterson a podřimoval.
Ron se cítil vcelku dobře. Vzpomněl si, že má poraněné stehno od paprsku Jestliže však necítí bolest, pak ho museli mít v rukou lékaři.
Posadil se a Lofty sebou leknutím škubl
"Lež! Doktoři ti nařídili přísný klid na lůžku!"
Ron jen mávl rukou "To byli Arkonidani, Lofty. Přines mi záznamník Musím namluvit něco, co bude Imperátora velice zajímat."
Lofty chvilku váhal Potom se zašklebil a za chvíli se vrátil s přístrojem a podal Ronovi mikrofon
"Vše, co bude následovat," prohlásil Ron věcným a klidným hlasem do mikrofonu, "je zatím jen moje soukromá domněnka Je podepřena řadou indicií, ale přímé důkazy mi prozatím chybějí
Protivník, ať už je to kdokoli, hodlal narušit astronomickou konstelaci arkonských planet Následky takového podniku jsou zřejmé. Arkonská konstelace je stabilní pouze s planetami ve vrcholech rovnostranných trojúhelníků, jejichž společný vrchol leží v těžišti centrální hvězdy Jakmile se naruší, jakmile jediný ze světů opustí přesně stanovené místo, všechny tři se postupem času zřítí do slunce.
Protivník měl zařízení, která dokázala akumulovat nesmírné množství energie Hodlal tu energii ve vhodné chvíli vyzářit gravitačním projektorem a strhnout Arkon I z dráhy. Takový krok by vedl ke katastrofě Arkon I by se nejdříve pomalu, potom stále rychleji přibližoval ke slunci. Pokud je mi známo, tak na žádném ze tří arkonských světů neexistuje zařízení s takovou kapacitou, aby nepřátelský čin zvrátilo. Než by se taková stanice zbudovala, uplynuly by týdny, ne-li měsíce. Mezitím by Arkon I stále více zrychloval ke slunci. Vrátit planetu na původní nebo jakous takous oběžnou dráhu by stálo mnohem víc energie, než potřeboval nepřítel. Podle mého názoru by se už katastrofě nedalo zabránit - pokud by protivník sám nenabídl pomoc.
Na závěr chci poukázat na to, že se i v pozemské soustavě vyskytuje podobný jev jako tři arkonské planety. Vznikl však přirozenou cestou. Na dráze planety Jupiteru se pohybuje skupina planetek v blízkosti libračních center, tvořících rovnostranné trojúhelníky se Sluncem a Jupiterem. Těm planetkám se v pozemštině říká Trojane Pro mě nebyla tato stopa nedůležitá."
Ron odložil mikrofon
Lofty na něj zíral s očima vytřeštěnýma hrůzou. "Tohle je vážně pravda?"
"Kde je Aina?" zeptal se místo odpovědi Ron "Jak jí je?"
Lofty se jen zvolna vzpamatovával. "Nahoře. Spí Šest hodin u tebe bděla Doktoři říkají, že je v pořádku, je jenom unavená."
Ron si úlevou vydechl "Fajn. A Larry?"
"S policií u Looramova domu."
Ron se popadl za hlavu "Looramův dům! Propána! Co se tam vůbec stalo?"
Lofty pokrčil rameny "To ještě nevíme Viděli jsme příšerný výbuch."
Ron se zamyslel Energie v akumulátorech v hale se zřejmě najednou uvolnila, a to nekontrolovaně Přeměnila se ve světlo A tlak světla vytvořil kráter a proměnil Looramův dům v prach.
"Meech je u Larryho?" zeptal se
"Ne, Meech jezdí po kraji. Nalezl přístroj, který způsobil kolaps elektrárny v Thapmooru Je přesvědčen, že takové přístroje jsou ve všech elektrárnách, a tak je sbírá."
Ron si zase lehl. Napadlo ho, že pořád ještě neví, proč Aina a on tam dole o explozi nevěděli A co bylo důležitější - pořád ještě nevědí, kdo vlastně je tím nepřítelem
S touto myšlenkou znovu usnul.
Následujícího dne byl Ron opět na nohou. Lofty mu řekl, že Aina na něj už čtyři hodiny čeká ve vedlejším pokoji. Rovnou za ní zašel a vrátil se za půl hodiny
Teprve po koupeli se dozvěděl, že Looram Arkadd s jednou svou milenkou se uchýlili do jejich domu. Byli jediní, kdo zůstali. Jeho žáci se pod dojmem šoku z exploze rozutekli na všechny strany
Looram ho momentálně příliš nezajímal. Čekal na zprávy od Larryho a Meeche Aina připravila snídani Zakrátko se ukázal Looram, za ruku táhl ono děvče a vykonal u něj něco, Čemu říkal obřadná návštěva.
Looram si sedl na stůl Dívka zůstala stát. Ron seděl a Aina pobaveně naslouchala. Looram v jednom kuse mlel o "mohutném zážitku", kterého se mu dostalo, o "nesmazatelném dojmu", jímž na něj svou úderností a obezřetností zapůsobili "pozemští přátelé"
Jeho řeč byla samá fráze Občas se mu zachvěl hlas. Ještě se zcela nedostal z šoku Mlel stále otravněji Ron se už chtěl nějak vymluvit a odejít, když do místnosti vpadl Lofty.
"Meech už je tady!" vyhrkl anglicky. "Jede nahoru. Má jeden z těch přístrojů."
Ron vyskočil, omluvil se Looramovi a vyběhl
Meech přijel třetí šachtou Ron k němu přistoupil Meech nesl v podpaždí jakýsi balíček Beze slova ho položil na zem a

díval se mimo Rona
Ron se udiveně otočil Za ním totiž vyšli Looram a ono děvče a s rozpačitým úsměvem se rozhlíželi.
"Meechi! Co to zná...?" vyhrkl Ron
Android prudce uskočil stranou Měl v ruce zbraň Ron mu už ve střelbě nemohl zabránit. Z hlavně vyšlehl paprsek. Looram pronikavě, skoro nelidsky vykřikl. Padl stranou a zůstal ležet v bezvědomí.
Výstřel patřil oné dívce Urval jí půvabnou hlavu. Padla na podlahu a z krku se vykutálely malé, lesklé válečkovité věcičky, vypadaly jako tranzistory Meech zasunul zbraň do pouzdra. Tvářil se, jako by se vůbec nic nestalo. Rozhodně ne tak, jako by si uvědomoval, že usmrtil robota Oza
Ron a Lofty se z překvapení vzpamatovali až za drahnou chvíli. Aina při tom naštěstí nebyla I tak se dost zděsila, když jí o tom později vypravovali.
Loorama přenesli do postele a zavolali k němu lékaře. Probral se až po několika hodinách.
Od Meeche Hannigana se nic nedozvěděli. Zorganizoval zvláštní komando, to bylo vše, co Ronovi řekl Vynesl mrtvého robota z domu a odletěl cizím vznášedlem
Pak už byl zase klid Zavládla nesmírná zvědavost. Co se stalo?
Vše se vyjasnilo, teprve když Meech po dvou dnech podal zprávu. Tak dlouho byl na cestách a nikdo nevěděl kde. Požádal obyvatele domu, k nimž po dlouhém a bezvýsledném prohledávání místa výbuchu patřil opět i Larry Randall, aby se shromáždili v hale, že jim vše vysvětlí
"Vysvětlení, které vám dnes konečně mohu podat, bylo vytaženo z pozitronické paměti jednoho robota speciální třídy Říkal si Ozo. Jiní ho však znali pod jménem Malliko
Není pochyb o tom, že Ozo byl hlavou spiknutí, jež si dalo za cíl, že buď převezme vládu nad arkonskou říší, nebo Arkon zničí. Jak správně předpokládal major Landry, mělo se tak stát narušením arkonské konstelace. Technické podrobnosti zatím ještě detailně neznáme. Jisté však je, že Ozova technika variantních polí, která dokáží přesunout jisté objekty nebo místa do negativní kauzality, je o něco napřed před pozemskou.
Rovněž není pochyb, že tuto techniku vyvinul sám robot Ozo. Nepodílela se na ní žádná organická bytost. Ozo začal existovat asi před třemi tisíci let. Jeho jediným úkolem bylo připravit se na okamžik, kdy bude moci převzít vládu nad impériem. Vycházel z tehdejší arkonské techniky a prováděl výzkum pomocí prostředků, jež měl k dispozici.
Před nějakým časem si uvědomil, že nastala jeho chvíle. Nepotřeboval jen technické přístroje, musel mít i organizaci. Mít kolem sebe lidi. A protože se lidem podobal víc než kterýkoli robot, snadno navázal kontakt s těmi, u nichž mu bylo dopřáno sluchu. První byl Boólun. Jako člen Báalolova kultu měl sklony k podvratným myšlenkám. Stal se Ozovým nejbližším spolupracovníkem, třebaže netušil, kdo Ozo vlastně je. Tehdy žádná Malliko ještě neexistovala. Ozo krom jiného dokázal podle libosti měnit svůj vzhled. Muže, který s Boólunem kul pikle, už později nikdo neviděl.
Boólun verboval další spiklence. Ozo je momentálně ještě nepotřeboval, ale po úspěšné revoluci měli obsadit vedoucí místa.
Mezi spiklenci byla i Ezza Marlamová. Patrně se k nim přidala z pouhé touhy po dobrodružství Politické ambice jistě neměla. Brzy však zjistila, oč ve skutečnosti jde. Neopatrně se zmínila Boólunovi o tom, že jí ten plán připadá hnusný Boólun to ohlásil Ozovi. Od té doby si na m Ozo dával pozor. Uvědomil si, že mu k ničemu nebude, když ji odstraní rovnou. Chtěl zjistit, jakými kanály pustí informaci.
Do jednoho ze svých psychoprogramů zabudovala odkaz, který měl hypnoticko-telepatickou cestou působit na diváky. Jediní, kdo ten vzkaz pochopili, byli Aina - a Boólun. Boólun okamžitě uvědomil jiného spiklence a ten program zastavil. Teď už Ozo věděl, jak chtěla Ezza veřejnost varovat. Patrně věděla, že je pod dohledem, jinak by se vyjádřila mnohem jasněji. Ozo usoudil, že nastal čas.
Ezza byla zavražděna.
Krátce nato se u Boóluna ukázala Aina. Boólun si s hrůzou uvědomil, že Ezzinou vraždou nebezpečí ještě nepominulo Dal vědět Ozovi. Už tenkrát dostal rozkaz, aby navštívil Pozemšťany, kteří zrovna přicestovali na Arkon Ozo chtěl prostě vědět, co se v sousedství děje. Když se pokoušel Amy zmocnit pomocí teleportního pole, věděl, že |eho opatrnost byla na místě. Pozemštané si kolem domu zřídili ochranné pole. Takže to nebyli jen tak obyčejní přistěhovalci. Bylo třeba je ustavičně sledovat.
Dosud nevíme, jak se do toho zapletl poručík Bargh'aron. V Ozově paměti byla jen poznámka, že vyhodil do vzduchu jednu důležitou budovu, když se do ní pokoušela vniknout policie. Soukromá úložna vybuchla, protože Ozo se od svých prostředníků dozvěděl, že v ní má Bargh'aron poznámky Bargh'aron se jim zkrátka nějakým způsobem dostal na stopu.
Pak se ukázal nový protivník. My. Díky Ozově technice Boólun pronikl do našeho domu a unesl důležitou svědkyni Amu. Majora Landryho odsunul do negativní kauzality Ozo byl přesvědčen, že v ní dlouho nepřežije
Velký plán zatím pokračoval Do elektráren byly nainstalovány akumulátory variantního pole. Do nich se ukládalo neskutečné množství energie, které by dokázalo vychýlit Arkon I z dráhy.
Major nalezl místnost, kde se energie akumulovala. Ozo se domníval, že tam mu major nebude nebezpečný. A to jeho plánu zlomilo vaz Nejdřív však sám zlomil vaz svému nejvěrnějšímu přívrženci Boólunovi Boólun totiž udělal chybu. Vzbudil podezření u kapitána Randalla. To už byl pro Oza dostatečný důvod k zabití. Aby smazal jakoukoli stopu, vyhodil Boólunův dům do povětří.
Akumulátorovna pod Looramovým domem se spontánně vybila, když major Landry zničil velký generátor variantního pole a tím zrušil antikauzální pole kolem haly. Nashromážděná energie se změnila v elektromagnetické záření v pásmu mezi třemi a deseti tisíci angstromy. Proč ne v jiném záření, to nám patrně vysvětlí vědecká analýza. Každopádně se takto předešlo větším škodám.
Major Landry a Aina opustili halu právě včas. Když major Landry zničil generátor pole, nahoře už bylo dávno po

explozi. Mohla za to ona negativní kauzalita Když se hala hroutila, pronikli major Landry a Aina do světa, v němž už bylo po výbuchu.
Ozo byl po celou dobu v těsném spojení s halou. Ve skutečnosti to nebyl samostatný robot, ale jen část mnohem rozsáhlejší strojové bytosti. I když ta rozhodující část. Řídicí a logická jednotka v jednom. V hale, kterou major zničil, bylo více než sto dalších jednotek, které s Ozem vytvářely jedinou bytost. Ozo byl s nimi spojen hyperpolovou konjunkcí.
Ozo tedy měl padnout mrtev k zemi ve chvíli, kdy hala vybuchla. Nestalo se tak, protože měl možnost úniku. Pod domem, který před poručíkem Bargh'aronem vyletěl do vzduchu, byla podobná, třebaže menší agregátová hala. A ještě před několika hodinami jich bylo na Arkonu dalších pět. Když Ozo viděl blížící se katastrofu, uvolnil své spojení s přístroji pod Looramovým domem a propojil se s jinými na jiném místě. Byl i nadále nebezpečný. Svého plánu by se nikdy dobrovolně nevzdal. Pořád měl možnosti, třebaže by musel začínat od začátku
Naštěstí jsem na poslední chvíli zjistil, že jde o robota. Víte, že tuto schopnost mám. Zničil jsem ho a myslím, že je definitivně po nebezpečí."
Meech zmlkl a rozhlédl se kolem Zřejmě očekával dotazy. Ron Landry byl ještě natolik omráčen, že nedokázal ani zformulovat otázku Byl tu však Larry Randall.
"Moment," namítl. "Je to sice divné, že Looram s sebou tahal robota převlečeného za dívku, ale to přece nebyl důvod ke střelbě. Mohl být přece docela neškodný."
Meech zavrtěl hlavou.
"Už dávno jsem měl podezření, že Boólunův pán je robot. Vzpomeň si na první debatu s Boólunem v této místnosti. Jak nám vysvětloval, že se s cizinci na Arkonu zachází špatně a že se máme přidat ke spiknutí?"
Larry přikývl a nic neřekl.
"Veškeré otázky dodával Boólunovi v té chvíli Ozo. Ty otázky jsme si nahráli. Jestliže si je poslechneš, jistě mi dáš za pravdu. Schéma otázek se řídí systémem nejmenšího zatížení programu, jak tomu říkají pozitronici. Jsou přísně logické, jedna vyplývá z druhé a nepovolují žádné nevěcné poznámky."
"Aha," zavrčel Larry, "a proč jsi nám to neřekl?"
"Ono to nebylo tak důležité Jestli je Boólunův nadřízený robot, nebo organická bytost, by pro nás bylo stejně nezajímavé, dokud bychom nezjistili, kde ho najdeme."
Larry k tomu chtěl něco poznamenat, ale zatím se probral Ron. "Zkoumal jsi Oza sám?" zeptal se
"Ne. Byl jsem jen okrajová figurka. Průzkum vedl Velký pozitronický mozek, bývalý robot regent, a odvedl největší díl práce."
"Hm Takže jsi byl na Arkonu III.?"
"Ano."
"A kdo," začal Ron znovu a opřel se v křesle, "vlastně Oza sestrojil? Od koho dostal úkol?"
Meech si vzdychl. Vážně, on si vzdychl. Jednal tak lidsky, že to zmýlilo i Boóluna, a tudíž i Oza.
"To je podivná historka," odpověděl android. "Ten, kdo je odpovědný za Ozův vznik a jeho konání, žije dodnes, můžu-li se tak vyjádřit. Mohli bychom ho povolat k odpovědnosti, kdyby o té záležitosti ještě věděl. Chápete, co myslím? On si na to už nevzpomíná. Kvůli jisté zvláštní události už na to nemá paměť. Stalo se tak násilím, dalo by se skoro říct."
"Přejdi k věci, Meechi," napomenul ho Larry.
"Někoho kryješ," ozval se i Lofty. "Tak kdo je to?"
Ron se jen usmál.
"Před dávnými časy vládla Arkonské říši cizí bytost. Cítila, že jednoho dne ji odstraní a přesunou ji do bezvýznamné, okrajové role. Byla ctižádostivá, ješitná, i když by do ní nikdo neřekl, že je schopna takových citů. Nechtěla být sesazena. Věděla však rovněž, že tomu nemůže zabránit, pokud se předem nepojistí. Stvořila tedy Oza a dala mu dostatek prostředků, aby mohl pátrat po nových vědeckých poznatcích. Dala mu i povel, aby zasáhl, a jakmile nastane vhodný čas, jí znovu pomohl k moci."
Larry se předklonil v křesle a nevěřícně na androida vytřeštil oči. "To myslíš jako..."
Meech přikývl. "Ano, robota regenta. Ozo je jeho dílo. Okamžik, v němž Ozo rozvinul novou činnost a začal si budovat tajný mozek, odpovídá době, kdy Atlan, Jeho Vznešenost Gonozal VIII. robota regenta sesadil z autonomního panovníka na pozitronickou pomůcku. Kdyby Ozo uspěl, musel by Imperátor přijmout ultimátum, Ozo by regenta znovu zaktivoval a vrátil ho do původního postavení. Tak byl Ozo naprogramován. Ale regent Atlanovým zásahem ztratil veškeré vzpomínky. A po Ozově smrti mu je už nikdo nevrátí."

Závěr

Mise skončila. Pozemšťané se vrátili domů. Nenápadně. S nimi android, který byl tak perfektní, že v něm Boólun podle Ozova popisu nepoznal cizí bytost.
Všichni si dodatečně uvědomovali, jaké bylo štěstí, že se Ozo a Meech Hannigan nikdy před rozhodným okamžikem nesetkali. Kdyby Ozo věděl, že má proti sobě androida, jistě by změnil plán.
Na palubě pozemské lodi byla i Aina. A Ron Landry měl s sebou zprávu, v níž svému nadřízenému Nikovi Quintovi jasně dokazoval, že si oddělení III nemůže dovolit ztratit spolupracovnici, která dokáže v kritických situacích vstoupit minimálně s jedním odpovědným důstojníkem oddělení do telepatického kontaktu. - Věděl, že to prosadí.
Pouze jeden utrpěl skutečnou škodu. Looram Arkadd. Už nikdy se plně neuzdravil - duševně. Nezvládl šok, že měsíce věnoval svou lásku robotovi. Což zase dokazovalo, že v podstatě byl původně přece jen docela normální.